

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
 ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
 ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
 ΔΩΡΕΑ 1. 1000
 ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
 ΑΡΙΘ. 36000

8

Νέοι

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 45
 19 ΑΥΓ. 1939 - Δ' -

Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α.Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις
καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 45 — 19 Αὐγούστου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ μη-
μνητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσωτερικῶ) Δρ. 160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » » 80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » » 40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικῶ Δικαίου (Δήμους, Κοινοτήτας):
ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματεῖαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπὸ δεξιὴν φέρουσιν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματολόγου ἐ.ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Νέοι τῆς Ἑλλάδος

Ἡ «Νεολαία» εἶναι τὸ μοναδικὸν περιοδικόν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς πλουσίας ὕλης του, τῆς ἐθνικῆς, ιστο-
ρικῆς καὶ ἐγκυκλοπαιδικῆς, τῶν ψυχαγωγούντων ἀλλὰ
καὶ ἡδικοποιούντων ἀναγνωσμάτων του, δέν ἀπομα-
κρύνει τὸν ἀναπαυόμενον μαθητὴν ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ
κύκλου, ἀλλὰ τούναντίον τονώνει καὶ τὰς γνώσεις καὶ
τὸ πνεῦμα του, ὥστε ἀκόπως νὰ συνεχίζη τὰς σπου-
δὰς του.

Ἐπίσης οἱ Φαλαγγῖται καὶ οἱ Σκαπανεῖς, αἱ Φαλαγ-
γίτισσαι καὶ αἱ Σκαπάνισσαι μὲ τὴν «Νεολαίαν», ἐκτὸς
τῶν ἄλλων, διατηροῦσι πλήρη τὸν πνευματικὸν των σύν-
δεσμον πρὸς τὴν ὅλην Ὀργάνωσιν, τὴν κίνησιν τῆς
ὁποίας εἰς ὅλα τὰ πεδία τῆς δράσεώς της παρέχει μὲ
τόσην ἐνημερότητα ὥς ἐπίσημον ὄργανόν της.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐργαζομένη νεότης εἰς τὴν «Νεολαίαν»
εὐρίσκει ἐκεῖνο ἀκριβῶς, τὸ ὁποῖον τὴν προάγει πνευ-
ματικῶς καὶ ἡδικῶς καὶ τὴν ἐνισχύει εἰς τὸ κύριον
ἔργον της.

Ἡ «Νεολαία» εἶναι τὸ περιοδικὸν τὸ ὁποῖον συνιστᾷ
ὁ Ἀρχηγὸς ὡς τὸν πολῦτιμον πνευματικὸν σύντροφον
ὅλων τῶν Νέων τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗ-
ΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡ-
ΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΣΤΟ ΓΥΡΙΣΜΑ ΤΗΣ 4ΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ἡ ἐξέλιξι ἑνὸς λαοῦ. — Ὁ μαρasmus τοῦ λαϊκοῦ δέντρου. — Παλιὰ καὶ
νέα Ἑλλάδα. — 25 Μαρτίου καὶ 4 Αὐγούστου. — Ἐποχὴ τῆς ἀναγεννήσεως.

Ἡ ἐξέλιξι ἑνὸς λαοῦ σημαίνει τὴ βλάστησί του.
Μὲ τὴ βλάστησι ἑνὸς λαοῦ ἐννοοῦμε ὅτι αὐξάνει ὁ
ἀριθμὸς του, βαθύνονται οἱ ἱκανότητές του καὶ ὀξύ-
νεται τὸ ἐνστικτό του. Ἡ βλάστησι αὐτὴ—ὅπως καὶ ἡ
αὕξις κάθε ἄλλου ζῶντος ὀργανισμοῦ, γιὰ τὴν καὶ ὁ
λαὸς πρέπει νὰ μείνῃ ζωντανὸς ὀργανισμὸς—γίνεται
κάποτε ὀρμητικὴ καὶ κάποτε ἀδιόρατη. Ἀνάμεσα στὰ
δύο αὐτὰ ὅρια ὑπάρχουν περίοδοι φυσιολογικῆς αὐ-
ξησις. Ἀκριβῶς ἡ δική μας γενεὰ εἶδε καὶ ἔζησε τέ-
τοια σημεῖα. Ζήσαμε τὴν ἡσυχὴ ἐκείνη περίοδο τῆς
πρὸ τοῦ πολέμου ἐποχῆς καὶ ἔπειτα τὴν μεταπολεμική,
ποὺ σταμάτησε ἡ λαϊκὴ αὕξις. Δεκαετηρίδες πέρα-
σαν μέσα σὲ κομματικούς ἀγῶνες, χρόνια διέτρευσαν
σὲ ἐρίδες καὶ ἐμφυλίους πολέμους. Τὸ λαϊκὸ δέντρο
δὲν εἶχε δυναμικότητα, ἔπαψε νὰ μεγαλύνῃ σὲ βά-
θος, πλάτος καὶ ὕψος, γιὰ τὸ εἶχανε λείψει οἱ χυ-
μοί. Τὸ χῶμα του ἔγινε σπανὸ καὶ φτωχὸ καὶ κανεὶς
δὲν ἐφρόντιζε νὰ τὸ καλλιεργήσῃ, νὰ τοῦ ρίξῃ τὴν
ἀναγκαίαν τροφή. Ἀντὶ νὰ ὑψώνωνται τὰ βλαστάρια
τοῦ πρὸς τὸν γαλανὸ οὐρανὸ, ἔφθινε, κιτρινίζε καὶ
κρέμαγε τὰ κλωνία του χαλαρωμένα. Εἶχαν ἔρθει τὰ

δίσεχτα ἔτη τῶν πληγῶν τοῦ Φαραώ, ποὺ δὲν ἄφηναν
τὸ στάχυ νὰ μεστῶσῃ καὶ τὰ μαστάρια τῆς ἀγελάδας
νὰ γεμίσουν γάλα. Κάποιο σκουλήκι ἔτρωγε τὸ λαὸ
αὐτὸ ὀργανικὰ καὶ ψυχικὰ.
Ἀπὸ αὐτὸ τὸ σκουλήκι, ποὺ ἐδημιουργεῖ ὁ ἀτο-
μικισμὸς, εἶχε σταματήσει τὸ μεγάλωμα, ἡ αὕξις
τοῦ ἐθνικοῦ δέντρου. Κι' ἂν κάποτε κάποιος
κακομοιρισμένος καρπὸς κρέμονταν μελαγχολι-
κὸς ἀνάμεσα στὰ κλωνία του, ἦτανε κούφιος,
γιὰ τὴν εἶχε στὴν καρδιά του τὸ ἴδιο θανατηφόρο σκου-
λήκι. Τὰ ἑπτὰ ἔτη τῆς ἀφορίας καὶ πείνης καὶ οἱ ἑπτὰ
ισχνὲς ἀγελάδες τοῦ Φαραώ ἦτανε τὰ σύμβολα τοῦ
Κράτους. Καὶ οἱ ἐν τοῖς πράγμασι σήκωναν τοὺς
ὄμους παρηγορούμενοι πὼς ἡ Ἑλλάδα εἶναι Χώρα
φτωχῆ, μητέρα ἀνίκανη νὰ θρέψῃ τὰ παιδιὰ της,
ψωρο-Ἑλλάδα, ὅπως τὴν ἔλεγαν οἱ παλιοί. Μὰ ἦτανε
ἄρα γε ἡ Ἑλλάδα φτωχὴ ἢ οἱ τὴν Ἑλλάδα ἰθύνοντες
φτωχοὶ τὴν θελήσει καὶ τῷ πνεύματι γιὰ εὐρεῖς ὀρί-
ζοντας; Καὶ γιὰ νὰ τὸ ποῦμε καθαρά: Τοὺς κυβερ-
νοῦσε μόνο ἡ σκέψις τοῦ μικροῦ ἑαυτοῦ τους.

Στὰ χρόνια ἐκεῖνα τοῦ πολιτικοῦ μαρasmus ἦτανε

άνάλογα μαραμμένη και ή διάθεσι του δημιουργούντος ανθρώπου, αφού δέν άνεγνώριζαν την άξία του, έπομένως και ή παραγωγή και ή βιομηχανία, με τας όποιας φυσικά είναι συνδεδεμένες οι άνάγκες και οι επιθυμίες ένός Λαού και έπομένως και ή εξέλιξι του. Σε περιόδους, που ή εξέλιξι γίνεται με άλματα, παρουσιάζονται οι άνάγκες και οι επιθυμίες πιό έντατικές παρά σε περιόδους που ή αύξεισι είναι βραδεία ή και σταματημένη. Αυτές οι επιθυμίες και οι άνάγκες κεντούν το δημιουργικό πνεύμα και το σπρώχνουν για μεγαλείτερη εξέλιξι. "Ο,τι χρειάζεται και επιθυμεί ένας Λαός που έχει τάσι προς μεγάλωμα, το επιτυγχάνει, το κατορθώνει, το έφευρίσκει. Άλλοίμονον όμως σ' εκείνον, που θα θέση τη βλάστησι ένός Λαού τεχνητά σε ψεύτικους δρόμους. Θα άποδειχθούν σε λίγο στραθές οι μέθοδοι της οικονομίας του, της παραγωγής του και γενικά θα άποδειχθί στραθή και ή ζωή του.

Μιά τέτοια έποχή είχε παρουσιασθί κι' άλλοτε στην Έλλάδα. Πολιτικισμός, τοπικισμός, άδιαφορία για το κοινό καλό, κατάχρησι, θεσιθηρία, άνόητος, σχολαστικός και έλαστικός κρατικός μηχανισμός, άδικη δικαιοσύνη, μεροληπτική νομοθεσία, δημαγωγία, κατάπτωσι συνειδήσεων, ήθική παραλυσία, άσέβεια προς τις άξίες και τις άρχές, γενικό ξεχαρβάλωμα, που άπειλούσε να παρασύρη όλα και όλους εκείνους, που σάν άνόητοι παλιάτσοι έβαιναν γελώντες και «κορυβατιώντες»—ας λεχθί στην τότε γλώσσα—προς την καταστροφή.

Δέν μιλάμε μόνο για την πριν της 4ης Αυγούστου έποχή. Μιλάμε και για μια πολύ παλιά, πριν από χιλιάδες χρόνια Έλλάδα. Μά οι δυο αυτές έποχές δέν έχουν διαφορά στα γεγονότα, που τούς έδωσαν την σφραγίδα. Διαφέρουν μόνον ο χρόνος και τα πρόσωπα. Τότε πήρε τα χαλινάρια της κλυδωνιζόμενης αθηναϊκής πολιτείας ένας ξεχωριστός Έλληνας που λέγονταν Σόλων και τώρα ένας ίδιος με το όνομα Μεταξάς. Πόση όμοιότητα υπάρχει στις έποχές και στα πρόσωπα αυτά, θα νοιώση μόνον εκείνος που άμερόληπτα, βαθιά, μεταφυσικά τα παραβάλλει.

Δέν είναι ή «σεισάχθεια» τότε και τα άγροτικά νομοθετήματα τώρα ένα και το αυτό πράγμα; Δέν είναι ή όργάνωσι της νεολαίας όμοια; Δέν είναι το άνέθασμα του δημιουργούντος και ίκανού ανθρώπου άπαράλλαχτο όπως και τότε; Δέν είναι ή ίσχυροποίησι του Έθνους το ίδιο; Δέν είναι ή κατάπαυσι του άπαίσιου κομματισμού έπαναφορά επί το αυτό; "Αν πρεσβεύη κανείς το όμοιον, την αύτουσία της ψυχικής βάσεως ένός Λαού μέσω των αιώνων, δέν μπορεί παρά να παραδεχθί πως μια 4η Αυγούστου του 20ού αιώνα είναι επανάληψι της μέρας εκείνης που φάνηκε ο Σόλων και δημηγόρησε τις γερές άπόψεις του στην Άγορά των Αθηναίων στον 7ον αιώνα προ Χριστού και πως ο Μεταξάς δέν είναι παρά μια επανάληψι του Σόλωνα εκείνου πάνω στην κληρονομική μετα-

φυσική βάσι της ψυχής, που καμιά έπιστήμη και κανένας νους δέν μπορεί να αίτιολογήση με υλικά παραδείγματα και μαθηματικές εξισώσεις, κι' ούτε καμιά θεωρία μπορεί να σθύση και να δημιουργήση, αν δέν ύφίσταται «δεδομένως», a priori, όπως λένε οι σοφοί.

"Ητανε λοιπόν μοιραίο να παρουσιασθί στον σημερινόν Έλληνικό Λαό ή 4η Αυγούστου για να σώση την Έλλάδα, την άθάνατη και αιώνια, από το πέσιμο στον γκρεμό. Κι' όταν μερικοί λένε πως τον σημερινό του Έθνους Άρχηγό δημιούργησαν οι περιστάσεις, κάνουν ένα σπουδαίο ψυχολογικό λάθος. Είναι το ίδιο σάν «το αυγό του Κολόμβου». Κανείς δέν μπορεί να το στήση όρθό, παρά μόνον εκείνος, που το χτύπησε με δύναμι στο τραπέζι και τσάκισε την κορφή του. Τον Άρχηγό αυτό έχει όρίσει ή Θεία Πρόνοια, που ό,τι γράφει στο χρυσό της βιβλίο δέν ξεγράφεται, ως οδηγό και την 4η Αυγούστου ως την ήμερα εκείνη, που θα κάνη την ελληνική ψυχή να φροντίση πάλι για το παραπέρα βλάστημα και δυνάμωμα του έντρο, που λέγεται Έλληνικός Λαός.

Τα λίγα χρόνια της Έθνικής άναγεννήσεως έδειξαν με έργα πως αυτή ή Έλληνική ψυχή δέν γελάστηκε, όπως πριν, στην άπαντοχή και στην κατοπινή της άφροσύνη. Τα βάλτα, που κόαζαν πληθωρικά τα βατράχια του μίσους και του έμφυλλίου σπαραγμού, έξυγίανε ο ζωογόνος άνεμος της 4ης Αυγούστου. Τα έλη, που φώλιαζαν οι χοντρές χελώνες της ιδιοτέλειας και του άτομικισμού, άποξηράνθηκαν με τη γερή σκαπάνη της 4ης Αυγούστου. Ο πνιχτός άγέρας, που μυριάδες κουνούπια ψεύτικων ύποσχέσεων και ξένων συστημάτων βούϊζαν και θόλωναν το μυαλό του Έλληνα εργάτη, παρασύρθηκαν από τη δροσερή βροχή της 4ης Αυγούστου. Το δηλητήριο, που φαρμάκωνε τον ελληνικό όργανισμό, έξουδετερώθηκε με την άποφασιστική αντίδοτο ένεσι της 4ης Αυγούστου. Στη βλάστησι του λαϊκού έντρο και στην καρποφορία του δέν στέκει πιά κανένα εμπόδιο. Η κορφή του τείνει τώρα τολμηρή προς τον Έλληνικό ούρανό μ' όλες τις προϋποθέσεις και όλους τους χυμούς, που του χρειάζονται για μια άληθινή εξέλιξι.

"Αν ή 25η Μαρτίου 1821 είναι ή μοιραία ήμερα της Έλληνικής άπελευθερώσεως από τη δουλεία μακρών αιώνων, ή 4η Αυγούστου 1936 είναι ή θέλησι της Θείας Προνοίας για το ξεσκλάβωμα της συνειδήσεως του Έλληνικού Λαού από την ταπεινοσύνη του έμφυλλίου μίσους και τη μικροπραγμοσύνη του άτομικισμού.

Μόνο ή 4η Αυγούστου ξανάδωσε την αυτοπεποίθησι και τη συναίσθησι της ιδίας του άξιας. Και μόνο μ' αυτά τα έφόδια λέγεται ένας Λαός άληθινά έλεύθερος και είναι σε θέσι ν' άνεβή τις βουνοκορφές στον ιστορικό του δρόμο.

Σ. Καρ.

ΥΠΟΘΗΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

«Θα συμπληρώσωμεν το πρόγραμμα της εκπαιδεύσεως, ούτως ώστε να παράσχωμεν εις τα παιδιά των Έλλήνων και εις τα κορίτσια των Έλλήνων την πνευματικήν τροφήν, ή όποία άνταποκρίνεται προς τους σκοπούς και το μέλλον του Έθνους και προς την εύτυχίαν και ευημερίαν αυτών των ιδίων των παιδιών».

«Μην τον ζητήσετε τον πολιτισμόν αυτόν εις τα ξένα περιοδικά και εις εκείνα, τα όποια σάς έρχονται από έξω. Ζητήσατε ταύτα μέσα εις την ψυχήν σας. Να εισθε βέβαιοι ότι το Κράτος το σημερινόν, το Κράτος της 4ης Αυγούστου, θα σάς είναι οδηγός, διότι το Κράτος αυτό είναι Κράτος δημιουργός πολιτισμού».

«Κοινωνία ή όποία δέν έμφορείται από το αίσθημα της άλληλεγγύης από του πρώτου μέλους αυτής μέχρι του τελευταίου, Κοινωνία ή όποία δέν συναισθάνεται βαθέως ότι άποτελεί σύνολον, Κοινωνία μέσα εις την όποιαν υπάρχουν τάξεις αι όποια άδιαφορούν δια την κατάστασιν των ένδεών και δυστυχών, είναι Κοινωνία ή όποία δέν δύναται να ζήση και ή όποία θα καταποντισθί και θα εξαφανισθί μίαν ήμεραν μέσα εις τας φλόγας και εις τα κύματα».

«Και ζητήσατε ο καθένας σας μέσα εις την ψυχήν σας την σιγμήν κατά την όποιαν ήμπορείτε να διαθέσετε καιρόν και κόπους και χρήμα δια να κάμετε ό,τι πρέπει, έπειδή εισθε παιδιά μιάς και της αυτής Φυλής, έπειδή μία γλώσσα μάς συνδέει όλους και όλους, εργαζόμενοι ο εις παράλληλα προς τον άλλον και όλοι μαζί. Κατ' έπειδή μία και κοινή είναι ή καταγωγή σας, θα τα εύρετε όλα αυτά εργαζόμενοι ο εις παράλληλα προς τον άλλον και όλοι μαζί. Κατ' αυτόν τον τρόπον εργαζόμενοι θα βάλετε την βάση του νέου πολιτισμού της Έλλάδος».

Μεταξάς

Για τη διατήρησι καὶ τὸ μεγάλωμα ἑνὸς λαοῦ ἀρχικὴ προϋπόθεσι εἶναι ἡ ὑπαρξί τῆς ἀληθινῆς πίστεως πρὸς ὅλες ἐκεῖνες τὶς λαϊκὰς δυνάμεις ποὺ χωρὶς αὐτὰς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ καμμιὰ ἀναγέννησι.

Μέσα ἀπὸ τὴν προϋπόθεσι αὕτῃ καὶ ἀπὸ τὸ ξάπλωμά της στὸ σύνολο τῶν ψυχῶν βλαστάνει ὁ ἐνθουσιασμός, ποὺ ἐκδηλώνεται δυνατὰ καὶ αὐθόρμητα πρῶτα ἀπὸ τὴ νεολαία.

Ὁ λαὸς μας συνήλθε, ἐξέχασε τὸν ἀγῶνα τῶν τάξεων, θυμήθηκε τὴν ἴδια του δύναμι, ἤγειρε τὴν ἀπαίτησι γιὰ ἀληθινὸ σοσιαλισμό, ξεπέρασε τὸν ξένο ψευδοπολιτισμό, δημιούργησε μιὰ δική του ζωὴ καὶ κόσμου θεωρία, βρῆκε τέλος τὸ δρόμο πρὸς τὸν ἑαυτὸ του. Τὰ γεγονότα τῶν τελευταίων τριῶν ἐτῶν μᾶς ἔδωσαν τὴν ἀναμφισβήτητη ἀπόδειξι ὅτι ἡ Ἑλλάδα ἐπρεπε κι' ἦταν ἀνάγκη ἢ νὰ ἐγχειρηθῇ γιὰ νὰ ζήσει ἢ νὰ πεθάνῃ. Ἡ ἀποφασιστικὴ χειρονομία τῆς 4ης Αὐγούστου τοῦ 1936 ἔσωσε τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ μιὰ γάγγραινα, ἀπὸ τὸ λαϊκὸ θάνατο. Εἶναι βέβαιον ὅτι ἕνα κίνημα, ποὺ ἐπέτυχε νὰ σώσῃ ἕνα λαό, ἔτοιμο νὰ τσακιστῇ, κρύβει μέσα του ἀληθινὰ τὰς δυνάμεις ἐκείνας νὰ διατηρήσῃ τὸ λαὸ αὐτὸν ὕγιῃ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κάθε κοσμοθεωρία καὶ κάθε ποιτικὴ κίνησι ἔχει ἀνάγκη, γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς ἰδεολογίας της, νὰ νικήσῃ καὶ νὰ πάρῃ τὴ δύναμι. Ἡ σφαλερὴ τοῦ μαρξισμοῦ διδαχὴ ἐπέτυχε νὰ πάρῃ τὴν κυριαρχία, ὅμως κατ' οὐσίαν δὲν μπόρεσε νὰ στερεώσῃ τὴ νίκη του μέσα στὴ λαϊκὴ ψυχὴ. Γιατὶ μιὰ ἰδεολογία μπορεῖ νὰ διατηρήσῃ τὴ νίκη της μόνο μὲ ἀνάλογα πρὸς τὴν ἀξία καὶ τὴ δύναμὶ της μέσα. Δηλαδή πρέπει νὰ εἶναι ἐσωτερικὰ τόσο δυνατὴ, νὰ ἀκτινοβολῇ ὁ πυρήνας της τέτοιες δυνάμεις μορφωτικὰς, νὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ μεταδίδῃ τὴν ὁρμή της πρὸς τὴν πίστει, ποὺ νὰ μὴν εἶναι δυνατό νὰ εἰσχωρήσῃ κανένας ἄλλος παράγων ἀνάμεσα σ' αὐτὴ καὶ στὴ λαϊκὴ ψυχὴ.

Ἡ ἐπανάστασι τῆς 4ης Αὐγούστου

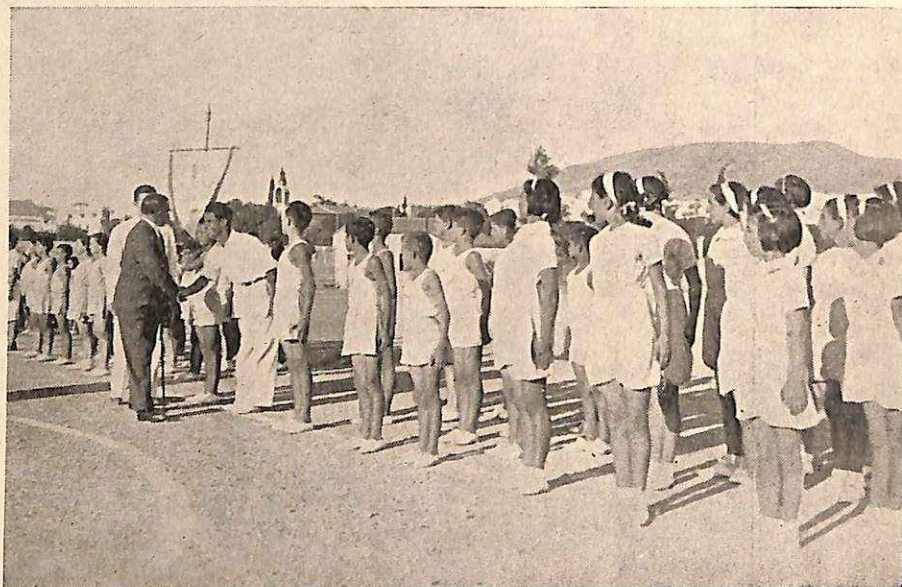
ΑΠΗΧΗΣΙΣ

Σὰν τὶς ἀκραῖες στροφὰς ἑνὸς μεγαλόπνοου τραγουδιοῦ ἀντηχοῦν στ' αὐτιά μας καὶ στὶς ψυχὰς μας οἱ ἑορταστικὰς ἰαχὰς τοῦ ἐφετεινοῦ πανηγυρισμοῦ τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἐνα συμπέρασμα μποροῦμε νὰ βγάλουμε ἀπὸ ὅλα τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα ποὺ μᾶς παρουσιάστηκαν τὶς μέρες αὐτὰς. Πῶς μὲ τὸν ἀπολογισμό τοῦ τρίτου ἔτους τοῦ Νέου Κράτους φαίνεται ὁ μέγας δυναμισμός, ποὺ κυλᾷ τὸ ρέμα τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ὑποσχέσεών του, ὅσον ἀφορᾷ τὴν προσπάθειαν διὰ τὴν λαϊκὴν εὐημερίαν (κι' ἔπειτα πῶς ὁ δρόμος, τὸν ὁποῖον ἀκολούθησε, ἦταν ὁ σωστός, γιατί μόνο ἡ ἐπιτυχία ἑνὸς σκοποῦ ἀποδεικνύει τὴν ὀρθότητά της θέσεως τοῦ σκοποῦ τούτου).

Ἀκόμη κάτι ἄλλο μᾶς κάνει νὰ κρατήσουμε μέσα μας, σπὴν γλυκειὰ καὶ μακρινὴ μελωδία, ὡς ποὺ νὰ ἔλθῃ πάλι τὸ γύρισμα τοῦ χρόνου καὶ μᾶς φτερῶσῃ ξανά ἡ νέα 4η Αὐγούστου τοῦ 1940 μὲ τὶς νέες τοῦ ἔτους ἐπιτυχίες καὶ τὶς νέες πραγματοποιήσεις ὁνείρων: "Ὅτι μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ εἶναι βαθειὰ χαραγμένη ἡ εἰκόνα Ἐκείνου, ποὺ δημιούργησε τὴ μέρα αὐτὴ καὶ μαζί μ' αὐτὴ ἐπέτυχε τὴ σωτηρία καὶ τὴν εὐημερίαν τοῦ Λαοῦ αὐτοῦ.

Ἡ αὐθόρμητή του συμμετοχὴ στὸν ἑορτασμό τῆς ἡμέρας, ὁ ἐνθουσιασμός του καὶ ἡ ἐκδήλωσι τῆς χαρὰς του, παντοῦ ὅπου παρουσιάζετο ὁ Κυβερνήτης Ἀρχηγός, φανερῶνουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ ἡμέρα εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένα καὶ βαθειὰ στερεωμένα μέσα στὴ λαϊκὴ ψυχὴ καὶ κανεὶς ἄνεμος καὶ καμμιὰ μπόρα, ἀπὸ ὅπουδήποτε κι' ἂν ἔρχεται, δὲν θὰ μπόρῃ νὰ ταράξῃ τὴν δυάδα αὐτὴ, ποὺ ἔχει καταστήσει σύμβολο γιὰ τὸν Ἑλληνικὸ Λαό: 4η Αὐγούστου—Ἰωάννης Μεταξάς.

Μικροὶ ἀθληταὶ καὶ ἀθλήτριαι παίρνουν συγχαρητήρια ἀπ' τὸν Ἀρχηγό.

τοῦ 1936 δὲν πῆρε τὸ δρόμο τῆς κατὰ τὴν πίστει, παρὰ τράθηξε τὸ δρόμο τῆς διατηρήσεως καὶ τῆς ἀναδημιουργίας. "Ὅτι τῆς στεκόταν στὸ δρόμο δὲν τὸ χάλασε, δὲν τὸ τσάκισε ἀλλὰ τὸ κέρδισε μὲ τὴν μετὰ δόσι

τῆς πίστεως, ποὺ ἐπήγαζε ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ της δύναμι. "Ἐτσι ἡ πίστι αὐτὴ ἀγκάλιασε τὸ λαό, γέννησε τὸν ἐνθουσιασμό κι' ἔφερε τὴ νίκη. Μὲ τὴν ἴδια αὐτὴ ἐσωτερικὴ δύναμι θὰ διατηρήσῃ τὴ νίκη, γιατί δὲν τσα-

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΕΠΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ

«... Ἀλλὰ ἐκεῖνο, τοῦ ὁποῖου ἔχομεν ἀνάγκην πρὸ παντὸς σήμερα, καὶ διὰ πολὺν καιρὸν ἀκόμα, εἶναι ἡ στερέωσις τῶν ὄσων ἤδη ἀπεκτίσαμεν ὕλικῶς καὶ ἰδιαιτέρως τῶν ὄσων ἀπεκτίσαμεν ἠθικῶς...» Εἶναι ἡ νέα ἐντολὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ, μὲ τὴν ὁποῖαν προγραμματίζει τὴν ἐργασίαν ποὺ ἔχομεν νὰ ἐπιτελέσωμεν μὲ τὴν ἑναρξιν τοῦ 4ου ἔτους εἰς τὸ ὁποῖον εἰσέρχεται ἡ Ἑθνικὴ σταδιοδρομία τοῦ Νέου Κράτους.

Στερέωσις τῶν ὄσων ἐπετεύχθησαν, ὅχι μόνον εἰς τὸ ὕλικόν πεδίου, ἀλλὰ πρὸ πάντων εἰς τὸ ἠθικόν.

Τὰ μέλη τῆς «Ἑθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας» ἰδιαιτέρως, τὰ ὁποῖα ὑπῆρξαν ἐκ τῶν ἐνεργῶν χειρῶν δράσεως ὕλικῆς καὶ ψυχικῆς διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν μέχρι σήμερον κερδηθέντων, ἐννοοῦν καλλίτερον παντὸς ἄλλου τὴν βαθύτεραν ἐννοίαν τῶν ἀνωτέρω λόγων τοῦ Ἀρχηγοῦ. Καὶ εἰς τὸ πλαίσιον τῶν θὰ ἐπιδοθῶν μὲ τὴν ἑναρξιν τῆς νέας περιόδου εἰς τὴν πραγμάτωσιν τοῦ προγράμματος, τὸ ὁποῖον ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος μὲ τόσον ἐνθουσιασμόν ζητεῖ εἰς τὸν λόγον τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησεν εἰς τὸ ἐστιατόριον «Ἀθέρωφ», ἀποχαιρετῶν τοὺς ἐπαρχιακοὺς σχηματισμοὺς, προκειμένου γιὰ τὶς ὑποχρεώσεις ποὺ ἡ Ε. Ο. Ν. ἀντικρῶζει τὸ τέταρτον ἔτος:

«... Ὁ χρόνος αὐτὸς εἶναι ὁ κρίσιμος τῆς Ὀργανώσεως. Εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θὰ χρειασθῇ νὰ ἐντείνουμε ὅλες μας τὶς δυνάμεις μέχρι τοῦ σημείου τῆς πλήρους ἐξαντλήσεως, γιὰ νὰ κατορθώσουμε νὰ στερεώσουμε καὶ νὰ ὁλοκληρώσουμε αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησεν ἡ πνοὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ ἡ αὐτοθυσίαν καὶ ἡ πίστις τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος»,

Ἡ ἀγάπη τοῦ Ἀρχηγοῦ πρὸς τὰ παιδιά.

κίζει καὶ δὲν καταστρέφει, ἀλλὰ μορφώνει καὶ ἐνθουσιάζει.

Ἡ νίκη αὐτὴ θὰ εἶναι κατ' ἀνάγκην μακράων, γιατί ὁ λαὸς γνώρισε τὸν ἑαυτὸ του καὶ ἐνοιωσε τὴν ἴδια του ψυχικὴ δύναμι. Ἡ ὑπόσχεσι τῆς 4ης

Αὐγούστου ἦταν λαϊκὴ, ἐπήδησε ἀπὸ τὴν πιὸ ἐσωτερικὴ εὐγενὴ τοῦ λαοῦ θέλησι. Καὶ ἡ λαϊκὴ ψυχὴ ξέρει νὰ κρατῇ τὴν ὑπόσχεσί της, γιατί διασθάνεται ὅτι δὲν τῆς ἐπιβάλλουν ξένες πρὸς αὐτὴν θελήσεις, ἀλλὰ ὅτι

τὴν ἀγαποῦν, τὴν μορφώνουν, τῆς δίνουν πίστι, τὴν ἐνθουσιάζουν. "Ἐτσι ἡ λαϊκὴ ὑπόσχεσι ὠδήγησε στὴν ἀρχὴ καὶ ἡ λαϊκὴ ἐκπλήρωσι ὠδηγεῖ πρὸς τὴν ἀληθινὴ λαϊκὴ νίκη. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο φαντάστηκε καὶ ὁ μέγας Πλάτων τὸ ἀπόσταγμα μιᾶς πολιτικῆς θεωρίας.

"Ὅταν ὁ σημερινὸς Ἀρχηγός μὲ καρδιοχτύπι καταπιάστηκε τὸν ἀγῶνα τῆς ἐλληνικῆς ἀναγεννήσεως ἦταν, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἢ κάλλιο ἀπὸ τότε ποὺ ἐνοιωσε τὴν ἀνάγκη αὐτὴ τοῦ λαοῦ του, πληρωμένος ἀπὸ τὴν πίστι στὸ λαὸ αὐτὸν καὶ στὶς ἐσωτερικὰς τῆς ψυχῆς του δυνάμεις. Ὁ πρῶτος του σκοπὸς ἦταν νὰ ἐλευθέρωσῃ ἀπὸ τὴν σφαλερὴ καὶ καταστρεπτικὴ χρησιμοποίησι τὶς δυνάμεις αὐτὰς. Πᾶνε χρόνια τώρα, ποὺ ἀγωνίζεται τὸν ἀγῶνα αὐτὸν τὸν δημιουργικὸ καὶ θάρθουν κι' ἄλλα ἀκόμα, ποὺ θὰ τὸν βροῦν αὐτὸν καὶ τὴν Ἰδέαν του ἀκούραστους ἀγωνιστάς.

"Ὅταν σὲ μιὰ συγκέντρωσι τῆς νεολαίας ἢ σ' ἕνα ταξίδι τοῦ βλέπουμε τὰ ξυπνὰ μάτια τῆς ἐλληνικῆς νεότητος νὰ πετοῦν φλόγες στὰ λόγια τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὅταν ἀπλώνουν τὰ χέρια σὰν φτερά, ποὺ θέλουν νὰ πετάξουν πρὸς αὐτόν, ὅταν ἕνα ὁμόφωνο ξέσπασμα γιὰ «τὸν πατέρα» σχίζει τὸ γαλανὸ ἐλληνικὸ οὐρανὸ εἶναι τὸ δείγμα τῆς πίστεως, ποὺ γυρνᾷ στὴν πηγὴ της, στὴν ἀφετηρίαν της. Γιατὶ ὅλη αὕτῃ ἡ πίστι, ὅλος αὐτὸς ὁ δυναμικὸς ἐνθουσιασμός ἐξεπορεύθη ἀπὸ τὴν δυνατὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ ψυχὴ γιὰ νὰ πέσῃ δροσερὴ βροχούλα καρποφόρα καὶ ζωγόνα στὴν ψυχὴ τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ καὶ τῆς ἐλληνικῆς νεολαίας, καὶ γιὰ ν' ἀνεβῇ πάλι γαλαζοκόκκινο σύννεφο πρὸς Ἐκεῖνον. Κι' ἔτσι αὐτὸς ὁ πλίζει τὸ λαὸ του μὲ πίστι γιὰ τὶς ἀρετὰς καὶ τὶς ἀξίες του τὶς ἴδιες καὶ ὁ λαὸς του σὰν θυμίαμα καὶ δῶρο ἀνεβάζει τὴν πίστι αὐτὴ πάλι πρὸς αὐτόν.

Ἐκεῖνος πιστεύει ἀκράδαντα στὶς δημιουργικὰς τοῦ Λαοῦ του ἀξίες καὶ ὁ Λαὸς του ἐνθουσιασμένος πιστεύει στὴν ἡγετικὴ του ἱκανότητα. Μόνο ἡ ἀλήθεια αὕτῃ σφραγίζει ἕνα γνήσιον Ἀρχηγό.

Ονομαστός της αρχαιότητας ποιητής, ο Τυρταίος ο Αθηναίος, έγραψεν, όπως είναι γνωστόν, εκτός από την «Ευνομίαν» και τας «Υποθήκας», που αποτελούσαν ένθουςιώς παρόρμους των Σπαρτιατών όταν έπολεμούσαν κατά των Μεσσηνίων. Από τας «Υποθήκας» έσώθησαν τρεις, από τας οποίας μίαν απέδωσαν εις την νεοελληνικήν ο μακαρίτης Σίμος Μενάρδος. Αξίζει ν' αποσπώμεν μερικούς στίχους:

Δέν λογαριάζω ουδέ ψηφώ κανένα των ανθρώπων
έγώ γιά τάχος των ποδών ή δυναμοχεριά, ^{Ιθρώπων}
καί αν έχη την κορμοστασιά καί την γρο- ^{Ιθιά Κυκλώπων}
μά κι' αν νικήη στο τρέξιμο της Θράκης ^{των Βορηά}
κι' αν έχη από τον Τιθωνό πιότερα τουτός ^{κάλλη}
κι' από τον Μίδα τον πολύ πιο πλούσιος ^{των γενή,}
καί αν ξεπεννάη τον Πέλοπα στην αρχοντιά ^{των άλλη}
καί αν έχη την γλυκόλαλη τ' Αδράστου την ^{φώνη,}
καί αν έχη πάσα χάρη του, χωρίς λεβεντιά ^{Ινάχη!}
γιατ' άνδρας τουτός δέν είναι—του κάκου— ^{Ιάν δέν μπορή}
τούς ματωμένους σκοτωμούς να βλέπη μέσ' ^{Ιστη μάχη}
καί στον έχθρο δλο πιο κοντά να πάη ^{Ινα βερή,}
Νά, τούτη είν' παλληκαριά, τ' άτίμητο στε- ^{Ιφάνη,}
π' αξίζει πρώτα να φορή στον κόσμο κάθε ^{Ινείος}
γιατί καί της πατρίδας του καί όλων κα- ^{Ιλο θα κήνη}
σάν προσπεννέ από τις γραμμές καί μπαινέ ^{Ιομπρός ομπρός}
καί προπιασμένο τι θα πη φευγίω μηδ' το ^{Ιξέρει}
καί όλη του βάζει την ψυχή εκεί καί το θυμό ^{Ιαίνει}
καί δίνει του συντροφού του θάρρος πολυ ^{Ιαίνει}
αυτός είναι στον πόλεμο ο άνδρας που τιμώ!

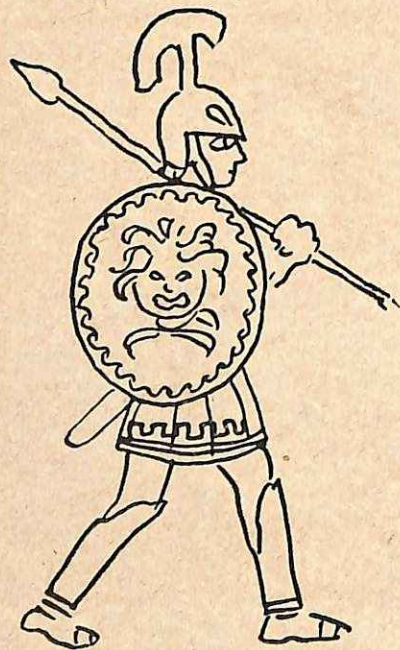
Αυτούς τούς στίχους δέν ήμπορούσε παρά να φέρη εις τον νουν εκείνος που εύρεθη εις την παρέλασιν της λεωφόρου Αλεξάνδρας καί την επομένην έδλεπεν εις το Στάδιον τας πυκνάς φάλαγγας των νεαρών Έλληνοπαίδων να έκτελούν τας άσκήσεις που τόσην έπροκάλεσαν έντύπωσιν.

Συμβαίνει κάτι την στιγμήν αυτήν εις την Έλληνικήν φυλήν, που μόνον ένας επιπόλαιος παρατηρητής, ένας αδιάφορος γλεντοκόπος της εποχής του δέν προσέχει ή δέν είναι εις θέσιν να καταλάβη. Συμβαίνει κάτι που αλλοιώνει βαθύτατα τον χαρακτήρα του Έλληνικού λαού, ή μάλλον που αποβάλλει όλα τα προσεπίκτητα έλαττώματα, όλα αυτά που παρεμόρφωσαν το Έλληνικόν ήθος, την Έλληνικήν ψυχήν καί έβόλωσαν τους Έλληνικούς όρίζοντας.

Ο Έλλην ήτο καί είναι εκ φύσεως ένθουςιώς πατριώτης, άνθρωπος που αγαπά με πάθος την πατρίδα του καί έχει εις τον ύμιστον βαθμόν ανεπτυγμένην την ένθικην του υπερηφάνειαν. Συνέβη όμως κατά τους τελευταίους καιρούς ώστε τα μεγάλα αυτά προτερήματα να εύρεθούν κεκαλυμμένα από την βερειαν πέτραν της αδιαφορίας, που είναι χειρότερη από πάσαν άλλην συμφοράν.

Εκείνο που συνέβη δέν είναι δύσκο-

λον να το διδωμεν. Η κομματική διαφθορά καί ή κομματική διαμάχη έσθλησαν από τους Έλληνικούς όρίζοντας όλους τους ώραίους αιώνας, έγγραφσαν τους ένθικούς σκοπούς καί βοηθούσης καί της κομμουνιστικής προπαγάνδας, έρριψαν την Έλλάδα εις τον στίβον του εύτελου καί έννοφθόρου άλληλοσπαραγμού. Καί το παιδί, συμμεριζόμενον καί αυτό την ζωήν των μεγάλων, υπέστη την επίδρασιν των. Μίαν άλλην εποχήν τα παιδιά έγκατέλειπαν τα μαθητικά θρανία δια να φύγουν να πολεμήσουν μαζί με τους μεγάλους. Ένθυμούμαι καί τώρα με συγκίνησιν την ήμέραν εκείνην, όταν εις το Γυμνάσιον που έφοιτούσα εξέσπασεν ή είδησις ότι δέκα μαθηταί της τελευταίας τάξεως του Γυμνασίου, παιδιά όλα δεκαέξ καί δεκαεπτά έτών, έγκατέλειψαν τα μαθητικά θρανία καί έφυγαν κρυφά από

Αρχαίος Έλλην όπλίτης.

γονείς καί διδασκάλους εις την Βόρειον Ήπειρον, όπου ή κυβέρνησις της αυτόνομου αυτής Έλληνικής ζωής διεξήγε κατά των Αλβανών τον άγώνα της τιμής καί έλευθερίας. Αλλά, προηγουμένως, αυτοί οι διδάσκαλοι είχαν δώσει το παράδειγμα, διότι θερμοί πατριώται, έγκατέλειψαν καί από αυτούς όχι όλίγοι τας έδρας των, μολονότι τους κροτάφους των έλεύκαιναν τα χρόνια, δια την Βόρειον Ήπειρον, από την οποίαν ύψώνετο ή άγωνιώδης έπίκλησις μιάς χώρας από χιλιετηρίδων Έλληνικής.

Ένθυμούμαι ακόμη με συγκίνησιν από τα παιδικά μου χρόνια τον ένθουςισσμόν που τρικύμιζε τας ψυχάς ήμών, των πολύ μικρών κατά την ήλικίαν, όταν έφθασεν ή είδησις ότι εις τον δεύτερον βαλκανικόν πόλεμον έμ-
πήκαν πρώτοι εις την Καβάλλαν οι

πρόσκοποι, παιδιά δεκαέξ καί δεκαεπτά έτών, που είχαν άποτελέσει ίδιαιτέραν φάλαγγα καί έπολεμούσαν όπως οι μεγάλοι εις τας τάξεις του στρατού.

Τι σημαίνουν όλα αυτά; Απλούστατα: ότι ο Έλληνικός λαός είναι ή ώραιότερα ζύμη που ήμπορεί να γίνει, ότι δέ ακόμη δέν είναι δυνατόν να σβήσουν από την ψυχήν προτερήματα που άποτελούν αυτήν την σύστασιν της.

Μας λέγουν όμως ακόμη, αντιστρόφως, πόσον έντέχνως διεξήχθη ή καρδιοφθορά προπαγάνδα, με πόσην δεξιοότητα τα άνατρεπτικά στοιχεία έπωφελήθησαν των άστικών διενέξεων δια να ναρκώσουν αίσθήματα, δια ν' απογοητεύσουν τους ένθουςιώς, δια ν' άμαυρώσουν τα ένθικά ιδανικά. Θα ήτο όμως άνάξιος ο Έλληνικός λαός να έχη την ιστορίαν που έχει, να έχη τόσην ψυχικήν νεότητα καί πνευματικήν επάρκειαν, αν δέν θα ήτο Ικανός ν' αποβάλη τους τριβόλους που έφύτρωσαν εις κακάς ώρας έντός του ένθικου άγρου. Καί δέν θα ήσαν άξια τα Έλληνόπουλα να κρατήσουν αύριον εις τους ώμους των την Ισχυράν καί άρτίως ώργανωμένην Έλλάδα, που παρασκευάζεται δι' αυτά, αν δέν ήσαν Ικανά να εύρεθούν άμέσως εις τον εύθυν δρόμον.

Αλλά τα Έλληνόπουλα, εύθους ως άπέκτησαν σκοπούς καί κατευθύνσεις, εύθους ως έπαυσαν να ύφίστανται την επίδρασιν των κακών εισηγήσεων, εύρέθησαν άγνά με την ψυχήν γεμάτην Έλλάδα, εις τον ώραιόν δρόμον της τιμής καί του καθήκοντος. Πενήντα χιλιάδες ήσαν τα Έλληνόπουλα που παρήλασαν εις την λεωφόρον Αλεξάνδρας, πενήντα χιλιάδες αύριοι στρατιώται, των οποίων τα στήθη θερμαίνει ή αγάπη προς την Έλλάδα. Πενήντα χιλιάδες αύριοι οίκογενειάρχαι, που τα σπίτια των θα είναι βωμοί ύψωμένοι εις την λατρείαν της Έλλάδος. Αλλ' ήσαν μόνον πενήντα χιλιάδες τα Έλληνόπουλα που παρήλασαν εις την λεωφόρον Αλεξάνδρας; Δέν ήσαν μαζί καί όλα τα Έλληνόπουλα της Έλλάδος, του Έλληνισμού όλου, αι έκκατοντάδες χιλιάδων των Έλληνοπαίδων, που θα ήσαν έτοιμοι εις κάθε στιγμήν ν' αποδείξουν ότι όσα μας λέγει ο Τυρταίος δέν είναι λέξεις άνευ σημασίας, αλλ' ή άπτη πραγματικότης μιάς Έλλάδος που όρ-
θούται άστραπηβόλος, φλογερά, θαυμαστή;

Ότι κάτι ήλλαξεν εις τον τόπον μας το ξεύρομεν καί το διαπιστώνομεν όλοι μας. Αλλ' εκείνο που πρέπει να μας ένθουςιάζη, να μας ένθαρρύνη ως φυλή καί κράτος, είναι ότι πρώτη ή νεολαία ήκολούθησε το μέγα κήρυγμα καί εύρίσκεται εις την πρώτην γραμμήν της Έλληνικής αναδημιουργίας. Έπρεπε να βλέπη κανείς μόνον τα πρόσωπα των παιδιών αυτών εις την παρέλασιν καί εις το Στάδιον, έπρεπε να τα παρακολουθή εις την καθη-
(Συνέχεια εις την σελίδα 1479)

ΠΡΟΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΝ ΤΩΝ ΜΥΚΗΝΩΝ

Ηταν ή εποχή που ή Έλλάς άγνοούσε τον ίδιο της τον έαυτό! Οι πολεμιστές, που άγωνίσθηκαν για ν' άπελευθερώσουν την πατρίδα τους, ήσαν άγράμματοι οι περισσότεροι!... Ο Κολοκοτρώνης μόλις μπορούσε να ζωγραφίξη την ύπογραφή του κι' ο Κίτσος Τζαβέλλας, που διωρίστηκε Υπουργός των Στρατιωτικών από τον Όθωνα, δέν ήξερε καλά-καλά ούτε άνάγνωσιν!... Θα ήταν λοιπόν πολυτέλεια μεγάλη να αξίωση κανείς από τους άνθρώπους αυτούς περισσότερας γνώσεις καί μάλιστα αρχαιολογικές...

Μα ούτε καί οι νεώτεροι τους, τα παιδιά τους να ποιμε, έσκάμπαζαν αρχαιολογία περισσότερη από τους πατεράδες τους... Έτσι καί ο Γενναίος Κολοκοτρώνης βρέθηκε στα στενά όταν, ύπασπιστής του Βασιλέως Όθωνος, διατάχθηκε από τον Βασιλέα να πάη στις Μυκήνες.

Ο Όθων με την Αμαλία μετά την έγκατάστασί τους στας Αθήνας έκαναν την πρώτη τους περιοδεία στην Πελοπόννησο! Όταν έφτασαν στο Ναύπλιον ο Όθων κάλεσε τον ύπασπιστή του:

— Πρέπει να έπισκεφθώμε τας Μυκήνας, κύριε Κολοκοτρώνη, του είπε ο Βασιλεύς. Σεις που γνωρίζετε εδώ τον τόπον, παρακαλώ να φροντίσετε! Αύριον θα γίνει ή έκδρομή. Γνωρίζετε το μέρος;

— Μυκήνας, είπατε, Μεγαλειότατε; ήρώτησε κομπιάζοντας ο Γενναίος. Μάλιστα θα φροντίσω...

Μα ο άνθρωπος για πρώτη φορά στη ζωή του άκουε περί Μυκηνών!... Τι διάβολο θα ήσαν αυτές οι Μυκήνες; Ο γιός του γέρου του Μωρηά είχε βέβαια όλη την έξυπνάδα του πατέρα του. Καί δέν τα έχασε! Δέν άπελπίστηκε. Καί όπως κρυφά θα έκανεν ένας φιλότιμος ρεπόρτερ βγήκε στους δρόμους του Ναυπλίου προς... ανακάλυψιν των Μυκηνών...

Πήγε στο παζάρι καί ρωτούσε όποιον εύρισκε μπροστά του:

— Μήπως ξέρετε τις Μυκήνες;

— Μυκήνες;

— Μάλιστα.

— Πρώτη φορά άκούμε τέτοιο όνομα. Τι τόπος είναι αυτός!... Δέν τον ξέρομε... Δέν θάναί εδώ κοντά τέτοιος τόπος!...

Μα όπου κι' αν έρώτησε στο Ναύπλιο ο Κολοκοτρώνης πήρε την ίδια στερεότυπη άπάντησι:

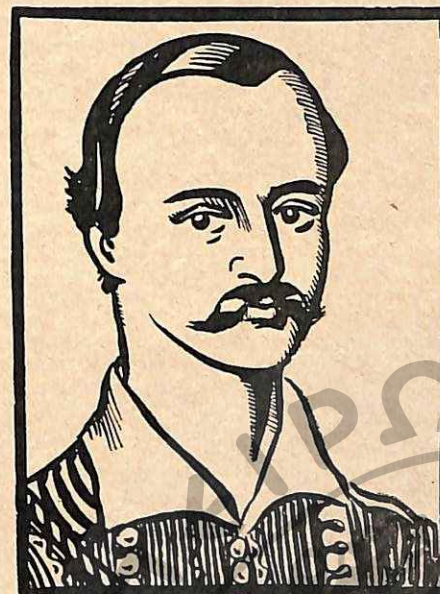
— Δέν ξέρομε τί πράμα είναι αυτές οι Μυκήνες...

Άπελπισμένος ο Κολοκοτρώνης ξεκίνησε για το πιο κοντινό χωριό!... Θα ρωτούσε τους χωρικούς καί καί θα μάθαινε...

Στο δρόμο άπάντησε καί τσοπάνηδες!... Τους σταμάτησε.

— Γιά πήτε μου, βρε παιδιά, μήπως ξέρετε που είναι οι Μυκήνες;

— Μυκήνες; Όχι...

Ο πρώτος Βασιλεύς Όθων.

— Δέν μου λέτε τότε, τους ξαναρώτησε, μήπως ξέρετε που πάνε οι λόρδοι καί βλέπουν εδώ τριγύρω καί θα κάνουν τα σκυλιά;

— Καί βέβαια ξέρομε είπαν οι τσοπάνηδες. Στο Χαρθάτι το χωριό, κοντά στα Φίχτια, πάνε συχνά οι λόρδοι με βιβλία στα χέρια καί ψάχνουν καί παληόπετρες που βρίσκονται απόξου από το χωριό!

Ο Κολοκοτρώνης θυμήθηκε εκείνο το μέρος! Το ήξερε καλά, γιατί εκεί πέρα είχε κάνει με τους Τούρκους μια γερή μάχη κατά τους πρώτους χρόνους της Έλληνικής Επανάστασεως...

Καί γύρισε ήσυχασμένος πια στο Ναύπλιο!...

Το πρωί ο Γενναίος Κολοκοτρώνης ήταν έτοιμος να οδηγήση την βασιλική ακολουθία στις Μυκήνες.

Κίνησαν έφιπποι προτοφ καλά καλά βγή ο ήλιος καί έφθασαν έπειτα από όχι κι' επίπονη πορεία στο Χαρθάτι. Ο Κολοκοτρώνης καμαρωτός-καμαρωτός έδειξε στο Βασιλέα τα χαλάσματα.

— Ίδου οι Μυκήνες, Μεγαλειότατε!...

Καί πραγματικά αυτές ήσαν...

Η ακολουθία του Βασιλέως έμεινε με άνοικτο το στόμα. Είχαν όλοι παραξενευτή για την... σοφία του Γενναίου Κολοκοτρώνη.

Αλλά καί ο Όθων εύχαριστήθηκε για την σοφία του ύπασπιστού του καί προσέθεσε:

— Ο κ. Κολοκοτρώνης είναι έξ όλων μας ο λογιώτερος καί ο περισσότερον κάτοχος αρχαιολογικών γνώσεων...

Που να ήξερε όμως!...

A. K. Μετ.

ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης ήταν γεννημένος για άρχηγός. Ηταν από κείνους που ήξεραν να επιβάλουν την πειθαρχία... Κάποτε στο στρατόπεδο οι βάρδιες είχαν κοιμηθί την νύκτα. Ο Κολοκοτρώνης σε μια έφοδο τους έπιασε καί το πρωί τους κουβάλησε μπροστά στους στρατιώτες που παρέταξε...

Καί άρχισε:

— Δέν μου λέτε, βρε παιδιά, τους ήρώτησε. Αν είχατε μια στάνη καί δυο-τρία μανδρόσκυλα εκεί καί έρχονταν οι λύκοι καί έτρωγαν τα πρόβατα, γιατί οι σκύλοι κοιμώταν, τί θα κάνανε τα σκυλιά;

— Θα τα σκοτώνανε, είπαν όλοι οι στρατιώτες με μια φωνή.

— Μπράβο, είπε τότε ο Κολοκοτρώνης. Καλή καί δικαία ή τιμωρία τους.

— Τώρα αν αυτό συμβή στο στρατόπεδο καί οι βάρδιες άποκοιμηθούν κι' έρθουν οι έχθροι μας καί μας σκοτώσουν όλους, τί θα τους κάμωμε; — Θα τους σκοτώσωμε, είπαν όλοι. — Όχι, άπάντησεν ο Κολοκοτρώνης. Δέν θα τους τιμωρήσωμε τόσο άσύητρά... Αλλά το παράπτωμά τους είναι βαρύ καί θα τιμωρηθούν...

Τους πήρε, λοιπόν, τους έβαλε σε μίαν άκρη παρατεταγμένους τους φρουρούς καί έβαλε όλο το στράτευμα να παρελάση έμπρός τους για να γνωρίση τους άναξίους αυτούς φρουρούς.

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπό : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ποιὸς εἶναι ὁ πατέρας σου; ρώτησε ἡ κυρά Σταύραινα καὶ τὸν κοίταξε ἀπὸ τὴν κορυφὴν τὰ πόδια... προσπαθώντας ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου καὶ τὴν κορμοστασιά νὰ καταλάβῃ.

Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο τοῦ ἑνὸς πιττάκιου καὶ τὴν ἔδειξε τὴν κυρά Σταύραινα, ποὺ ὅσο πηγαινε ἀπορούσε περισσότερο... Ὁ νέος ἦταν ψηλός, μελαχροινὸς μὲ σγουρά μαλλιά... Τὰ μάτια του κατὶ τῆς θύμης, κατὶ κρυμμένο ἴσως βαθεῖα στὴ μνήμη τῆς ἀπὸ τὰ χρόνια ποὺ πέρασαν... κατὶ ποὺ δὲν μπορούσε νὰ ξεχωρίσῃ, μ' ὅλο ποὺ ξανάτρεχε στὰ περασμένα καὶ περνοῦσαν μπροστὰ τῆς σὺν ἀστραπὴν πρόσωπα καὶ πράγματα...

Αὐτὸς τὴν κοίταξε μ' ἑνὸς χαμόγελου ὅλο εὐχαρίστηση, ὅπως κοιτάζει κανεὶς κάποιον ποὺ πειθιμοῦσε νὰ γνωρίσῃ καὶ στὴ φαντασία του τὸν ἔπλαθε ἔτσι, τὸν ἔπλαθε ἁπλοῶς, καὶ τώρα νὰ ποὺ στέκει ἐκεῖ ὁλοζώντανος μπροστὰ του καὶ μπορεῖ νὰ χορτάσῃ τὴν περιέργειά του τὸν ἔκαινε...

«Μὰ δὲν εἶναι σωστὸ» σκέφθηκε ἡ κυρά Σταύραινα «νὰ στέκῃ ὁ ἀνθρώπος μπρὸς στὴν πόρτα μου»...

— Πέρασε, τοῦ εἶπε, ἀπὸ μέσα... Κάτι μοῦ θυμίζει, παιδί μου, κάπου μοῦ φαίνεται πὼς σὲ εἶδα... μὰ ποῦ καὶ πότε... Νὰ μὲ συμπαθῶς... γέλασε πιά, καθὼς βλέπεις, καὶ σκοτίστηκε μὲ τὸ μυαλό του...

— Δὲ μὲ εἶδες πούθεν γιατί ἔρχομαι πρώτη φορά στὴ Θεσσαλονίκη. Τὰ μάτια σου σὲ γέλανε, κυρά μου... Κάτι ἄλλο βαθύτερα μιλάει μέσα σου, ἡ καρδιά σου, τὸ αἷμα σου...

— Ποιὸς εἶσαι. γυιέ μου; Ξαναρώτησε ἡ κυρά Σταύραινα μὲ λαγάρια... Ὡς τόσο κάθισε... μπορεῖ νᾶσαι κουρασμένος... Ἐφτάσες ἀπὸ θαλασσινὸ ἢ στεριανὸ δρόμο; Ἐφες καὶ πρῶτες μαζί ἢ μονάχα γιὰ νὰ προσκυνήσῃς τὴν χάρι του;...

Λέγοντας τοῦτα καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν τοῦδωκε σκαμνὶ νὰ καθίσῃ κάτω ἀπὸ τὴν κληματαριὰ τῆς αὐλῆς καὶ μπήκε μιά στιγμὴ μέσα γιὰ νὰ παραγγεῖλῃ στὴ βανίτσα νὰ ἐτοιμάσῃ κάτι νὰ πιῇ ὁ ἀνθρώπος ἕνα νερό... Ἦτανε σίγουρη πὼς ἕνας παλὸς φίλος, μπορεῖ καὶ συγγενής, ποὺ ξενιτεύτηκε τώρα καὶ χρόνια, τῆς ἔστειλε τὸ βλαστάρι του.

Ἡ κυρά Σταύραινα ἔκλεινε πιά τὰ ἔσθονά της... πολλοὶ τέτοιοι φίλοι καὶ συγγενεῖς μακρὺν ἀπὸ κοντὰ τῆς κι' ἔσθυσαν μὲ τὸν καιρὸ σὲ μιά θαμπάδα ποὺ πύκνωνε ὁλόθεν... σὺν τοῖς ἀγαπημένοι ποὺ ἀφίνει κανεὶς παραινιμένους ἀπὸ τὴν ἀνάγκη, μὰ τοὺς

λαχταρᾷ. Ὡς τόσο φτάνει νὰ τοῦ δώσουν τὸ ἑλεύτερο μιά στιγμὴ οἱ καημοὶ καὶ οἱ ἔγνιες ποὺ μᾶς τριγυρίζουν πάντα σὰ βοῦρο μελισσοῦδι.

Ἄμα τελείωσε πήρε ἕνα ἄλλο σκαμνὶ καὶ κάθισε ἀπέναντί του, ὅλο χαρούμενη προσδοκία, κρατώντας τὸ πιττάκι στὸ χέρι. Δὲν ἤξερε νὰ διαβάσῃ κι' ἔτσι ἀπὸ τοῦτο, τοῦλάχιστο γιὰ τώρα, δὲν ἦταν μπορετὸ νὰ φωτισθῇ...

— Πολὺ κόπιασα νὰ σ' εὔρω, κυρά μου, κι' ἂν σοῦ πῶ πὼς τρεῖς μέρες ὥρα καὶ ἀναρωτᾷ ἔδω στὰ γύρω γιὰ τὴν ἀφεντιά σου, μπορεῖ καὶ νὰ μὴ μὲ πιστέψῃς... Καίνουργιος κόσμος ἦρθε, καθὼς φαίνεται, στὴν πολιτεία, καὶ οἱ παλαιοὶ ἢ πέθαναν πιά ἢ δὲν ἀναθυμούνται τὰ περασμένα... Ὡς τόσο δὲν ἔχουν κι' ἄδικο... γιατί ἀπὸ τότε πέρασαν σωστὰ πενήντα πέντε χρόνια...

— Πενήντα πέντε χρόνια; εἶπε ἡ κυρά Σταύραινα κι' ἀνοίξε τὰ μάτια τῆς ἀπὸ τὸ ἔξφνιασμα... ὅσο μπορούσαν ν' ἀνοίξουν τὰ μικρὰ τῆς ματάκια.

Μὰ στὸ μέρος αὐτὸ πρέπει νὰ κόψουμε γιὰ νὰ ἱστορήσουμε μὲ λίγα λόγια ἕνα φοβερὸ περιστατικὸ, ποὺ ἔκαμε ὅλη τὴν αυτοκρατορία νὰ θρηνησῇ καὶ τόσο βαθεῖα πλήγωσε τὴν καρδιά τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀπόφευγαν καὶ νὰ τ' ἀνιστορήσουν ἀκόμα. Ὡς τότε πού... ἔλεγον μονάχα καὶ τὰ πρόσωπά τους σκοτείνιαζαν...

Τὸν Ἰούλιον τοῦ 904... Ζεστό ἀπομνημόνεο... Στὸ λιμάνι τῆς Θεσσαλονίκης ἀράζει ἕνα ἐμπορικὸ καράβι... Ἡ προκυμαία εἶναι ἔρημη... Μερικοὶ φρουροὶ τριγυρίζουν κάτω τοὺς ἐμβόλους τῆς μεγάλης δημόσιας ἀποθήκης ποὺ σωρεύανε προσωρινὰ τὶς πραγματεῖες γιὰ νὰ τὶς κοιτάξουν οἱ κομερκιάριοι νὰ ὀρίσουν τί κομέρκι πρέπει νὰ πληρώσουν καὶ νὰ τὶς σφραγίσουν.

Ὁλος ὁ ἄλλος κόσμος πασκίζει νὰ

Οἱ σαλπικταὶ βάρεσαν τὰ βούκινα

βρῇ ἀνακούφιση στὸν ἱσκίο τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ καραβοκύρης κατεβαίνει, τρέχει βιαστικὰ στὸν ἐπαρχο νὰ τοῦ φέρῃ τὸ μαντάτο πὼς οἱ Σαρακηνοὶ ξεκίνησαν γιὰ κοῦρσο μὲ ὁλόκληρο στόλο ἀπὸ τὴν Κρήτη, πὼς ῥήμαξαν κιόλας μερικά νησιά τῆς Ἀσπρῆς Θάλασσας καὶ πὼς κατὰ τὸ δρόμο ποὺ ἀκολουθοῦν φαίνεται πὼς κοπιᾶζουν κατὰ δῶ...

— Τοὺς εἶδες μὲ τὰ μάτια σου; ρωτᾷ ὁ ἐπαρχος ποὺ σηκώθηκε ἀγυροῦσιν πνημένος καὶ κακόκεφος... Μὴν εἰσαί μεθυσμένος, κακομοίρη, καὶ μοῦ κουβάλησες ἔδω πέρα λόγια τῆς ταβέρνας γιὰ νὰ κάνῃς τὸν κόσμο ἄνω κάτω; Ἀλλοίμονό σοι!

— Ἐνδοξάτε, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, πάρε τὰ μέτρα σου... Μονάχα ἡ καλὴ μου τύχη μὲ βοήθησε καὶ ἔφυγα ἀπὸ τὰ νύχια τους.

Ὁ ἐπαρχος ὅμως προτίμησε νὰ περιμένῃ δυὸ τρεῖς μέρες ὥς ποὺ νὰ ῥοῦν μηνύματα πὸς γιούρα... Κι' ἄμα φτάσανε κι' ἄλλα καράβια ἀκόμα ποὺ κατάφεραν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸ μπλοκάρισμα τῶν κουρσάρων καὶ βεβαιώσανε τὰ ὅσα εἶχε πῇ ὁ πρῶτος, ἀποφάσισε νὰ ζητήσῃ βοήθεια ἀπὸ τοὺς στρατηγούς τῶν κοντινῶν θεμάτων καὶ βάλθηκε σὺν ἑνὶ ἐπιδιορθῶσιν τοὺς πύργους καὶ τὶς πολεμίστρες καὶ νὰ συμμαζέψῃ τὴν φρουρὰ μέσα στὸ κάστρο. Αὐτὰ ὅμως ὅλα, νὰ ποῦμε ἔτσι, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο γιατί ἀληθινὰ ποτὲ δὲν πιστεῖς πὼς οἱ κουρσάροι θὰ τολμοῦσαν νὰ χτυπήσουν τὸ σημαντικώτερο κέντρο τῆς Αυτοκρατορίας ὕστερα ἀπὸ τὴν Βασιλεύουσα.

Τώρα καὶ διακόσια χρόνια κανεὶς δὲν ἀποκόπησε κατὶ τέτοιο, μὰ καὶ πρὶν, τὸν ἔκτο ὥς τὸν δέκτο αἰῶνα, μήπως μπορέσανε νὰ καταφέρουν τίποτα οἱ Σλαῦοι μ' ὅλες τὶς ἐκστρατεῖες ποὺ ἔκαναν καὶ τὰ φουσατὰ ποῦρριζαν σὺν κύματα ἀγριεμένης θάλασσας τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο γιὰ νὰ πατήσουν τὴν πολιτεία; Ἰσα ἴσα τότες κατάλαβε ὁλόκληρος ὁ κόσμος πὼς ἡ Θεσσαλονίκη δὲν εἶχε μόνο τοὺς γενναίους κατοίκους τῆς μὰ καὶ τὸν πολιοῦχο τῆς ἁγιο Δημήτρη ποῦστεκε ἄγρυπνος προστάτης καὶ ὑπερασπιστής... Ἐχτροὶ καὶ φίλοι τὸν ἔδωσαν καθάλλα στὸ ἄσπρο του ἄλογο νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὴ μιά ἄκρῃ ὥς τὴν ἄλλῃ... ἀκόμα κι' ἀπάνω στὴ θάλασσα... κι' ἔλαμπε τὸ πρόσωπό του σὺν τὸν ἥλιο, τόσο ποὺ οὔτε καὶ τὴ ματιά σου δὲν μπορούσε νὰ γυρίσῃς κατ' αὐτόν... «Μὲ ἰδῶτες ἐπὶ γενεᾷς γενεῶν, μὲ τὸ αἶμα τῆς τιμίας αὐτοῦ πλευρᾶς, ἔθμελιώσαν ὁ ὑπερένδοξος Μεγαλομάρτυς ἀσάλευτον τὴν πίστιν ἐν τῇ πόλει αὐτοῦ...». Ἔτσι ἔγραψαν οἱ χρονογράφοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης... Καὶ μιά ποὺ εἶχαν λοιπὸν τέτοιο σύμμαχο, γιατί νὰ φοβηθοῦνε; Δὲ θάταν ὀλιγοπιστία; Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο φαίνεται σκέφτηκαν καὶ οἱ στρατηγοὶ ποὺ κάλεσε σὲ βοήθειά του ὁ ἐπαρχος, γιατί οἱ μέρες περνοῦσαν κι' οὔτε κἀν ἀπάντη-

ση δὲν δώσανε στὸ κάλεσμά του...

Στὶς τελευταῖες τοῦ Ἰουλίου φάνηκαν μέσα ἀπὸ τὴν πρωινὴ καταχνιά κάτι μεγάλα καράβια νάρχωνται κατὰ τὸ λιμάνι... νὰ σιμώνουν κιόλας, τόσο ποὺ οἱ Θεσσαλονικεῖς κατάλαβαν εὐθὺς ἀπὸ τὸ σκαρί τους, ἀπὸ τὰ τούμπανα καὶ τὶς ἄγριες φωνὲς κι' ἀπ' τὰ φλάμπουρα ποὺ ἀνεμίζανε στὰ ψηλὰ τοὺς κατάρτια πὼς ἦσαν κουρσάρικα. Βάρεσαν λοιπὸν τὰ βούκινα γιὰ νὰ τρέξουν οἱ στρατιῶτες στὰ πόστα τους, ἀνοίξαν τὶς ἐκκλησιᾶς γιὰ νὰ προσευχηθῇ ὁ κόσμος καὶ νὰ παρακαλέσῃ γονατιστὸς τὸν προστάτη ἄγιο νὰ τρέξῃ βοηθός...

Μέρα καὶ νύχτα τὰ γυναικόπαιδα καὶ οἱ γέροι κλαῖνε μπροστὰ στὴ χρυσὴ διαμαντοστόλιστη εἰκόνα του...

«Μεγαλομάρτη κάνε τὸ θάμα σου! Σὺ ποὺ εἶσαι «τὸ σέμνωμα καὶ τὸ καύχημα καὶ ὁ ὑπερλαμπρὸς στέφανος» τῆς πολιτείας σήκωσε κύματα μεγάλα ἀπὸ τὸ νοτιῶ καὶ σκόρπισε τὰ καράβια τους καὶ φέρε τα νὰ σπάσουν σὺν καρυδόκουπες κάτω ἀπὸ τὶς πολεμίστρες τοῦ κάστρου, ἔτσι ποὺ νὰ γεμίσῃ ἡ θάλασσα πανιά καὶ ξύλα...».

Τοῦ κακού! Οὔτε πνοὺλα δὲ φυσεῖ καὶ τὰ νερά εἶναι, θαρρεῖς, πιχτά σὰ λάδι. Ὁ ἅγιος στέκει ψηλὰ στὸ φῶς τῶν λαμπάδων ἀκίνητος, σὰ νὰ τοῦ κρατᾷ τὰ χέρια δεμένα μιά ἀνώτερη προσταγὴ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ διαφεντέψῃ τὸν ἀγαπημένο του λαό...

Ὡς τόσο ἀκολούθησαν περιστατικὰ ὁλότελα ἀναπάντεχα.

Τὰ κουρσάρικα ἦσαν πενήντα τέσσερα κι' ἀπὸ διακόσιοι κουρσάροι στὸ καθένα... σωστὰ ἑνδεκα χιλιάδες λυσασμένα θειριά.

Εὐθὺς κιόλας περιτριγυρίζουν τὴν πολιτεία ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς θάλασσας, διαλέγουν τὸ πὸς βολετὸ μέρος, βγαίνουν στὰ ρηχὰ καὶ καίθε πασκίζουν νὰ σκαρφαλώσουν στὸ κάστρο. Τὴν πρώτην μέρα δὲν καταφέρνουν τίποτα κι' ἀναγκάζονται νὰ τραθηχτοῦνε πίσω.

Τί νὰ κάμουν; Τί νὰ κάμουν; Σκαρφίζονται μηχανές.

Φορτώνουν πάνω σὲ μεγάλα ἀμάξια βάρκες, τὶς γιομίζουν πίσσα καὶ θεῖαφι, βγαίνουν πάλι καὶ τὶς σπρώχνουν μὲ ἀλαλαγμοὺς καὶ τούμπανα στὰ καστρόπορτα μὲ σκοπὸ νὰ τὰ κάμουν. Χαμένους κόπος!

Βάζουν σ' ἐνέργεια ἄλλο σχέδιο...

Τὴν παραμονὴ τῆς 1 Αὐγούστου ὅλη τὴ νύχτα οἱ Θεσσαλονικεῖς δὲν κλείνουν μάτι. Κοιτᾶν μὲ ἀγωνία τὰ κουρσάρικα ποὺ εἶναι ἀραγμένα στ' ἀνοιχτά... Μεγάλῃ φωτοχυσία... χτύποι ἀδιάκοποι ἀπὸ σφυρία, φωνές, σὰ νὰ βάλθηκαν τὰ σκυλιὰ νὰ μαστορέψουν ὁλόκληρο κάστρο μέσα στὴ θάλασσα... καὶ νὰ στεριωθοῦν ἐκεῖ, ἀγαντία, αἰώνια φοβέρα.

Δέσανε γερὰ δυὸ δυὸ τὰ καράβια πλάι μὲ πλάι κι' ἀπάνω στὴν κουπασιὴν στελιώσανε μὲ χοντρά μαδέρια πύργους ἀψηλούς, ἔτσι ποὺ νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ περὶσθῇ εὐκόλῃ ἀπὸ κεῖ στὸ κάστρο, φτάνει μονάχα νάρθη κοντὰ καὶ νὰ ρίξῃ μιά σανίδα πλατεῖα γιὰ γιοφύρι.

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Εκείνον τὸν καιρὸν κάποιος ἀφοῦ ἐπλησίασε τὸν Ἰησοῦν εἶπεν εἰς αὐτόν: Καλέ μου διδάσκαλε τί καλὸ πρέπει νὰ κάμω γιὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνια ζωή; Ὁ Ἰησοῦς τότε εἶπεν εἰς αὐτόν. Γιατί μὲ λὲς καλὸν καὶ ἀγαθόν; Κανέναν δὲν εἶναι ἀγαθὸς ἐκτὸς ἀπ' τὸν Θεόν. Ἐάν ὅμως θέλῃς νὰ κληρονομήσῃς τὴν αἰώνιον ζωὴν δὲν ἔχεις νὰ κάμῃς τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ κάνῃς ἐκεῖνα ποὺ μᾶς διδάσκει. Τότε ἐκείνος τοῦ λέγει: Τί μᾶς διδάσκει; Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπήντησε. Νὰ μὴ φονεύσῃς, νὰ μὴ ζητήσῃς νὰ προσβάλῃς τὴν τιμὴν τῶν ἄλλων, νὰ μὴ ὀρκισθῇς ψεύτικα, νὰ σέβεται τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου καὶ τὴν ἀγαπήσῃς τοὺς ἄλλους ὡς σεαυτὸν καὶ τὸν ἑαυτὸν σου. Τότε ἐκείνος τοῦ εἶπε: Ὅλα αὐτὰ τὰ κάνω ἀπὸ μικρὸ παιδί. Τί ἄλλο ὅμως μένει νὰ κάμω; Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε: Ἄν θέλῃς νὰ γίνῃς τέλειος ἄνθρωπος πηγαινε, πούλησε ὅλην τὴν περιουσίαν σου καὶ μοίρασε ὅ,τι πάρῃς ἀπ' αὐτὴν εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ τότε θὰ γίνῃς ἀξιὸς εἰς τὸν οὐρανὸν γιὰ πολὺ περισσότερα ἀφοῦ δὲ τὰ κάμῃς αὐτὰ ἀκολουθήσε με. Ἀφοῦ ὅμως ἤκουσε αὐτὰ ἐκεῖνος ἔφυγε γεμάτος λύπη γιατί ἔτυχε νὰ ἔχη πολλὰ κτήματα.

Ὁ Ἰησοῦς τότε εἶπε εἰς τοὺς μαθητάς του. Σὰς λέγω μεγάλη ἀλήθεια, ὅτι εἶναι πάρα πολὺ δύσκολο πρᾶγμα ἕνας πλούσιος νὰ γίνῃ ἀξιὸς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Σὰς ξαναλέγω δὲ ὅτι πὸς εὐκόλο εἶναι νὰ περάσῃ ἕνα χονδρὸ σχοινὶ ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ βελονιοῦ παρά πλούσιος νὰ μῇ στὸν Παράδεισο. Καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ ἀφοῦ ἄκουσαν αὐτὰ ἀπορούσαν κι' ἔλεγον: Τότε ποιὸς λοιπὸν θὰ μπορέσῃ νὰ σωθῇ. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀφοῦ τοὺς κοίταξε τοὺς εἶπε. Βέβαια γιὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, ἀλλὰ γιὰ τὸ Θεὸ ὅλα εἶναι δυνατότα.

Τὸ καιρὸν ἐκεῖνον προσελθὼν τις εἶπε τῷ Ἰησοῦ διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ἀγαθὸν ποιῶ ἵνα ἔχω ζωὴν αἰώνιον; Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθὸς εἰ μὴ εἰς ὁ Θεός. Εἰ δὲ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν, τήρησον τὰς ἐντολάς. Λέγει αὐτῷ ποῖας; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε: τὸ οὐ φονεύσεις, οὐ μοιχεύσεις, οὐ κλέψεις, οὐ ψευδομαρτυρήσεις, τίμα τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, καὶ ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν. Λέγει αὐτῷ ὁ νεανίσκος πάντα ταῦτα ἐφύλαξα ἕκ ἐκ νεότητός μου τί ἐτι ὕστερά; Ἐφῆ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς: εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ὕπαγε πώλησον σου τὰ υπάρχοντα καὶ δὸς τῷ πτωχῷ, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι. Ἀκούσας δὲ ὁ νεανίσκος τὸν λόγον ἀπῆλθε λυπούμενος ἦν γὰρ ἔχων κτήματα πολλά.

Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ: ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι δυσκόλως πλούσιος εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Πάλιν δὲ λέγω ὑμῖν, εὐκοπώτερον ἐστὶ κάμηλον διὰ τρυπήματος ραβίδος διελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν. Ἀκούσαντες δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐξεπλήσσοντο σφόδρα λέγοντες: τίς ἄρα δύναται σωθῆναι; Ἐμ' ἑλπίς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς: παρά ἀνθρώποις τοῦτο ἀδύνατον ἐστὶ, παρά δὲ Θεῷ πάντα δυνατότα ἐστὶ.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Μὲ τὸ αὐριανὸν τοῦ Εὐαγγελίου ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς δίδει ἕνα πολὺ μεγάλο μάθημα. Τὰ λόγια ποὺ εἶπε σ' αὐτὸν ποὺ ἦλθε κοντὰ του καὶ τὸν ρωτοῦσε μὲ τί τρόπο θὰ γίνῃ ἀξιὸς γιὰ νὰ κληρονομήσῃ τὴν ἐπουράνιον ζωὴν, τὰ εἶπε ὅχι γιὰ νὰ κάμῃ σ' αὐτὸν ἕνα μεγάλο μάθημα ἀλλὰ γιὰ νὰ διδάξῃ ὅλους μας. Βέβαια εἶναι καλὸ τὸ νὰ μὴ κυττάζωμε νὰ βλάψωμε τοὺς ἄλλους μ' ὀποιδήποτε τρόπο, ἀλλὰ εἶναι πολὺ πὸς μεγάλο καλὸ νὰ προσπαθοῦμε νὰ βοηθοῦμε τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ὅταν τοὺς δοῦμε νὰ βρίσκωνται σὲ κάποια ἀνάγκη. Ὁταν βλέπωμε ἕνα ἀνθρώπο νὰ υποφέρει πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν βοηθήσωμε καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ μὴ δι-

στάσωμε καὶ αὐτὴ τὴν περιουσία μας νὰ πουλήσωμε γιὰ νὰ τὸν βγάλωμε ἀπ' τὴν δυσκολίαν ἧσι ποὺ βρέθηκε.

Μόνο ἔτσι θὰ μπορέσωμε νὰ γίνωμε ἀξιὸι μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ μόνο ἔτσι θὰ ἀπολαύσωμε τὰ ἐπουράνια ἀγαθὰ στὴ μέλλουσα ζωὴ κοντὰ στὸν Πανάγαθο Θεό.

Ἄν κάμωμε κι' ἐμεῖς ὅπως ὁ ἀνθρώπος τοῦ αὐριανοῦ Εὐαγγελίου, τότε δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐλπίζωμε ὅτι θὰ ἐπιτύχωμε τὴν οὐρανίαν μακαριότητα. Ἄν ἀποφύγωμε νὰ βοηθήσωμε ὅποιον ἔχει ἀνάγκη, ἂν λογαριάσωμε περισσότερον τὰ προσωρινὰ καλὰ τοῦ κόσμου τοῦτου ἀπὸ τὸν συνανθρώπο μὲς, εἶναι ἀδύνατον νὰ εἰμεθα ἀξιὸι μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ.

Νοιώσουν οἱ στρατηγοὶ ἀπὸ τὰ κοντινὰ θέματα πὼς δὲν εἶναι παίξε γέλασε καὶ στείλουν στρατό...

Δηλαδή πέντε μέρες, μιά βδομάδα τὸ πολὺ, εἶχαν καιρὸ μπροστὰ τους... ὕστερα, ἂν εἶναι μπορετὸ, νὰ γίνουν καπνὸς καὶ νὰ σθῇσουν.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὸ νησί, ἀπλωμένο μέσα στὸ μακρινὸ πέλαο, χαίροταν τὴ χαρὰ τῆς θάλασσας, ποὺ ἡμερὴ ἔζωνε τὰ περιγιάλια του, ἔγλυφε καὶ τραγουδοῦσε τὶς ἀχτὲς του καὶ τὸ δρό- σιζε μὲ τὶς ἀδρες του.

Κάτω στὸ ἔμπα τοῦ λιμανιοῦ στὸν κάθο καὶ ὅπου τὸ κύμα μούγκριζε στὴ νοτιὰ καὶ σηκώνονταν ἐπὶ σοροκάδα σὰ βουνὸ νὰ τὸν καταπιῇ, εἶναι μέρες τώρα, ποὺ ὁ Ντάλ- Παναγιώτης, ὁ νοικοκύρης τοῦ νησιοῦ, ὁ γνωστὸς ψαράς καὶ «κεφάλαιο» τοῦ τόπου, πιάνοντας τὸ μικρὸ τοῦ ἀγο- ράκι ἀπὸ τὸ χέρι, πρὶν ἀκόμα καλὰ-καλὰ φέξη, πῆγαινε καὶ καθίζοντας πάνω στὰ φαγωμένα ἀπὸ τὸν ἀφρὸ βρά- χια, ἀγνάντευε ὄρες κι' ὄρες τὸ πέλαο. Γιωματὸς λύπη, ἀξούριστος, μὲ τὰ μάτια ὑγρά, μὲ τὸ πρόσωπο κατσου- φιασμένο, δῖχως κέφι, δῖχως ζωὴ. Ἀπὸ κεῖ, καθισμένος, στήλωνε τὸ βλέμμα του στὸ βάθος τῆς θάλασσας, ὅπου θάλασσα κι' οὐρανὸς σμίγουνε τόσο, ποὺ δὲν ξεχωρίζεις ποὺ τελειώνει ἡ θάλασσα καὶ ποὺ ἀρχίζει ὁ οὐρανός. Ἀπὸ κεῖ ἀγνάντευε τὰ πλεούμενα, ποὺ ἔσχιζαν τὸ κύμα κι' αὐλάκωναν τὸν ὑγρὸ δρόμο τῆς ἀπὸνης θάλασσας. Κυττοῦσε τὴ καράβι περνᾷ, ποὺ τραβᾷ, ποὺ πάει καὶ λα- χταροῦσε νὰ μαντέψῃ τὴ σκοῦνα τοῦ Καταστρόφα, ποὺ θάρχονταν ἀπὸ τὴν ἀντικρινὰ ἀκρογιάλια τῆς Ἀρτά- κης, φέροντας πεταχτὸ στᾶρι καὶ ψωμί. Κι' ὅταν μακριὰ σὰ μπαμπακάκι στὸν ὀρίζοντα φαίνονταν κανένα πανί, ἀγρίωναν τὰ μάτια τοῦ λαχταριστά.

— Ἀρά γε νᾶναι τοῦτο, ρωτιοῦνταν, ὅπου μεγαλὼ- νονταν τὸ πανὶ στὸν ὀρίζοντα, τὸν ἀπέλπιζε.

Ὁ Καταστρόφος εἶχε μέρες πολλὰς ποὺ ὕψωσε πανὶ κι' αὐλάκωσε τὴ θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ μέσα στὴν Προ- ποντίδα, σβέλτος. Πῆγαινε γιὰ στᾶρια κι' ἀλεύρι καὶ τούτη τὴ φορὰ. Γυρίζοντας πάλι μὲ τὸ πολύτιμο φορτίο του, γιὰ νὰ ὑψώσῃ τὶς τιμές, θὰ διέδιδε, ἀπαράλλαχτα ὅπως τὸν παλὸν καιρὸ τοῦ Λυσία, καταστροφὴς καρα- θιῶν, πνίξιμο γαλερῶν, σμῶδ σταριοῦ, αἰχμαλώσεις, πει- ρατές, γιὰ νὰ ὑψώσῃ τὴν τιμὴ αὐτοῦ ποὺ ἔφερνε ὁ ἴδιος καὶ νὰ βγάλῃ κέρδος πλιότερο, ἄνομο, μὰ ποθητό. — Πάει, πάει, δὲν ἔμεινε ἄλλο στᾶρι. Τὸ ὑστερὸν ποὺ βρῆκα, ὅ- πους προλάβῃ πρόλαβε. Βιαστήτε, νοικοκυραῖοι, διαλα- λοῦσε γιὰ νὰ μοσχοπουλήσῃ τὸ φορτίο του, καὶ γι' αὐτὸ ἀπὸ τὸ λαὸ λογιήθηκε «Καταστρόφος», ποὺ φέρνει τὴν κα- ταστροφή καὶ τοῦμεινε τὸ παρατσούκλι: ὁ Κατα- στρόφος!

Ὁ Καταστρόφος, ἓνας ἡλιοκα- μένος καὶ σβέλτος θαλασσινός, ξε- ρὸς καὶ ρουφηγμένος ἀπὸ τὴ θά- λασσα σὰ Μαυροθαλασσίτικος τσί- ρος, εἶχε λαμπρὸ καράβι, ποὺ αὐ- λάκωνε σίγουρα τὸ κύμα καὶ ὁ στάντζος τοῦ φούσκωνε στέριος στοὺς ἀνέμους καὶ τὶς κακοθαλασ- σιές. Ταξίδευε κάθε λίγο καὶ λι- γάκι κι' ἐμπορευότανε. Στὸ ὑστερ- νὸ του ταξίδι, παίρνοντας μαζί του τὸν Καραμανλὴ μὲ τ' ἀγύριστο κε- φάλι, τὸ πεισματάρικο καὶ τὸν Μα- στορογυαλιάγα καὶ ποὺ διορθώνον- τας τὶς βρύσες σιγὰ-σιγὰ, πάντα ἔλεγε: «ἄγαλι ἄγαλι ἡ ἀγουρίδα γίνεται μέλι», ὀνομάστηκε μ' αὐ- τὸ τὸ παρατσούκλι, ἔσυρε σὰ μὲ δόλωμα καὶ τ' ἀγόρι—τὸ δελφίνι τοῦ νησιοῦ—τοῦ Ντάλ-Παναγιώτη, τὸ ξανθὸ παλληκαράκι, ποὺ τὸ θά- μαζε ὅλο τὸ νησί γιὰ τὴν κλισί του στὴ θάλασσα ἀπὸ μωρὸ, ὅταν ὁ πατέρας του τὸ μάθαινε νὰ βουτᾷ καὶ πετώντας τὸ κουπί βαθεῖα στὸ κύμα, τὸ πρόσταζε νὰ τοῦ τὸ φέ- Ͽῃ! Πιάσε τὸ κουπί! Καὶ τοῦτο σὰ δελφίνι βουτώντας—ἔξη χρονῶ μω- ρὸ—ἔφερνε πίσω τὸ κουπί, ὅπως ὁ βουτηχτής τοῦ Σίλλερ τὴ χρυσὴ κούπα ἀπ' τὸν ἄπατο βυθό!

Καὶ σηκώνοντας τὸ στάντζο,

Ἦταν τὸ δελφίνι τοῦ νησιοῦ.

ἐάνοιξαν τὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα κατὰσα γιὰ τὰντίπερ' ἀκρογιάλια, ὅπου ἡ γῆ πλοῦσια ἔδινε καρπὸ καὶ χορ- ταινόντας τοὺς ντόπιους, γιόμιζαν μ' εὐκολία τὰ καρά- θια τῶν γειτονικῶν νησιῶν, ποὺ ἔξον ἀπὸ τὸ ψάρι καὶ τὰμπέλι, τίποτ' ἄλλο δὲν εἶχαν νὰ φᾶν. Ἀπὸ τὸν κάθο οἱ συγγενῆδες τοὺς τοὺς ξεπροβόδωναν, ὅπως πάντα, σει- ὶωντας τὰ μαντήλια τοὺς καὶ τοὺς εἶπαν τὶς χίλιες εὐ- χές τοὺς: καλοτάξιδοι, καλογύριστοι, μὲ τὸν Ἀγιονι- κόλα μαζί, ἡ Παναγιὰ δεξιὰ καὶ τὸσες ἄλλες.

Ὅπως πάντα, τὸ ταξίδι τοὺς θὰ κρατοῦσε μιὰ βδο- μάδα. Θὰ γιόμιζαν τ' ἀμπάρια στᾶρι, θ' ἀγόραζαν μερικά πράγματα ποὺ ἔλειπαν ἀπὸ τὸν τόπο, λίγα σταμνιά, κου- μάρια νεροῦ, τεντζερέδες καὶ γκιουβέτσια ὠραῖα τῶν Δαρδανελλίων καὶ νὰ, σ' ὅχτὸ μέρες θ' ἀντίκρυζαν τὸ νησί τοὺς, ἡμερὸ καὶ ἡσυχὸ τώρα καλοκαιρία, ποὺ ἔλειπε ἡ νοτιὰ, καὶ γυαλὶ τὸ πέλαο. Ἦταν γλέντι καὶ χαρὰ κι' ἀπόλαυσι. Ὅμως ἄλλα καράβια πῆγαν καὶ γύρισαν καὶ ἡ σκοῦνα τοῦ Καταστρόφα ποὺ νὰ γυρίσῃ... Τὴν εἶδαν νὰ φορτώνῃ, τὴν εἶδαν περήφανη νὰ σαλεύῃ καὶ νὰ κα- μαρώνῃ στὸ λιμάνι μέσα, μὰ δὲν τὴν ξανάβιναν στὴ φουρ- τουνιασμένη θάλασσα νὰ φαῖν, οὔτε τὸ στάντζο τῆς νὰ δέρνεται μὲ τὸ δυνατό νοτιῶ, ποὺ ἔπιασε τὶς μέρες κείνες.

Τὶ νὰ εἶχε πάθει; Ποιὰ θάλασσα, ποῖο κύμα νὰ τὴν κατάπιε, νὰ τὴν ἔρριξε σὲ στεριά γιομάτη κοφτεροὺς βράχους, νὰ τὴν ξεχαρβάλωσε, νὰ τὴν ἀναποδύρῃ; Ποιὸς ἔξερε; Ὅ,τι δὲ δῆς, δὲ μπορείς νὰ τὸ πῆς. Ὅμως δὲν ξαναφάνηκε. Τὰ κομμάτια τῆς δὲν τᾶφερε τὸ κύμα στὸ γιᾶλό, τὰ πνιμένα κουφάρια δὲν τὰ ξέρασε τὸ ἀρ- μυρὸ κύμα. Ἀπορία!

Μέσα στὸν καφενὲ τοῦ Γκεβεζὲ κουβέντιαζαν οἱ θα- λασσινοὶ ἡλιοκαμένοι:

— Δὲ μπορεί, κάπου θὰ φαῖν; μπορεί ὁ Καταστρόφος κάπου νὰ τόβαλε γι' ἄλλο λιμάνι καὶ νὰ βρῆκε κάπου ἄλλοῦ σφερό καὶ τράβηξε.

— Ὅχι, τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου ποὺ ἄπλωνε τὰ πανιά καὶ ἔβγαινε στ' ἀνοιχτὰ κατὰ δῶ.

Πῶς χαροπάλεψε τὸ καράβι τοῦ Καταστρόφα, κανεὶς δὲν τρεῖδε. Μόνον ὁ οὐρανὸς μπορούσε νὰ μαρτυρήσῃ καὶ τᾶστρα τὸ χαμό του. Ἔτσι πέρασε μιὰ, πέρασαν δυὸ καὶ τρεῖς καὶ πέντε μέρες καὶ δὲν ἀγνάντευε κανεὶς ἀπὸ μα- κρυὰ τὸ πανὶ τῆς, «τὸ πούπουλο», νὰ βγαίνει σκίζοντας οὐρανὸ καὶ θάλασσα καὶ νὰ μεγα- λώνῃ σιγὰ σιγὰ καλοπλεούμενο κι' ὀλοφούσκωτο—μεγαλεῖο μανα- χό! Δὲν γράφτηκε στὸν ὀρίζοντα ἡ κομψὴ καὶ λυγερὴ σιλουέττα του ξανά.

Στὰ ὑστερνὰ ὁ Ντάλ-Παναγιώ- τῆς ἀπελπίστηκε. Καὶ παλαιθόν- τας ἀνάμεσα ἀπελπίσμου κι' ἐλπί- δας ἔβγαινε στὸν κάθο σύνταχα μὲ τὸ μικρὸ τοῦ γιοῦ ἀπ' τὸ χέρι πι- ασμένον καὶ καθισμένος πολλὰς ὁ- ρες πρόσμενε μὲ τὸ μάτι καρφω- μένο νὰ δῇ τὸ πλεούμενο τοῦ Κα- ταστρόφα νὰ σκίζῃ τὴ θάλασσα καὶ νὰ μπαίνει στὸ λιμάνι τοῦ νη- σιοῦ μὲ τὸ πλοῦσιο ἐμπόρεμά του καὶ τὸ γιοῦ τοῦ στὸ κατάρτι νὰ λύνῃ καὶ νὰ δένη τὸ πανί.

Κυττοῦσε ὄρες καὶ τὸ μάτι του κουραζότανε καὶ σὰν ἀποθλακω- μένο ἔβλεπε ὀρόσια καὶ ἡ ἀγωνία του μεγάλωνε καὶ ἡ σιωπὴ πλάκω- νε τὴν καρδιά του σὰν πλάκα τά- φου. Μάτια πρόσμενε, μὰ πρόσ- μενε πάντα.

— Μπορεῖ, ἔλεγε, νὰ φαῖν τὸ «πούπουλο», ὅπως ὠνόμαζε τὸ πανὶ φουσκωμένο στὸ κατάρτι, μπορεί νὰ μᾶς παρηγορήσῃ.

Δώδεκα μέρες τίποτε δὲ φάνηκε. Γυρίζοντας κάθε βράδυ ἀπελπισμέ-

νός, σκυφτός, πικραμένος, ἔλεγε στὴ γυναῖκα τοῦ: — Πάει καὶ σήμερα...

Ὁ πόνος, ἡ πίκρα, τῶν δώδεκα ἡμερῶν τὸ καρτέρι, ἡ ἀπαντοχή, ἡ ἀπελπίσις, ποὺ τὸν ἔπιανε, ὅταν ὁ ἥλιος βυ- θιζότανε καὶ τὸ σκοτάδι μαῦρο ἄπλωνε τὰ φτερά του, ὅλ' αὐτὰ μὲ τὴ λύπη καὶ συλλογὴ τοῦ παιδιοῦ του, τὸν ἔλυω- ναν, τὸν σκόταναν. Ἐμεινεν ὁ μισός, ρουφηγμένος σὰ τὸ κερὶ στὸ μανουάλι τῆς ἐκκλησίας.

— Καλὰ τὸ παιδί πνίγηκε, δὲ χωρᾷ τίποτ' ἄλλο, πάει μὲ τὸν Καταστρόφα, μὰ νὰ μὴ τὸ ξεράσῃ ἡ θάλασσα;

Τὸν ἔδερνε, τὸν τυραγνοῦσε ὁ πόθος νὰ βρῇ τὸ παιδί του. Ἐπειτα ἔξερε σπιθαμὴ-σπιθαμὴ, λιθάρι-λιθάρι τ' ἀ- κρογιάλια τοῦ νησιοῦ, ἔξερε τοὺς πνιγότοπους, τὶς ρουφη- χτρος, τοὺς ἀνέμους, τ' ἀπάνεμα μέρη καὶ τοὺς καιροὺς.

— Θὰ βγῶ νὰ τοὺς βρῶ, εἶπε μιὰ μέρα ὕστερ' ἀπὸ τὶς δέκα, ποὺ μάτια πρόσμενε στὸν κάθο καὶ ἦταν βέβαιος πιά γιὰ τὸ χαμό τοῦ παλληκαριοῦ του.

Καὶ κάποια μεσάνυχτα μὲ τὸ μισοφέγγαρο χτύπησε τὸ κουπί στὸ κύμα, πηδώντας στὴ μεγάλῃ του βάρκα. Μόνος, κατὰμονος πῆγαινε νὰ ψάξῃ, νὰ ἐρευνήσῃ τὴ θάλασσα. Μπῆκε σὲ ὄρους, σὲ σπηλιές ἀκροθάλασσες, προσπέρασε γιγαντοὺς ἡμερους, πῆγε ὅπου ἔξερε, ποὺ τὸ κύμα ἀποθέ- τει τὰ ναυάγια καὶ τὰ θρύψαλα τῶν ναυαγίων, κι' ἀγνάν- τεψε παντοῦ μὲ τὸ κοφτερὸ τοῦ μάτι. Κάπου εἶδε στὸ κύμα ἀλαφρὸ κάτι νὰ πηγαίνει, σὰν σὲ κούνια παιδιοῦ ποὺ τὸ νανουρίζουν. Ἐνοίωσε χτύπο δυνατό στὴν καρδιά, γλῶμισσε, καὶ τὸ χέρι του παράλυσε στὸ κουπί, μὰ δὲν ἦταν ἄλλο ἀπὸ ἓνα στρώμα ἀχυρένιο. Καὶ μ' ὅλο ποὺ ἦ- ταν βέβαιος πῶς τὸ παιδί του τῶς καταπιῇ ἡ θάλασσα καὶ τώρα τῶς ξεράσει, ὅμως ἀπὸ μέσα του δὲν ἤθελε νὰ πι- στέψῃ οὔτε νὰ βγάλῃ τὴ μιὰ σταλαγματιά ἐλπίδα ποὺ τοῦμεινε καὶ τὸν παρηγοροῦσε καὶ τοῦ ἀπάλυνε τὸν πόνο.

Καὶ παρηγορήθηκε πῶς τὸ πλεούμενο ἦταν στρώμα, ποὺ τὸ λίκνιζε ἡ θάλασσα στὸ πρωῒνὸ τοῦ ἡλιοῦ ρό- δισμα. Τὸ στρώμα τοῦτο τοῦ δυνάμωσε τὴ σκέψι πῶς ἐκεῖ γύρω θὰ βρισκότανε τὰ ναυάγια καὶ τὰ συντρίμ- ματα τοῦ καραβιοῦ τοῦ Καταστρόφα.

Καὶ προχωροῦσε μὲ τὸ κουπί στὸ χέρι, σιγὰ σιγὰ ψάχνοντας τοὺς βυθοὺς, τὴ θάλασσα, ποὺ ὅλο γαλή- νευε, μεσημέρι τώρα, καὶ γινότανε καθρέφτης. Τὸ χέρι του ἔτρεμε, ἡ καρδιά του χτυποῦσε, ἱδρωτὰς τοῦ ἔλουζε τὸ μέτωπο τὸ θα- λασσοδαρμένο, καὶ φόθος τοῦ πλημμυροῦσε τὴ σκέψι πῶς κάπου γρήγορα θὰ βρι- σκότανε κοντὰ τὸ κορμὶ τοῦ παιδιοῦ του, πῶς μάτια δᾶ- δεκα μερόνυχτα ἀπάντεχε καρφωμένος στὸν κάθο καὶ τώρα μισὴ νύχτα καὶ μισὴ μέρα ἔψαξε νὰ τὸ ξεθάψῃ μὲς' ἀπὸ τὸ κύμα, μὲς' ἀπὸ τὰ φύκια ἄψυχο κουφάρι καὶ φρι- χτό. Νηστικός καὶ βαρύθυμος ἀκόμα ἔψαχνε. Ὅταν πιά ὁ ἥλιος ἄρχισε τὸν κατήφορο κι' ἀπακούμπησε θαρρεῖς στὴν κορφή τῆς ψηλῆς ράχης κι' ἄρχισε νὰ βυθίζεται λίγο-λίγο καὶ τὸ λιμάνι μὲ τὸ χωριὸ νὰ ἱσκιώνῃ καὶ νὰ δροσίξῃ. Ἡ θάλασσα μᾶτωση καὶ κοκκίνισε, ὕστερα ρόδισε, σκούρωσε καὶ ἄρχισε νὰ βυθίζεται στὸ ἀλαφρὸ σκοτάδι.

Ἀπελπισμένος δεότανε: Κάνε Ἀγιονικόλα, κάνε τὸ θάμα σου, κάνε νὰ βρῶ τ' ἀγόρι μου, πρὶν σῆσῃ ἡ μέρα. πρὶν ἡ μαύρῃ νύχτα μὲ πλακώσῃ. Δάκρυα βούρκωσαν τὰ μάτια του καὶ περιχύθηκαν τὰ μάγουλά του τὰ δαρμένα ἀπὸ τὴν ἀριμύρα. Ὅταν σκουπίζοντας μὲ τὴ ράχι τῆς ἀνα- λάμης του τὸ ποτάμι τοῦτο τῶν δακρύων του βλέπει πάνω στὴν ἀκρογιάλια μέσα στὰ φύκια καὶ τὰ σάπια χορτάρια τοῦ γιᾶλοῦ, ποὺ ξεβράζει ἡ θάλασσα βαρειομυ- ρισμένα, ἓνα κουφάρι υπερδεμένο ἄλυστα μ' ἓνα σκοινί, ποὺ σὰ νεροφίδα ἀπλωνότανε, ἡ μιὰ του ἄκρη στὴν ἐπιφάνεια καὶ μετακινώτανε μὲ τὸ κύμα αὐτόματο ἀπάλο. Ἀφροὶ ἀπαλοὶ ἔλουζαν καὶ μύρωναν τὸ κουφάρι καὶ τὸ στεφάνω- ναν καὶ τὸ λίκνιζαν θαρρεῖς κι' ἓνα χέρι ὀρόρατο μέσα ἀπὸ τὸ κύμα μὲ μπαμπακία τοῦ ἔπαιρνε τὸν πόνο, τὸν ἱδρωτὰ, τὸν πυρετὸ, κι' ἓνα ἄλλο τὸ νεκροστόλιζε μ' ἀφράτα ἄσπρα γίαισεμιά κι' ἄλλα λουλούδια τῆς ἀνοιξῆς καὶ τῆς νεότη- τος.

— Βοήθα Ἀγιονικόλα μου, ψιθύρισε μέσα στὰ μουστά- κια του κι' ἀφῆκε τὸ κουπί ἀπὸ τ' ἀτσάλινο τοῦ χέρι. Ἡ βάρκα του ἀγγίξε καὶ βύθισε τὴ πρῶρα τῆς στὸν ἄμμο.

Μ' ἓνα πῆδημα πάτησε στὴν ἀμμουδιά καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ θαλασσοδαρμένο κορμὶ, ποὺ τούμπανο σω- στὸ πιά, βρεχότανε ἀπὸ τὸ παιγνίδισμα τῆς θάλασσας. Οὔτε τὰ δῖχτυα τὰ πολύπλοκα, οὔτε τὰ πιδὺ υπερδεμένα σκονιμένα τῆς θηλιάς ποὺ αἰχμαλωτίζει τὸ λιοντάρι θὰ μπο- ροῦσαν νὰ δέσουν καλύτερα τὸ νηὸ κορμὶ τοῦ ξανθοῦ παιδιοῦ, ποὺ πάει χαμένο καὶ θλιμμένο.

Ὁ Ντάλ-Παναγιώτης, κίτρινος σὰ λεμόνι καὶ κλαίον- τας ἀπαρηγόρητα μὲ τὰ δάκρυα ποτάμι στὰ μάγουλα τ' αὐλακωμένα ἀπὸ τὰ βάσανα τῆς θαλασσοπνίξης, ἀνα- γνώρισε τὸ παιδί του.

— Ὡώχ, παιδί μου, μουρμούρισε κλαίμενος, τὸ στήθος του ἀνεβοκατέβαινε κι' ἔκλεισε τὸ πρόσωπό του ἀνάμεσα στ' ἀτσάλινα χέρια του. Τὰ μάτια του ἔγιναν πηγὴ. Τὸ δάκρυ ποτάμι.

Ἦταν μπροστὰ τοῦ τοῦ ξανθοῦ τοῦ ρωμαλέο ἀγόρι. Καὶ πῶς τοῦ ἔμοιαζε! Μὲ τὸ μαλλὶ σὰ χαίτη χυτὸ στὸ πρό- σωπο τὸ πληγιασμένο καὶ μαυρισμένο ἀπὸ τὸ θαλασσο- δαρμό. Ἀπλωμένο μὲ τὰ ποδάρια ἀλύγιστα, τὰ χέρια τεντωμένα, θαρρεῖς καὶ κοιμώτανε τὸν ὕπνο τοῦ μεσημε- ριοῦ στὸ ἡλιόκαμα, πλάγι στὸ κύμα, ποὺ τοῦ μουρμού- ριζε καὶ τοῦ τραγουδοῦσε:

Ἐλίγια μὲ γιάσα
ἴσα χῶω!

Στὴν Κερασίᾳ βολάξαμε
πιάσαμε κολληαρούδια
ἔσα γιᾶλέσα

ἔλιγιαμὸλι γιάσα.

Ἐσκυψε ὁ δύσμοιρος, γονάτισε καὶ πῆρε τ' ἀλα- τισμένο τοῦ κορμὶ στὴν ἀγ- καλιά του βουθό, βρεμένο, κρύο. Τοῦ φίλησε τὰ χέρια βουθός, τοῦ κόλλησε τὰ χεῖλη του στὸ κούτελο καὶ πάλι τ' ἀπῆλθε στὸν ἄμμο νεροστάλαχτο.

Καὶ γονατισμένος ἔτσι ἔ- κλαψε μὲ τὸν πόνο τοῦ πα- τέρα πικρά, πολὺ πικρά ψι- θυρίζοντας: — Ἀγόρι μου, παιδί μου, παλληκαρί μου. Ὅλα τὰ καλὰ λόγια, ποὺ τοῦ χάριζε στὴ ζωὴ. Καὶ σκυμμένος ἔτσι πέρασε κα- τεβατὸ - κατεβατὸ ὅλη τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ του ἀπὸ τὴ σκέψι του. Ἡ θύμησις του ἱστορήσε ὅλες τὶς λεπτομέ- ρειες τῆς καὶ χτύπησε ἀπὸ τὸν καμὸ τὸ στήθος του κι' ὁ πόνος τοῦ ξεχείλισε σὲ κλάμα.

Καὶ παίρνοντας ἀπὸ τὴ βάρκα τοῦ τὴν τσάπα ποὺ σκά- λιζε τ' ἀμπέλια του, γρήγορα γρήγορα σκάλας τὴν ἀμ- μουδιά. Τοῦ τοίμασε τὸν τάφο πλάγι στὴ θάλασσα.

Καὶ σὰν ἔσκαψε τὸ μνημὸρι ἔσκυψε κι' ἔχωσε τὰ γερὰ του χέρια κάτω ἀπὸ τὸ ἀλύγιστο κορμὶ του, ποὺ ἦταν υπερδεμένο μὲ σχοινιά καὶ βότσαλα, τὸ σήκωσε ἀγκαλιά βαρὺ σὰν μολύβι καὶ ὅπως στὴν ταφὴ τοῦ Πάτροκλου τ' ἀπόθεσε στὸν ὑγρὸ τάφο. « Ἀς μὴ τὸ δῇ ἡ μάνα του », εἶπε καὶ πῆσε τοῦ θανάτου.

Τώρα καλὰ ἡ μαύρῃ νύχτα πλάκωσε. Τ' ἀστέρια ἔπαι- ζαν στὸν οὐρανὸ τὸ τρεμουλιασμά τους καὶ τῆς θάλασσας τὸ φλοῖσιμα ἀτελείωτο ἔμελε νὰ συχώριο τοῦ.

Μαζεύοντας τὴ ζώνη του τὴν πέτινη — τὸ μόνο σημάδι τοῦ παιδιοῦ τοῦ τώρα — ποὺ τὴ ζωνότανε νὰ συμμαζεύῃ τὸ κοντοδράκι του καλὰ στὴ μέση του, ὅταν ἦταν νὰ μῇ στὴ βάρκα, ἔσυρε τὴ βάρκα του κι' ἀπὸ κεῖ λείποντας στὸ σπῆτι τοῦ, νὰ δῇ ἡ γυναῖκα του τὸ σημάδι τοῦ χαμοῦ τοῦ παιδιοῦ τῆς. Σιγαλιά. Μόνον τὸ κουπί τοῦ πλαταγίζε ρυθμικά.

Τὴν ἄλλῃ μέρα στὸ χαγιάτι τοῦ σπιτιοῦ γύρω στὰ ροῦχα τὰ γιορτερὰ τοῦ παλληκαριοῦ καὶ τὴν πέτινη ζώνη του εἶχε στηθὴ τὸ μοιρολόγι. Οἱ καλὲς θαλασσινὲς μοιρο- λογοῦσαν τὸ ἀδικοπνιγμένο ἀγόρι τοῦ Ντάλ-Παναγιώτη, ποὺ χάθηκε μὲ τὸν Καταστρόφα ἀνάμεσα Κυζίκου καὶ Μαρμαρᾶ στὴν πρώτη του ἀνθισ.

Πολύδ. Παπαχριστοδούλου

Καὶ γονατιστὸς ἔκλαψε μὲ τὸ πόνο τοῦ πατέρα.

Μία φορά κι' έναν καιρό υπήρχε ένα ωραίο νησί σαν ξεχωριστό απ' τις άλλες Κυκλάδες. Από μακριά φαινότανε σαν ένας πράσινος κώνος κι' οί όλοπράσινες πλαγιές του έπεφταν αρμονικά ως τ' άκρογιαλί. Πεδιάδες κατάφυτες από έληές, άμπέλια και άφθονα όπωροφόρα δένδρα με τούς γλυκούς καρπούς των' λιγερές κουρμαδιές άπλωναν κάτω απ' τ' ο γαλάζιο ούρανό τ' ο πλούσιο και ιδιότροπο φύλλωμά των με την τόση έξωτική του χάρι. Χωράφια με άφθονα σπαρτά, που σ' ο φύσημα τ' ο μελτεμιού μοιάζαν σαν μιά χρυσή θάλασσα. Ένα εύλογημένο νησί. Τ' ο εμπόριο που άνεπτύχθη εκεί υπήρξε μιά πηγή πλούτου και ευτυχίας, και συνετέλεσε στην άνάπτυξη τ' ο πολιτισμού τ' ον κατοίκων. Τεχνίτες Ικανοί και φημισμένοι κατεγίνοντο στην έπεξεργασία τ' ο χρυσού και άλλων μετάλλων. Οί κόρες τ' ο νησιού ύφαιναν στούς άργαλειούς τούς άραχνένια ύφάσματα. Οί κάτοικοι είχαν μεγάλην έπίδοση στην άγγειοπλαστική, όπως φαίνεται κι' από σχετικά έργα, που σώζονται ως τώρα. Τ' ο πλούτες αὐτός κι' ή πολυτέλεια έπέτρεπαν στούς κατοίκους νά ζούν ευτυχισμένοι, αλλά συνετέλεσε στη διαφθορά τούς, ώστε νά τούς κάνουν νά λησμονήσουν και παραμελήσουν τά θρησκευτικά τούς καθήκοντα και νά χάσουν τόν σεβασμόν που ώφειλαν στούς θεούς. Αὐτό προεκάλεσε κάποτε την όργη τ' ούρανού.

Και μιά ώραία ημέρα, που οί κάτοικοι κατεγίνοντο άμέριμνοι στις εργασίες των, ένα μαύρο σύννεφο έπρό-

βαλε σ' ον όρίζοντα και δέν άργησε νά καλύψη με τ' ο σκοτάδι τ' ο τ' ο κατ' ούρανο νησί. Μιά τρομερή βοή έτάραξε την ήσυχη ατμόσφαιρα και τ' ο νησί έσεισθη δόλοκληρο. Τ' ο κεραυνός τ' ο Διός έπεσε με όργη πάνω σ' ο βουνό και ό Ήφαιστος έπότισε με την καυτερή του λάθα τις κατάφυτες πλαγιές απ' τόν κρατήρα έβγαιναν πέτρες και φλόγες. Τ' ο πύρινο κύμα που άργοκυλούσε, έκαιγε τά πάντα σ' ο πέρασμά του και μετέβαλε σ' ο στάχτη σπίτια, δάση και φυτείες. Οί γραφικές πλαγιές, πάνω στις όποιες ώργαζε πριν τ' ο πράσινο, παρουσιάζαν τώρα τη θλιβερή εικόνα τ' ος πιό άγριας καταστροφής. Οί κάτοικοι έντρομοι έγκατέλειπαν τά χωριά και σαν άλαλοι έτρεχαν χωρίς νά ξέρουν που πήγαιναν. Και μέσα σ' αὐτή την κόλαση τ' ο πυρός και τ' ο θυρόβου, άνοιξε έξαφνα ή γή κι' ή κορυφή τ' ο βουνού κατεβυθίσθη. Αὐτή είναι ή ιστορία, σαν νά ήτο παραμύθι, τ' ος νήσου Θήρας.

Μετέωρα τ' ος Θεσσαλίας — Σαντορίνη — τά δυό φυσικά φαινόμενα τ' ος Έλλάδος που προκαλούν τ' ο ένδιαφέρον και τόν θαυμασμόν. Τ' ο νησί σχηματίζει ένα πέταλο. Οί άπόκρημνες άκτές του με τά φαντασιώδη κι' άγρια σχήματα των, προκαλούν την πιό ζωηρή έντύπωση. Τά γραφικά χωριουδάκια με τά κατάλευκα θωλάτα των σπία, σχηματίζουν μιά άσπρη γραμμή πάνω στις άπότομες πλαγιές τ' ο μαύρου βράχου. Τ' ο μέσον τ' ο πετάλου είναι ένας κόλπος, όπου απ' τις διάφορες άκρή-

ξεις φάνηκαν και χάθηκαν νησίδες. Σήμερα υπάρχει ή μεγάλη κι' ή μικρή Καϋμένη. Απ' τ' ο μικρό λιμανάκι (σκάλα) ή πρωτεύουσα απέχει μισή ώρα περίπου, χτισμένη στην κορυφή τ' ος άποκρήμνου άκτής, με μοναδική θέα σ' όλο τ' ο Αιγαίο. Ή πόλις αὐτή παρουσιάζει ένα ιδιαίτερον χαρακτήρα. Νομίζει κανείς ότι βρίσκεται σ' άφρικανική πόλι με τούς στενούς τ' ος δρόμους, που μερικοί είναι απ' τά παλιά χρόνια θολοσκεπάστοι. Ουμίζουν πολύ τ' άράπικα παζάρια με τά μικρά και λιγοπότιστα μαγαζάκια τούς. Τ' ο κεντρικός δρόμος, με τις ώραϊες οίκοδομές του, άποτελεί μιά χαριτωμένη έντύπωση. Τ' ο μουσείο περιέχει πλούσια συλλογή έργων άγγειοπλαστικής και γλυπτικής που τόσο πολύ οί τέχνες αὐτές καλλιιεργήθηκαν σ' ο όμορφο αὐτό νησάκι τ' ο Αιγαίου.

Έκτός απ' τά Έλληνικά σχολεία, υπάρχουν και δυό Καθολικά. Ή φρουριακή και θρησκευτική αὐτή πόλις στέκει σαν μιά κορώνα στη βραχώδη ράχη, ώχωρωμένη μ' ένα παλαιό βυζαντινό κήπο. Απ' εκεί πάνω οί Πτολεμαίοι φρουρούσαν τ' ο Αιγαίο πέλαγος. Αὐτό τ' ο νησί με την άγρια μορφή, που τ' ο προσδίδουν οί άπότομοι βράχοι, που μέσ' στούς κόλπους του βράζει ή λάθα, έχει μ' όλα ταῦτα τις πιό γραφικές έξοχές, σκεπασμένες με την πιό πλούσια χλόη. Οί πλαγιές τ' ο Προφήτη Ήλία και τ' ο Μεσοβούνου, κατάφυτες από άμπέλια, ξεκουράζουν τ' ο μάτι, κι' ή πλούσια αὐτή βλάστησις άνεπτύσσεται ήσυχά άψηφώντας την όργη τ' ο Ήφαιστου. Απ' την ταράτσα τ' ος Μονής τ' ο Προφήτη Ήλία, χτισμένη στην κορυφή τ' ο βουνού, πίνοντας ένα ποτηράκι τ' ος φημισμένου Σαντοριναϊκού κρασιού, θαυμάζει κανείς τ' ώραϊο γαλάζιο χρώμα τ' ος θαλάσσης, ένω πέρα σ' ο δάσος διακρίνονται σαν όραμα οί γραμμές τ' ον Κρητικόν βουνών.

Με τις τελευταίες άκτίνες τ' ο ήλιου τά φανταστικά σχήματα τ' ος μεγάλης και μικρής Καϋμένης παίρνουν μιά άγρια όψη, γεμάτη υποβλητική γραφικότητα. Τ' ο θέαμα είναι πραγματικά σπάνιο κι' ώραϊο.

Αὐτό τ' ο νησί, τ' άπομακρυσμένο από τις άλλες Κυκλάδες, με τις άπότομες γραμμές του και με την άγρια όψη του, έχει κάποια γοητεία που σ' ον ταξιδιώτη που τ' ο επισκέπτεται αφίουν μεγάλη έντύπωση.

Α. Α. Ι. — ς

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΠΕΝΗΝΤΑ ΑΙΩΝΩΝ

Είς την Έλλάδα υπήρχαν όχι εκατοντάδες, αλλά χιλιάδες τοπικοί ένδυμασίοι. Κάθε τόπος, κάθε νησί, κάθε μικρή περιφέρεια είχε την τοπική της ένδυμασία. Όχι δέ μιά. Απειρους παραλλαγάς.

Είς τ' ο Έθνολογικόν Μουσείον τ' ον Αθηνών και είς τ' ο Μουσείον Μπενάκη έχουν συγκεντρωθή πολλοί ένδυμασίοι. Έχει συλλογήν μεγάλην και τ' ο Λύκειον τ' ον Έλληνίδων. Και πολλά τοπικά λύκεια Έλληνίδων έχουν συγκεντρώσει και αὐτά τοπικάς ένδυμασίοις. Αλλά είναι όλα αὐτά μιά μικρά συγκέντρωσις έμπρός είς τ' ο μέγιστον πλήθος που δέν έχει μαζευθή. Και οί χωρικοί άλλα φορέματα σ' έναν τόπο είχαν και άλλα οί τοσπάνηδες και άλλα οί έπαγγελματίαι και άλλα οί παντρεμένες γυναίκες και άλλα οί λεύτερες και υπήρχαν και 4-5 είδη έορτάσιμα ή γαμήλια φορέματα είς κάθε τόπον. Και κάθε χωριό είχε τ' ο ιδιαίτερο είδος δαχτυλιδιού, τ' ο ιδιαίτερο είδος σκουλαρηκιού, τ' ο ιδιαίτερο βραχιόλι που έβαζαν οί γυναίκες. Και κάθε τόπος είχε και τ' ο ξεχωριστό σχέδιο κεντήματος. Αὐτή δέ ή ποικιλία έφθανε και σ' ο χτένισμα άκόμη και σ' ο μαντήλια και σ' ο τα παπούτσια και σ' ος κάλτσες και σ' ο τα ποικίλα. Τά ραβδιά που έκρατούσαν οί κάτοικοι κάθε τόπου άλλαζαν και οί τορβάδες ήσαν διάφοροι είς κάθε μέρος και τά σάγματα τ' ον ζώνων και αὐτά είχαν την ξεχωριστή των σ' ο κάθε χωριό μορφή.

Και οί χοροί κάθε τόπου ήσαν ξεχωριστοί και τά τραγούδια και τά παηγύρια. Αὐτή ή άπειρος ποικιλία παρετηρείτο βεβαίως είς όλον τόν κόσμο, είς όλην την γήν. Αλλά είς την Έλλάδα ήτο κάτι παραπάνω. Γιατί ή Έλλάς άνέπτυξε τόν ωραιότερο και ευγενέστερο ανθρώπινο πολιτισμό, με συνεχή διάρκεια τεσσαράμιση ή πέντε χιλιάδων χρόνων. Απ' τας τρεις χιλιάδες χρόνια πρό Χριστού σχεδόν μέχρι τ' ο 1500 π. Χ. διήρκεσεν ό πολιτισμός τ' ος Κρήτης που λέγεται και Μινωικός πολιτισμός. Ήτο ένας έξοχος πολιτισμός, όπως βλέπομε από τά ευρήματα που είναι είς τ' ο Μουσείον τ' ος Ηρακλείου. Μάλιστα πολλά γυναικεία φορέματα τ' ος έποχής εκείνης είναι ίδια με τά σημερινά. Ύστερα ήλθεν ό Μυκηναϊκός πολιτισμός, όπως λέγεται από τά ευρήματα τ' ον Μυκηνών. Μέγιστος και αὐτός πολιτισμός. Τά ευρήματά του με τά όλοχρυσά κύπελλα και τας χρυσάς λαβράς των όπλων, γεμίζουν την μεγάλη κεντρική αίθουσα τ' ος Αρχαιολογικού Μουσείου τ' ον Αθηνών. Αὐτός ό πολιτισμός έφθασεν ως τ' ο 1100 π. Χ. σχεδόν. Ύστερα έγιναν μεγάλοι καταστροφαι και άναστατώσεις είς την Έλλάδα. Ή έποχή ή έπειτα από τόν Μυκηναϊκό πολιτισμό ήτο έποχή μεγάλων έσωτερικόν πολέμων. Κατήλ-

θαν οί Δωριείς από την Ήπειρο και από την Θεσσαλία και οί πληθυσμοί οί μ' ένδιωχναν τούς δέ. Γενική μετακίνησις λαών από την Ήπειρο μέχρι τ' ος Κρήτης. Κατεστράφη δέ τότε ό Μυκηναϊκός πολιτισμός, όπως πριν είχε καταστραφή ό Κρητικός πολιτισμός από άλλην κάθοδον έλληνικόν φυλών έκ βορρά προς νότον. Ήτο δέ ή πρώτη κάθοδος τ' ον Αχαιών Φθιωτών που είχαν φθάσει και αὐτοί κατά τ' ο 1400 ή 1350 π. Χ., όπως φαίνεται, μέχρι τ' ος Κρήτης. Και ή δεύτερα κάθοδος ήτο τ' ον Δωριέων. Αὐτοί αι δύο άναστατώσεις τ' ος Έλλάδος κατέστρεψαν τόν πολιτισμόν της, αλλά πάλιν ό πολιτισμός ό έλληνικός έπαιρνε νέαν μορφήν και κίνησιν. Και ύστερα από την κάθοδον τ' ον Δωριέων, που κατεστράφη ό Μυκηναϊκός ή Αχαιικός πολιτισμός, αρχίζουν πάλιν από τ' ο 700 π. Χ. νά ζωντανεύουν αι τέχναι. Έφθασε δέ ό έλληνικός πολιτισμός από τ' ο 450 π. Χ. μέχρι τ' ο 300 μ. Χ., ότε ήρχισε νά επικρατή ό Χριστιανισμός είς μεγίστην φιλοσοφικήν, φιλογολικήν και καλλιτεχνικήν άκμήν. Δυνάμεθα δέ νά όνομάσωμεν όλην την περίοδον αὐτήν, κατά την όποιαν ή έλληνική γλώσσα είχεν έξαπλώθ' παντού, κλασσικήν έλληνικήν έποχήν. Κακώς δέ λέγεται ή έποχή τ' ος υπό τ' ον Ρωμαίων κατακτησεως τ' ος Έλλάδος «ρωμαϊκή». Είναι πολιτικός ρωμαϊκή. Απ' ο άπόψεως όμως πολιτισμού είναι έλληνικωτάτη. Και οί Ρωμαίοι δέ τότε, κατακτώντες την Έλλάδα, κατεκτήθησαν από τόν έλληνικόν πολιτισμόν. Τ' ο ίδιον συνέθη και κατά την έποχήν τ' ος Βυζαντίου. Τ' ο έλληνικός πολιτισμός έξηπλώθη και πάλιν με τ' ο Βυζαντινόν παντού. Και κατά την περίοδον τ' ος Φραγκοκρατίας και

τ' ος Ένετοκρατίας και τ' ος Τουρκοκρατίας μέχρι τ' ο 1821 που έγινεν ή Έλληνική Έπανάστασις πάλιν ό έλληνικός πολιτισμός διετηρείτο, μολοντί είχε περιορισθή. Τά γραμματα τά διετήρουν άριστα οί ιερείς και άπειροι λόγιοι άνδρες ήκμασαν. Και έφυλάχθησαν και άνεπτύχθησαν και τά δημοτικά τραγούδια και οί χοροί και αι ένδυμασίοι και αι παραδόσεις τ' ος έλληνικού λαού, έστω και αν είχαν χάσει την πρώτην των λαμπρότητα και την έπισημότητα.

Υπάρχει λοιπόν ένας πολιτισμός που διαρκεί από 3 χιλ. χρόνια πρό Χριστού έως σήμερα. Πέντε χιλιάδες χρόνια. Πέντε χιλιετίδες. Πενήντα αιώνας.

Αὐτός ό πολιτισμός μας, με όλες τας διαμέσου καταστροφάς, διετήρησεν άπειρα από τά παλαιότατά του στοιχεία. Και είς τούς χορούς και είς τά τραγούδια και είς τας ένδυμασίας και είς την λαϊκήν τέχνην γενικώς και είς τας έκδηλώσεις τ' ος τοπικής και οικογενειακής χαράς, έχουμε και διατηρούμε πολλά παλαιότατα σημεία.

Είναι μιά ιερωτάτη παρακαταθήκη, που δέν πρέπει νά χαθ' ή.

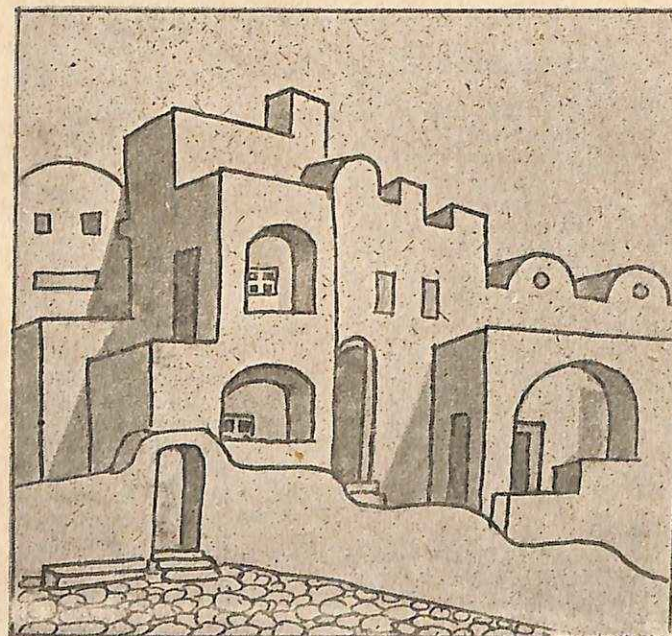
Ίδιως δέν πρέπει νά χαθούν αι τοπικά ένδυμασίοι και οί τοπικοί χοροί και τά τοπικά τραγούδια. Και τ' ο πιό μικρό χωριό πρέπει νά φυλάσσει αὐτήν την πατρογονικήν κληρονομία. Είναι εύκολο όμως:

Αλλοτε κάθε τιμήν έλληνικό, και τ' ο μικρότερο, είχε τόν ξεχωριστό του πολιτισμό. Ή φουσανέλλα με τας άπειρους κατά τόπους έναλλαγάς έκυριάρχει. Και ή βράκα με την άτέλειωτη ποικιλία της από μέρος σ' ο μέρος έκυριάρχει και αὐτή. Τώρα αὐτές οί φορεσιές φορούνται από έλαχίστους. Παντού επιβάλλεται τ' ο λεγόμενο ευρωπαϊκό ένδυμα. Ίσοπέδωσις και όμοιομορφία από τόν βόρειο ως τόν νότιο Πόλο και από την άνω Άνατολήν ως την άνω Δύσιν.

Ότι γίνεται είς την Έλλάδα γίνεται είς όλον σχεδόν τόν κόσμο. Τέλει νά επικρατήση μιά ένδυμασία. Έβαλαν τώρα ευρωπαϊκά παντελόνια και οί Έρυθρόδερμοι τ' ος Αμερικής και οί γηγενείς τ' ον νήσων τ' ον Ινδικού Όκεανού, που οί πατέρες των ήσαν άνθρωποφάγοι.

Ή 4η Αυγούστου όμως έγινεν άφορμή νά σταματήση ένα κακό. Χάρις είς την πανελλήνιον αὐτήν έορ-

(Ή συνέχεια στη σελίδα 1479)

Ένα απ' τά ιδιόρρυθμα σπιτάκια τ' ος Σαντορίνης.

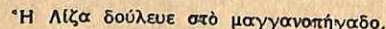
Αφάνταστη είναι ή ποικιλία τ' ον Έλληνικόν άμφιεσών.

Χερσὶς
οἰκογενεία

— Μ' ἐνοσῆλευε πρόθυμα, ὑπομονη-
κά, μεθοδικά, σὰν ἀληθινὴ νοσοκόμα,
οὔτε ποτὲ νὰ βαριέταις ἢ νὰ ξεχνᾷς τὸ
χρῆμα μικρὸν. Ὅταν ἀναγκάζουσαν νὰ
ἐξέλθῃς, ποτὲ νὰ κόψῃς τίς δουλειὰς τοῦ

“Έτσι εγνώρισα—εγώ τη μικρή
έκευνη κοιλιάδα,—που από τότε
άλλαξε πολύ,— κι’ ή εντύπωσή της
είναι ζωηρή στη μνήμη μου, όπως
την ήμερα που την πρωτοείδα.
“Αν ήμουν ζωγράφος, θά μπο-
ρούσα νά σᾶς τὴν ζωγραφίσω
τώρα, χωρίς νά ξεχάσω οὐτ’ ἓνα
της δένδρο. Νά ἐκεῖ πάνω ὁ ἀνε-
μόμυλος... νά ἐδῶ κάτω ἡ ‘Α-

Δὲν μὲ μεταχειρίζονταν μόνο
στὰ γυαλόπιτα. Μ' ἔβαζαν τώρα
καὶ νὰ σκάβω καὶ νὰ φυτεύω.
"Α, τί εὐχαρίστησι νὰ χώνης κάτι
στὴ γῆ κι' ὕστερα νὰ τὸ βλέπης
νὰ ποτίζῃ καὶ νὰ μεγαλώνῃ!

Δὲν διδασκόμεν ὅμως μόνο ἀπ' ὅτι ἐβλεπα στοὺς περιπάτους μου μέσ' στὸ Πάρισι. Πρὶν γίνῃ περιβολὰς γιὰ λογαριασμό του, ὁ Πέτρος Ἀκκέν ἦταν κηπουρὸς στὸ Βοτανικὸ Κήπο· κι' ἐκεῖ γνωρίσθηκε μὲ γεωπόνους

Παῦλος Βέργας

(Ἐκκολουθεῖ

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ 4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ύστερα από τὰ σκοτάδια
μιάς νυχτιάς, τόσο χρονώ,
πού ήτανε ἡ καρδιά μας ἀδεια
τὸ μυαλό μας ταπεινό.

Ἦρθες, γαλανὴ τρεμουλά,
τῆς πῖθ ὥραίας ἀνατολῆς
κι' ἀντιφέγγισες, ὦ Αὐγούλα,
τὶς ἐλπίδες τῆς Φυλῆς.

Ἀστραφες ἀπ' τῆς ἀθύσσου
τὰ σκοτάδια, γιορτινὴ
κι' ἀναχρύσιαν μαζί σου
ἀσυγνέφιαστοι οἱ οὐρανοί.

Κι' οἱ καρδιές ἀναθαρρήσαν
στηλωθῆκαν οἱ ψυχές
κι' ὅλοι σὲ καλωσώρισαν
μὲ τραγούδια καὶ μ' εὐχές.

Ἄγια ἡμέρα, τιμημένη
φῶς κι' ἐλπίδα καὶ χαρὰ
ἐπ' τὰ κόκκαλα βγαλυμένη
τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά».

ΙΩΑΝ. ΑΝΔΡΕΟΥ
Φαλαγγίτης

ΣΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ

Ἐνα πλατάνι πῶθρεψαν ἀμέτρητοι οἱ
μέσα στὸν κάμπο στέκεται ψηλὸ καὶ
ποτισμένα χολὴ κι' ἀλὴ :

Ὅσοι καθόνταν στὴ σκιά, τοὺς φεύ-
γανε οἱ πόνοι.

Μὰ ξάφνου κεῖ στὴ ρίζα τοῦ χαμό-
κλαδο φυτρῶνε.

Ἦλθαν χειμῶνες, ἀνοιξες, ὁ θάμνος
θεμελιώνουμε ἐμεῖς τὸ βασιλεῖο

τῆς ἱεταρτῆς Αὐγούστου τὸ ἀγνό.

Τὴν 4η Αὐγούστου τὸ ἀγνό.

Τὴν 4η Αὐγούστου τὸ ἀγνό.

Τὴν 4η Αὐγούστου τὸ ἀγνό.

Τὴν 4η Αὐγούστου τὸ ἀγνό.

Τὴν 4η Αὐγούστου τὸ ἀγνό.

Τὴν 4η Αὐγούστου τὸ ἀγνό.

Τὴν 4η Αὐγούστου τὸ ἀγνό.

Τὴν 4η Αὐγούστου τὸ ἀγνό.

Τὴν 4η Αὐγούστου τὸ ἀγνό.

Τὴν 4η Αὐγούστου τὸ ἀγνό.

Τὴν 4η Αὐγούστου τὸ ἀγνό.

Τὴν 4η Αὐγούστου τὸ ἀγνό.

Τὴν 4η Αὐγούστου τὸ ἀγνό.

ΣΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟΝ ΜΑΣ ΑΡΧΗΓΩ

Χαῖρε Μεγάλε Ἀρχηγέ,
τὸ ἔθνος μας σὲ καμαρώνει.
Ὅπως κρατᾷς στὸ χέρι Σου
τοῦ Κράτους τὸ τιμόνι.
Καὶ τὸ κρατᾷς τόσο καλὰ
καὶ τόσο τιμημένα.
Ποῦ ἄλλος δὲν ἐκράτησε
ποτέ πρὶν ἀπὸ Σένα.
Χαῖρε Ἐσὺ πού ἔσυρες
τὴν δόλια τὴν Ἑλλάδα
μέσα ἀπ' τὰ κατὰσθα
τοῦ Ἀδου τὴν κοιλάδα.
Ἐσὺ πού τὴν ἀνέστησες,
στὴν δόξα Ἐσὺ τὴν ἔστησες.
Χαῖρε Μεγάλε Ἀρχηγέ,
ἀτίμητε Πρωθυπουργέ.

ΕΥΑΓΓ. Σ. ΒΑΛΛΙΑΝΟΣ

ΣΤΗΝ 4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ἄννοι πιά ἀπὸ δεῖλεια καὶ τρόμο
μὲ χαρὰ καὶ περηφάνεια, ὅλοι ἐμπρός
στῆς Τετάρτης Αὐγούστου τὸ δρόμο
πού τὸν φέγγει ἕνας ἥλιος λαμπρός.

Τοῦ Νέου Κράτους πολῖτες, ὅλοι ἴσοι
γιὰ μιὰ δάφνη ἢ γιὰ μιὰν ἀνοιχτὴ
δίχως ἔχθρες καὶ πάθη καὶ μῖση
ἀς ριχτοῦμε μ' ὀρμὴ στὴ δουλειά.

Ἐπεράσαν τὰ δίσεχτα χρόνια
ποτισμένα χολὴ κι' ἀλὴ :
τῆς Τετάρτης Αὐγούστου τ' ἀηδόνια
κελαδοῦν μιὰ καινούργια ζωή.

Τοῦ Νέου Κράτους ἴδετε τὸν ἥλιο
στὸν νηλᾶζιο, πῶς λάμπει, οὐρανὸ
θεμελιώνουμε ἐμεῖς τὸ βασιλεῖο
τῆς ἱεταρτῆς Αὐγούστου τὸ ἀγνό.

ΕΛΕΝΗ ΡΙΓΓΑ
Φαλαγγίτης

ΠΑΤΡΙΔΑ

Πατρίδα σὰν τὸν ἥλιο σου
ἥλιος ἄλλου δὲ λάμπει
Λ. ΜΑΒΙΛΗΣ

Τί κι' ἂν μοῦ γνέφουν
πρόσχαρὰ τὰ κλώνια
τῆς νυφοστολισμένης μυγαλιάς,
τί κι' ἂν τ' ἀσῆμι
τῆς νυχτιάς, τ' ἀηδόνια στὰ κλώνια
κελαδοῦν τῆς φτελιάς ;

Τί κι' ἂν σμαράγδια
ντύνεται ὅλη ἡ πλάση
κι' οἱ πεταλοῦδες, σμάρτι πλανερὸ,
στὰ δέντρα ποῦχουν γύρω
μπομπουκιάσει γιορτάσι
στήνουν καὶ τρελλὸ χορὸ ;

Ἐγὼ δὲν ἔχω λόγὸ νὰ χαρῶ

Ἐμὲ ἡ χαρὰ μου,
ἡ μοναχὴ μου ἐπίδα
εἶναι μακριά, κεῖ — κάτω,
στὴν Πατρίδα.

ΦΡ. ΗΛΙΑΔΗΣ
Φαλαγγίτης

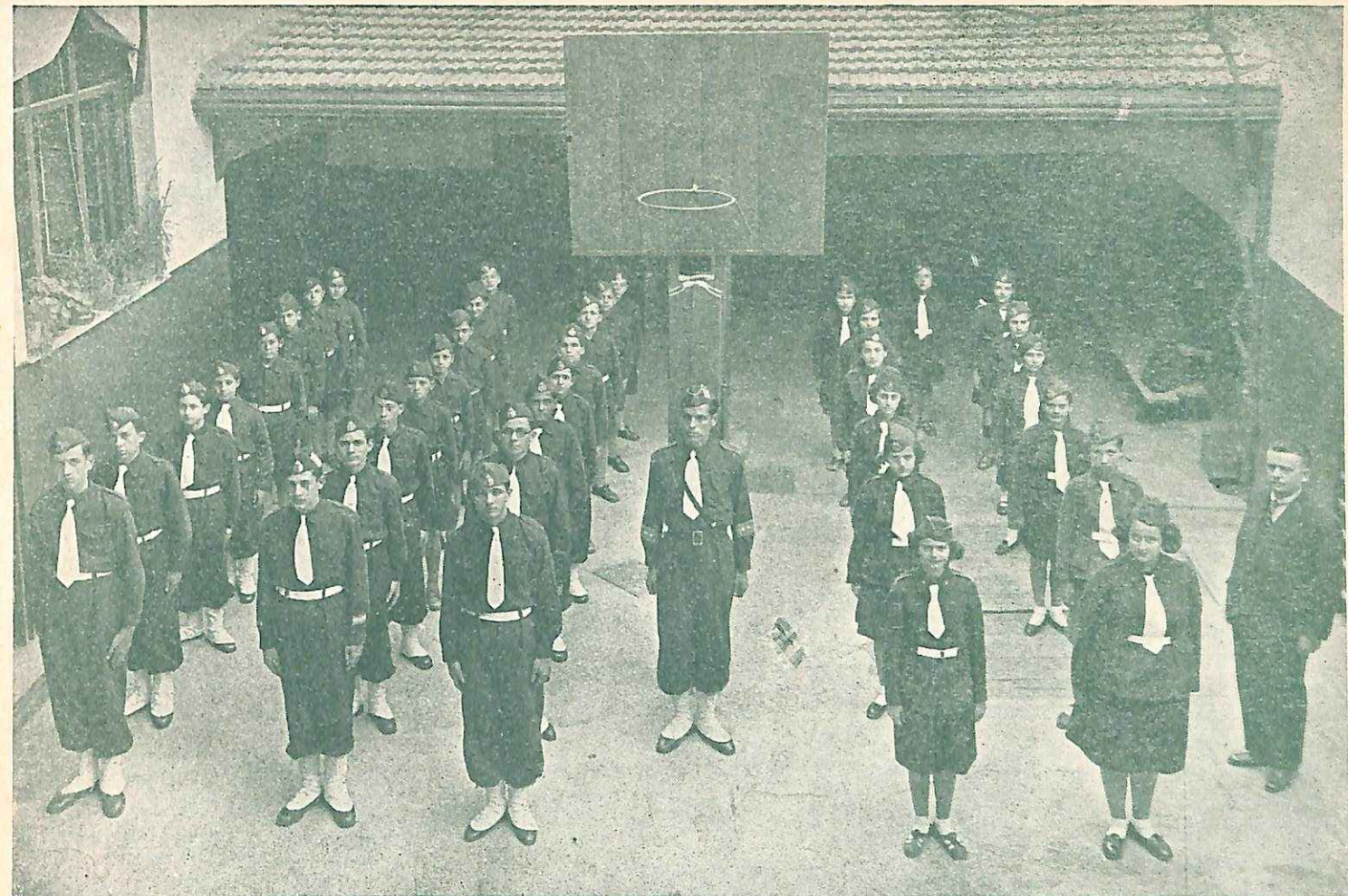
ΙΟΥΛΙΟΣ

Τὸ δοσοερό ἀεράκι πού φυσοῦσε τὸ
πρωὶ πέφτει. Μιά ζέστη φοβερή, ἀνυ-
πόφορη ξεροψήνει σὰν σὲ καμίνι θαρ-
ρεῖς τὸ χῶμα, πού ἀναδίνει μιὰ ἀλ-
λοιώτικη μυρουδιά. Ἡ φύσις λιόλου-
στη, γελαστή... Πράσινα τὰ βουνά, κί-
τρινος ὁ κάμπος, ἀσημένια ἡ θάλασ-
σα, γαλάζιος ὁ οὐρανός. Λωρίδα γα-
λανὴ τὸ ποταμάκι, περνώντας ἀπ' τοῦ
κάμπου τὴ μέση, σὰ φίδι τεράστιο τὸν
σκίζει στὰ δυό. Μέσ' στὰ χωράφια βλέ-
πεις ἄλλου σπημένες σωρὸ τὶς θημω-
νιές, κι' ἄλλου ἀλώνια μεγάλα, πλα-
τειά, ὀλοστρόγγυλα, πού φαντάζουν
ἀπὸ μακριὰ δίσκοι ὀλόχρυσοι. Ὁ ἀέ-
ρας παίρνει στὰ πλατεῖά του τὰ φτερά
καὶ τὴ σκορπίζει παντοῦ, τοῦ λιοψη-
μένου ἀλωνιστῆ τὴ μακρόσυρτη φωνή,
ἀνακατεμένη μὲ τὸ μονότονο τοῦ τζι-
τζικα τραγούδι καὶ τὸ γλυκὸ τῶν
πουλιῶν κελάτημα. Βλέπει ὁ γεωρ-
γὸς νὰ σκορπᾷ ὁ χρυσὸς σπόρος ὀλό-
γυρα κι' ἀναγαλλιάζει. Ἀκούγεται
παραπέρα ὁ χαρακτηριστικὸς θόρυ-
θος, ἐκεῖνα τὰ μονότονα χράτς χράτς
τοῦ δρεπανιοῦ, πού φρεσκοακονισμένο
φαίνεται σὰν ν' ἀποκτᾷ ζωὴ στὰ γέρια
τοῦ θεριστῆ. Ἄλλες κοπέλλες παρα-
πίσω μαζεῦουν τὰ σκόρπια στάχυα,
καὶ πότε - πότε ἀκούγεται κανένα μα-
κρόσυρτο τραγούδι, πού κόβεται ποῦ
καὶ ποῦ μέσα στὰ λαφιασμένα στήθεια
τῆς ροδοψημένης ἀπ' τὸν ἥλιο κοπέλ-
λας....

Ὁ ἥλιος βασιλεψε πιά. Ὁ ἀλων-
στῆς ξεζεύει τὰ ζωντανὰ καὶ ξαπλώ-
νεται κατάκοπος κάτω ἀπὸ μιὰ γέρικη
ἀμυγδαλιά. Οἱ κοπέλλες φέρνουν τὴν
ἀπαραίτητη ντοματοσαλάτα, τὴν κα-
ράφα τὸ ρακὶ καὶ στρώνονται ὅλοι
τριγύρω. Ἀρχίζει τότε ὁ γέρω-γεωρ-
γὸς μὲ τὸ γλυκόλαλο ταμπουρά του
νὰ παίξει τραγούδια παλιά... λησμο-
νημένα... Κι' ἀκούγονται σὲ λίγο μέσ'
στῆς νύχτας τῆ σιγαλιά οἱ γλυκὲς φω-
νὲς τῶν ὁμορφῶν κοριτσιῶν πού τὶς
συνοδεοῦν τὰ παλληκάρια...

Σὲ λίγες μέρες, σὰν θὰ τελειώση
πιά τ' ἀλώνισμα, θὰ γίνουν οἱ γνωστὲς
τηγανίτες καὶ ὅταν θὰ τρῶνε τῆς και-
νούργιας σοδειᾶς, τὸ πρῶτο ψωμί,
τσουγκρίζοντας τὰ ποτήρια, θὰ εὐχη-
θοῦν: «Καὶ τοῦ χρόνου ἄλλα τόσα»....
Βλογημένη κι' ὁμορφὴ ἡ ἀγροτικὴ
ζωή!...

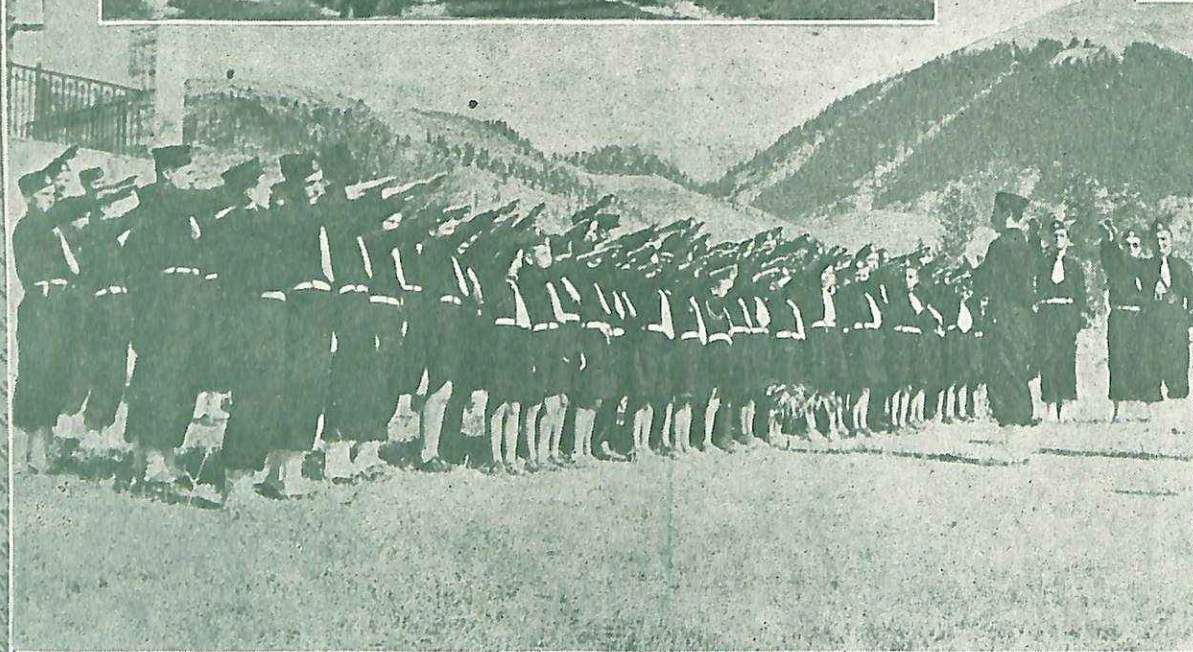
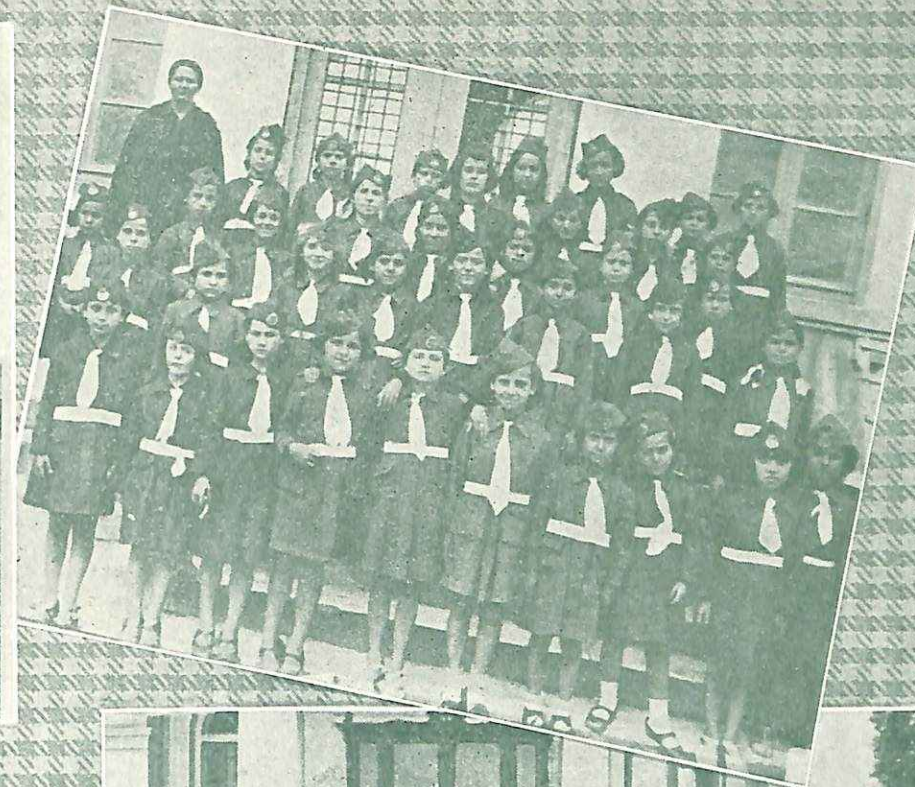
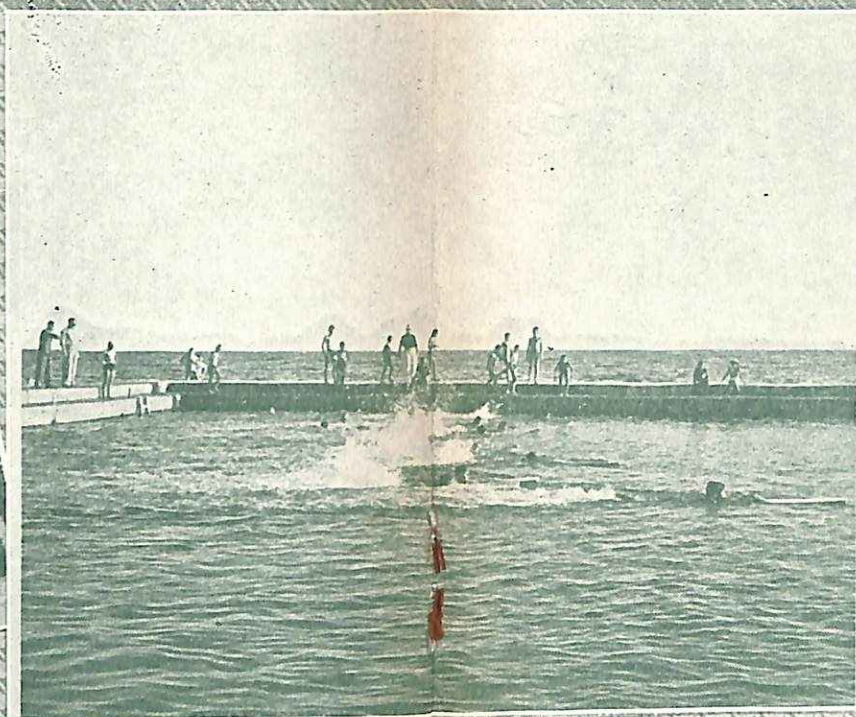
ΠΑΝΟΣ Ι. ΚΟΝΤΕΛΛΗΣ
Φαλαγγίτης

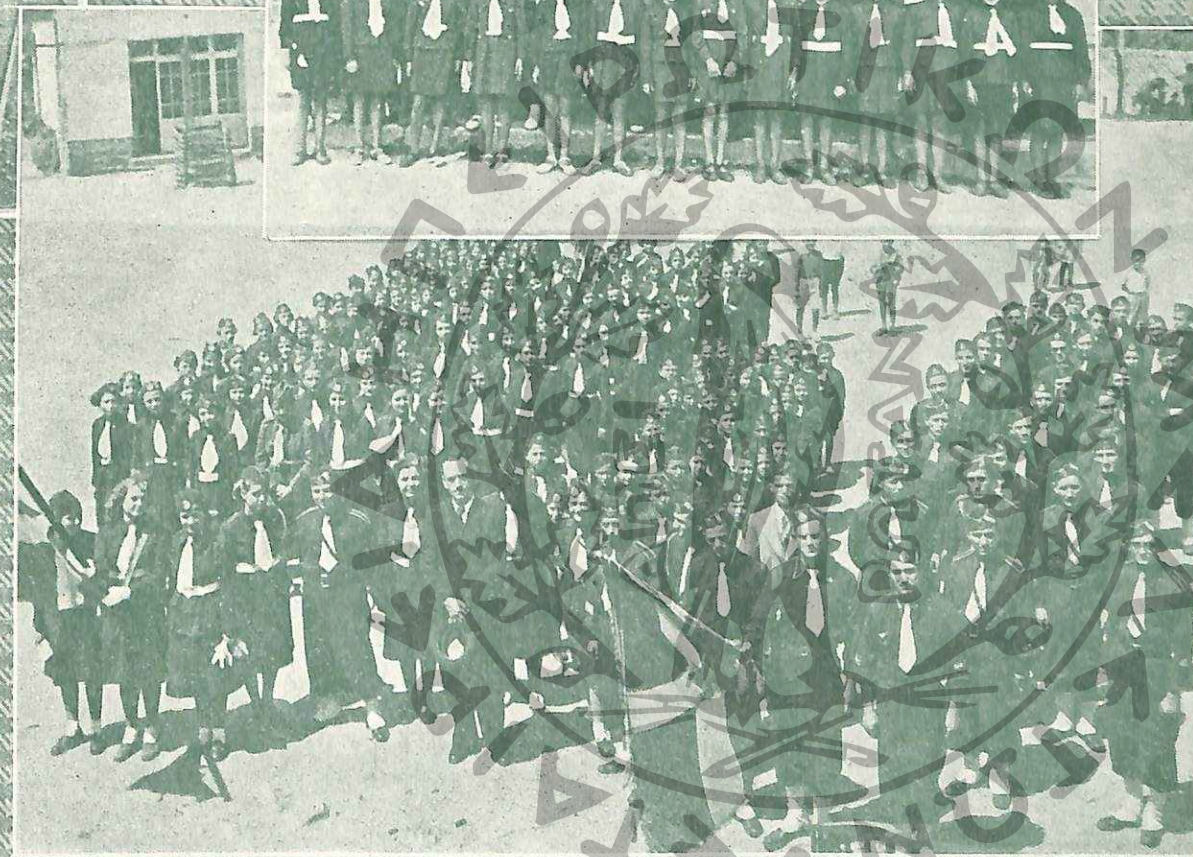
Τμήμα Ε. Ο. Ν. «Ν. Σχολῆς» Γ. Σαλβάνου.

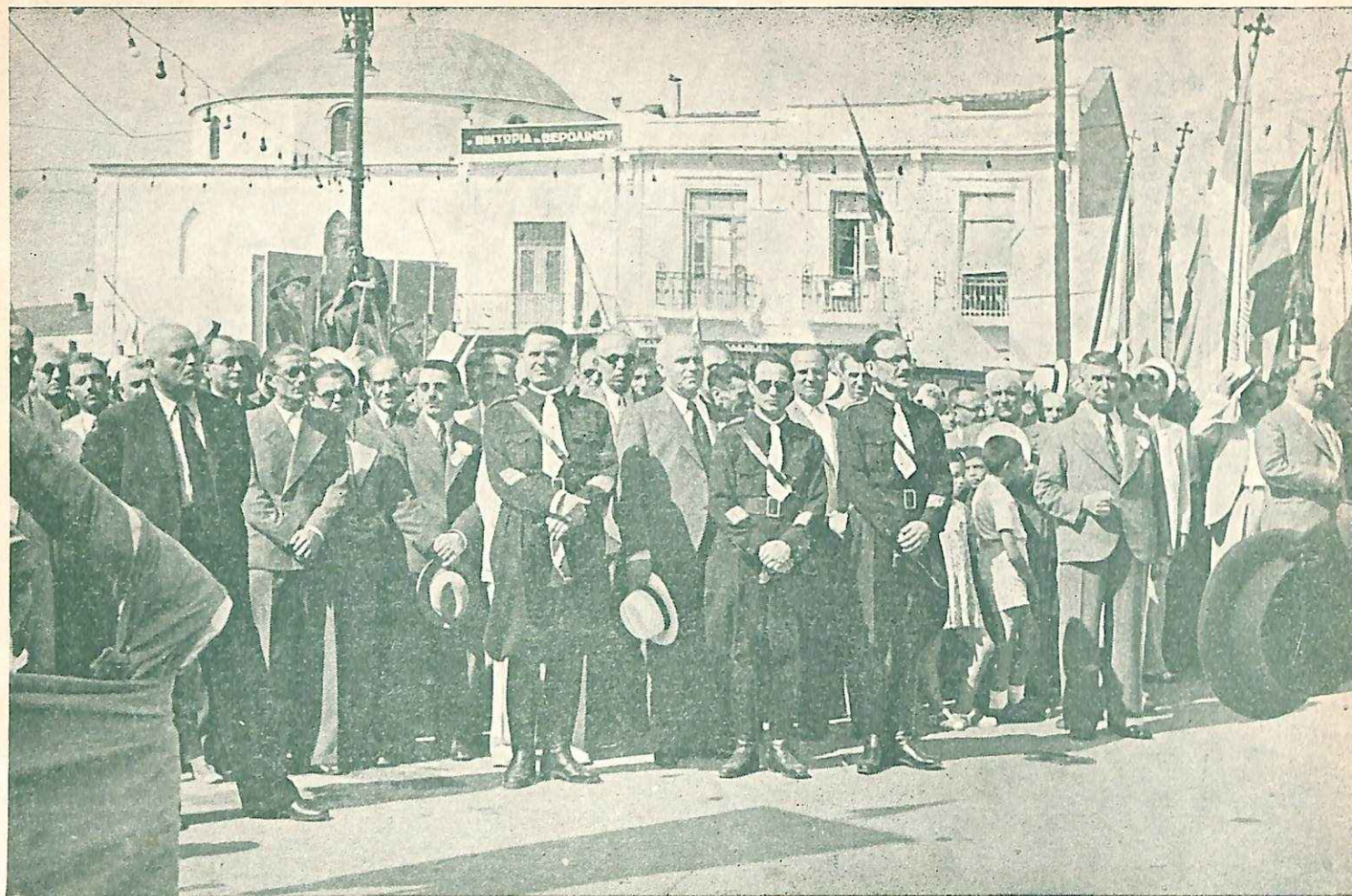

Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι τῆς 255ης Φάλαγγος Θηλέων.

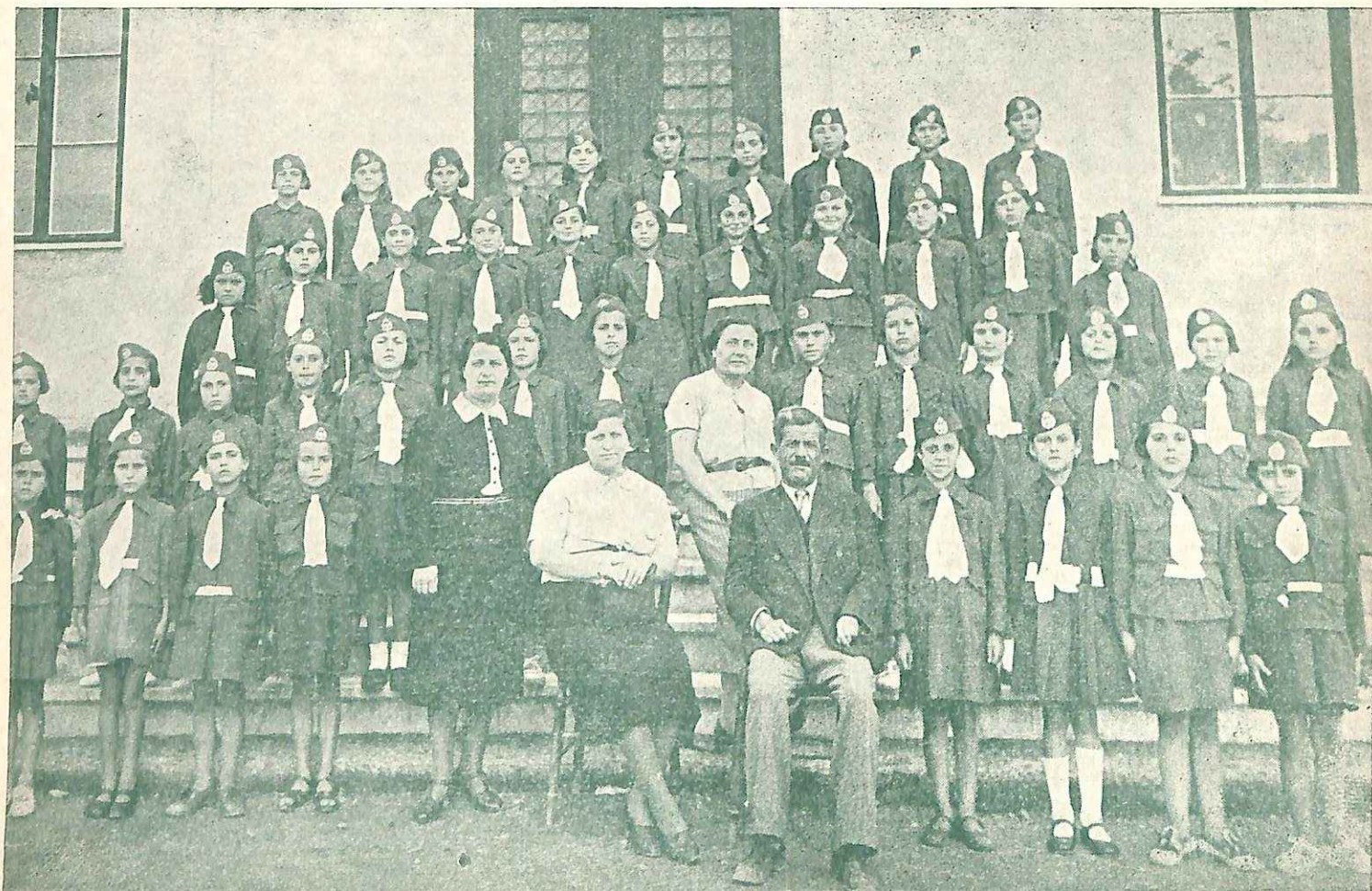

1) Φαλαγγίται και Σκαπανείς της Διοικήσεως Αιγύπτου εργαζόμενοι εις τὸν κήπον τοῦ Ἐντευκτηρίου τῶν 2) Τὸ κολύμβημα ἀποτελεῖ μίαν τῶν συχνότερων θερινῶν ἀσκήσεων τῶν Φαλαγγιτῶν. 3) Μικραὶ Σκαπάνισσαι τῆς Ὑποδιοικήσεως Γυθείου. 4) Ἀπὸ τοὺς Παναρκαδικούς Ἀγῶνας τῆς Τριπόλεως. 5) Τὸ Ἐπιτελεῖον τῆς Ε. Ο. Ν. Πύργου Ἡλείας ἀναμένον τὸν Ἀρχηγὸν εἰς τὸν Σταθμὸν Ἀλφειοῦ. 6) Ὁμάς Σκαπανισσῶν Δημοτικοῦ Σχολείου Καρδίτης. 7) Φαλαγγίται και Σκαπανείς Καρπενησίου ἀπονέμοντες τιμὰς. 8) Φαλαγγίτισσαι καὶ Φαλαγγίται τῆς Ε. Ο. Ν. Χαλκιδικῆς.

Ανώτεροι βαθμοῦχοι τῆς Ε. Ο. Ν. Δράμας.

Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι Δημοτικοῦ Σχολείου Θηβῶν.

Η ΣΕΛΙΣ

Τὴν κοριζοῦν

ΗΘΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ

«... ὥστε νὰ ἐξασφαλίσωμεν μίαν ἠθικὴν ἀναγέννησιν τοῦ τόπου μας, ὅχι μόνον διὰ τὴν γενεάν μας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς ἐπομένους γενεάς, εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,

Πάντα καὶ σὲ κάθε ἀνεξαρτησία χρειάζεται ἐπιμονὴ καὶ ἀγῶνες. Οἱ ἀνεξαρτησίες τῶν λαῶν ἀπότησαν καὶ ἀπαιτοῦν ἐπαναστάσεις, πολέμους, αἵματα. Ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ ἀτόμου ἀπαιτεῖ ἐπίσης ἀγῶνα μὲ τὸν γύρω κόσμον, μὲ τὴ φύσιν, μὲ τοὺς συνανθρώπους. Ἡ ἀνεξαρτησία ὅμως ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτό μας, ἀπὸ τὰ πάθη μας καὶ τὶς ἀδυναμίες ἀπαιτεῖ θέλησιν, πείσμονα, ψυχικὴ δύναμιν. Αὕτῃ ἡ τελευταία, ποὺ λέμε ἠθικὴ ἀνεξαρτησία, εἶναι ἡ βάσις καὶ τὸ θεμέλιον κάθε ἄλλης ἀνεξαρτησίας. Ἀποκτώντας αὕτῃ στὴν ἀρχὴ θὰ μπορέσουμε κατόπιν νὰ φέρουμε σὲ πέρασ ὅλες τὶς ἄλλες ἀνεξαρτησίες, ἀτομικὰ καὶ συνολικὰς.

Στὴν περασμένη ἐποχὴ, νέο κορίτσι, δὲν ἔδιναν πολλὴ σημασίαν στὴν ἠθικὴ αὕτῃ ἐλευθερίᾳ ποὺ εἶναι ἡ βασικὴ πηγὴ τῆς ἀρετῆς ἑνὸς λαοῦ. Ἡθικῶς ἀνεξάρτητος; Ἦτανε τόσο σπάνιος ἄνθρωπος, μποροῦσε νὰ τὸν γυρεύῃς μὲ τὸ φανάρι σὰν τὸ Διογένη. Οἱ ἐπιθυμίες, οἱ ἀδυναμίες, τὰ φαινόμενα, ἡ ἐπιφάνεια, τὰ μικροπράγματα μᾶς κυριαρχοῦσαν. Βιαστικοί, πεινασμένοι πάντα καὶ διψασμένοι ἀπὸ ἐφήμερες ἐπιτυχίες πολεμοῦσαμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. «Γεμίζαμε τὸν οὐρανὸ θόρυβον μὲ τὶς ἄκαρπες φιλονικίες μας καὶ τὶς συγκρούσεις καὶ τὴ γῆ μὲ παραστρατημένα βήματα», ὅπως λέγει ὁ Ραμπιέ. Ζούσαμε μιά ζωὴ σπασμωδική. Κυνηγούσαμε χίμαιρας καὶ ὄπτασις. Καὶ βιαζόμαστε... βιαζόμαστε! Δὲν εἶχαμε θαρρεῖς καιρὸ νὰ ὠρι-

μάσουν οἱ καρποί. Τοὺς τρώγαμε ἀγνώστους καὶ τὸ στομάχι μας χαλοῦσε.

Ἀκολουθοῦσεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον σὰν τοὺς τυφλοὺς. Δὲν εἶχαμε δημιουργήσει μέσα μας τὴν ἠθικὴ αὕτῃ ἀνεξαρτησία, ποὺ χτίζει σὲ βράχους καὶ ὀδηγεῖ σὲ κορυφές. Δὲν βλέπαμε καὶ δὲν σκεφτόμαστε τὸ Μέλλον. Μᾶς κατὰπινε, σὰν καρχαρίας τ' ἀδύναμο ψάρι, τὸ Παρόν.

Σὺ ὅμως νέο κορίτσι, μικρὴ μέλλουσα μητέρα, δὲν μπορεῖς νὰ ζήσης τὴν ζωὴ μῆς μέρας σὰν τὴ μυῖνα. Χρειάζεσαι στὴ σκέψιν τὸ Μέλλον. Αὐτὸ πρέπει νὰ σὲ γεμίσει καὶ νὰ σὲ πλουτίσει. Ἡ ἠθικὴ σου ἀνεξαρτησία θὰ σοὺ δώσῃ τὴ δύναμιν νὰ ξεπεράσῃς τὴν ἡμέραν καὶ νὰ φθάσῃς στὰ χρόνια, στὶς ἐποχές. Πάνω σ' αὐτὸν τὸν ἀκρογωνιαίον λίθον θὰ χτισθῇ τὸ γερὸ σου σπίτι καὶ ἀπάνω σ' αὐτό, ὅπως καὶ στ' ἄλλα ὅμοια θὰ στηριχθῇ τὸ Ἔθνος σου, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Γι' αὐτὸ ἀπὸ μικρὸ πρέπει νὰ ἀρχίσῃς ἐσὺ, νέο κορίτσι, νὰ ἀσκῇς τὸ ἐσώψυχόν σου γι' αὕτῃ τὴν ἠθικὴ κυριαρχία. Κάθε μικρὴ καλὴ πράξις εἶναι ἓνα βῆμα πρὸς τὴν ἐπιτυχία. Μὲ τὸν καιρὸ θὰ γίνων ἀκλόνητα μέσα σου ὅλα τὰ γνήσια ἠθικὰ παραγγέλματα, θὰ μεταβληθοῦν σὲ συναισθήματα καὶ θὰ γίνων κάτι σφιχτὰ δεμένο μὲ τὴν ὑπαρξί, μὲ τὴν ψυχὴ σου.

Ἀποκτώντας μὲν τὸν τρόπο καὶ τὴν ἐξάσκησιν αὕτῃ τὴν ἠθικὴ ἀνεξαρτησία, θὰ παύσῃς νὰ εἶσαι τὸ παινίδι στὰ χέρια τῆς Τύχης, ὅπως ἦτανε ἡ Κλυταιμνήστρα, ἡ Φαίδρα, ἡ Κλεοπάτρα καὶ ἄλλες πολλὲς ἱστορικὲς καὶ φιλολογικὲς μορφές, γιὰτὶ μὲ τὴ δική σου δύναμιν, μὲ τὴν ἠθικὴ σου ἀνεξαρτησία θὰ κανονίζῃς ἡ ἴδια τὴν τύχην σου.

Ἔτσι θ' ἀποχτήσῃς τὸ θεμέλιον ἑνὸς εὐτυχισμένου Αἵματος γιὰ σένα, γιὰ τὰ παιδιά σου καὶ γιὰ τὸ λαὸν σου. Ἔτσι θὰ ἐξασφαλίσῃς ἐσὺ μίαν ἠθικὴ ἀναγέννησιν τοῦ λαοῦ σου, ὅπως τὴν ζητεῖ ὁ Ἀρχηγός σου.

Σ. Καρ.

ΜΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΣΑΝΤΑ

Γιὰ νὰ κατασκευάσουμε τὴν πρακτικὴ αὕτῃ τσάνταν, χρησιμοποιοῦμε μουσαμά ζωηροῦ χρώματος, τοῦ γούστου μας. Κόβουμε τὶς δύο ὀψεις σύμφωνα μὲ τὰ ὑποδεικνυόμενα μέτρα (0,27X0,20). Κόβουμε κατόπιν δύο φορές ἐπίσης τὴ μικρὴ πλατὴν πλευρὰ σὲ διαστάσεις 0,22X0,08 καὶ ἀκόμα δύο φορές τὴ μεγάλη πλευρὰ σὲ διαστάσεις 0,29X0,08, ὅπως δείχνουν τὰ σχετικὰ σχήματα, ἀκολουθώντας πολὺ ἀκριβῶς τὰ ὑποδεικνυόμενα μέτρα.

Ἐφαρμόζουμε τὸ διακοσμητικὸ μοτίβον στὴν κάτω γωνία. Κατόπιν συναρμολοζομε τὴν τσάνταν. Ἐνῶνομε πρῶτα τὶς τέσσερες πλευρές, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὶς γωνίες, μὲ τὴν παρατήρησιν ὅτι ἡ μεγάλη ἄνω πλευρὰ

θὰ κοπῇ καὶ θὰ στερεώσωμεν σ' αὕτῃ ἓνα φερμουάρ.

Ράβουμε ἀκολουθώντας μὲ μικρὰς ἰσομεγέθεις καὶ πολὺ σφιχτὰς βελονιὰς τὶς δύο ὀψεις τῆς κάθε πλευρᾶς τῆς τσάντας.

Δυὸ διπλὰς ἐντομές, τὶς ὁποῖες κάνουμε στὸ ἐπάνω μέρος, ἐπιτρέπουν νὰ περάσωμε ἓνα κορδόνι μεταξὺ τῶν δύο ὀψέων, τὸ ὁποῖον σχηματίζει τὴν λαθὴν τῆς τσάντας. Χονδρὰς φοῶντες στερεώνουν τὰ ἄκρα τοῦ κορδονίου, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ εἶναι τοῦ ἰδίου χρώματος μὲ τὸ κέντημα.

Τὸ κέντημα γίνεται μὲ μικρὰς ἰσομεγέθεις βελονιὰς, κομμένες ἀπὸ πλάγιες καὶ μὲ βελονιὰς ποὺ σχηματίζουν κόμπους.

Βούλα Γ. Βασιλειάδου

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Αισθανόταν πως ο κ. Ουόλστον είχε δική του και τον ακολουθούσε χωρίς σχεδόν να ξέρει τί κάνει. «Ως το βράδυ, είχαν βγεί από το δάσος των ελάτων. Περπάτησαν όλη τη νύχτα κι' όλη την ακόλουθη ημέρα. Ξεκουράστηκαν τότε λίγες ώρες, ξεκίνησαν πάλι και το πρωί έφθασαν στο Φραγκό.

«Παιδί μου!... παιδάκι μου!...» έλεγε κάθε τόσο η κυρία Ζερμάττ.

Στο τέλος έπρόφερε πάλι αυτά τα λόγια κι' έπεσε στην άγκαλιά της κυρίας Ουόλστον και της κόρης της, που ήταν γονατισμένες κοντά της.

«Ο κ. Ζερμάττ κι' ο Έρνέστος, βυθισμένοι στον πόνο τους, δεν μπορούσαν πια να πουν λέξη.

Νά τι πρέπει να κάνωμε χωρίς να χάσωμε στιγμή, είπε με αποφασιστικό ύφος ο κ. Ουόλστον.

«Ο κ. Ζερμάττ τον έπλησιασε.
— Τί; ρώτησε.

— Θα γυρίσωμε τώρ' άμέσως στο Φελσενχάιμ κι' από εκεί, σήμερα κι' έλα, θα ξεκινήσωμε πάλι για να βρούμε τον Τζάκ... Τά σκέφθηκα καλά ό'λα αυτά, αγαπητέ μου Ζερμάττ, έτσι πρέπει να γίνει, και σε παρακαλώ να δεχθής την πρότασί μου.

Ναί! Θα άφινόνταν στον κ. Ουόλστον. Αυτός μόνος διατηρούσε άρκετη ψυχραιμία, ώστε να δώση μία σωστή συμβουλή και δεν είχαν παρά να την ακολουθήσουν τυφλά.

— Στο μέρος του δάσους που γειτονεύει με τ' άκρογιαλί χάθηκε ο Τζάκ, είπε ο κ. Ουόλστον. Εκεί λοιπόν πρέπει να διευθυνθούμε πρώτα-πρώτα και το γρηγορώτερο... «Αν παίρναμε το δρόμο πέρ' απ' το Φραγκό, θά'αργοπορούσαμε πολύ...» «Ας μπουέμε στην πινάσσα...» «Ο άνεμος είναι εύνοϊκός για να περάσωμε το Άνατολικό Άκρωτήρι, κι' από εκεί ή πελαγήσια αύρα θα μάς σπρώξη κατά μήκος της άκτής...» «Αν φύγουμε άποψε, θα φθάσωμε στο στόμιο του Μόντροζ πριν ημερώση, θα το περάσωμε και θα πάμε νάράξωμε στο μέρος όπου καταλήγει ή βουνοσειρά...» «Από εκεί θα πάρωμε το δάσος των ελάτων και θα βγούμε στο μέρος όπου χάθηκε ο Τζάκ...» «Έτσι, με την πινάσσα, θα κερδίσουμε δυό μέρες.

«Η πρότασι έγινε δεκτή χωρίς συζήτησι. Άφου παρουσίαζε το πλεονέκτημα οικονομίας χρόνου, δεν έπρεπε να διστάσουν, ούτε να χάσουν καιρό, αν ήθελαν να ώφεληθούν από τον άνεμο που θα τους πήγαινε γρήγορα στο Άνατολικό Άκρωτήρι.

Οι δυό λοιπόν οικογένειες μπήκαν στ' άμάξι, που έτρεξε με τόσο ταχύτητα, ώστε σε μιάμιση ώρα έφθασε στο Φελσενχάιμ.

«Η πρώτη τους δουλειά ήταν να ετοιμάσουν την «Έλισσάβετ» για ταξίδι πολλών ημερών. Στο ταξίδι αυτό θα λάβαιναν μέρος ή κυρία Ζερμάττ, ή κυρία Ουόλστον κι' ή Άννα, που

με κανένα τρόπο βέβαια δε θά'ελαν να μείνουν στο Φελσενχάιμ. «Ο κ. Ζερμάττ ούτε σκέφθηκε καν να τους το προτείνη.

Τάπογεμα, άφου εξασφαλίστηκε ή διατροφή των κατοικιδίων για μία εβδομάδα, ή πινάσσα θα ξεκινούσε, όταν μία εξαφνική κακοκαιρία την ήμπόδιζε.

Γιατί κατά τις τρεις ο άνεμος που είχε πέσει άφου γύρισε άνατολικός, ξανασηκώθηκε με μεγάλη δύναμι. «Όστόσο και πάλι, μολοντί ή θάλασσα απέξω θάταν πολύ τρικυμισμένη, ή «Έλισσάβετ» δεν θα έδισαζε να ριψοκινδυνεύη πέρ' από το Άνατολικό Άκρωτήρι. Άλλά πώς να φθάση, ως εκεί με τ' όρμητικά έκείνα κύματα που έρχόνταν από το πέλαγος; Και μόνο για να βγίη από το όρμητήριο της και να πάη ως το νησί του Καρχαρία, θά είχε άνυπέρβλητες δυσκολίες.

«Ήταν άπελπιστικό!... Νά περιμένουν, να χάσωμερουν, ενώ από την έλαχίστη άργοπορία μπορούσε ίσως νάποτύχουν οι έρευνές τους... Κι' αν ο ένάντιος άνεμος εξακολουθούσε, αν ούτε το βράδυ, ούτε τη νύχτα δεν έπαυε ή τρικυμία, αν χειρότερε μάλιστα ο καιρός;...

— Καλά λοιπόν! έπλε ο κ. Ουόλστον, άπαντώντας στις έρωτήσεις αυτές που ήταν στο νοῦ όλωνών' αν δεν μπορούσαμε διά θαλάσσης, θα δοκιμάσωμε διά έηράς... Με τ' άμάξι άντι με την πινάσσα!... «Ας τόχωμε έτοιμο να ξαναπάρωμε το δρόμο του Έμπερφορτ.

«Έκαμαν τις προετοιμασίες γι' αυτό το ένδεχόμενο. «Αν το ταξίδι γινόταν με άμάξι, έπρεπε να διευθυνθούν

πρός τ' άνατολικά, για να τριγυρίσουν στο δάσος των ελάτων» γιατί δεν μπορούσε να περάση άμάξι, από το μέρος τουλάχιστον που ο κ. Ουόλστον κι' ο Έρνέστος είχαν έξερευνησει πριν ν' άνεβούν στο βουνό. Άπό εκεί θα προσπαθούσαν να φθάσουν στην άνατολική άκρη της λόχμης, δηλαδή στο σημείο όπου θάραζε ή «Έλισσάβετ», αν μία άλλαγή του καιρού της συγχωρούσε να ταξιδέψη... Μόνο που θα είχαν άργοπορία τριανταέξη ώρών' αλλά πώς μπορούσαν να την άποφύγουν;...

«Η έλπίδα μιάς άλλαγής καιρού δεν πραγματοποιήθηκε. «Ο άνεμος δεν έπαψε να φυσά βορειανατολικός, δυναμώνοντας ολοένα. Το βράδυ, μεγάλα κύματα κτυπούσαν την άκρογιαλιά του Φελσενχάιμ. Τη νύχτα θάταν βέβαια χειρότερα και με τέτοιες συνθήκες, το σχέδιο του θαλάσσιου ταξιδιού έπρεπε να εγκαταλειφθή.

«Ο κ. Ουόλστον είπε να ξεφορτωθούν τ' όρόφια από την πινάσσα και να φορτωθούν στ' άμάξι. Συγχρόνως έφρόντισαν για τους βονάσους και για τόν άναγχο, ώστε να είναι έτοιμοι να ξεκινήσουν το πρωί.

«Η κυρία Ζερμάττ έκλειε διαρκώς και δεν άνοιγε το στόμα της παρά για ν' άναστενάξη ή να προφθή:

— Παιδί μου!... παιδάκι μου!

«Αξαφνα, κατά τις όκτώ, ο Τούρκος κι' ο Μπράουν άρχισαν να δείχνουν σημεία άνησυχίας. «Ο κ. Ουόλστον, που τους παρατηρούσε, με μεγάλη του έκπληξι τους είδε να τρέχουν μπροστά στη στοά μέσ' από το φράκτη. «Ο Μπράουν προπάντων ήταν άκράτητος.

«Υστερ' από δυό λεπτά, ένα μακρινό γαύγισμα άκούσθηκε άρκετά καθαρά.

— «Ο Φάλμπ είναι! φώναξε ο Έρνέστος.

«Ο Φάλμπ... ο σκύλος του Τζάκ!... Κι' ο Μπράουν κι' ο Φάλμπ τόν έγνώρισαν άμέσως, γιατί του άποκρίθηκαν νάτά.

«Ο κ. κι' ή κυρία Ζερμάττ, ή κυρία Ουόλστον, ή Άννα, όλοι ώρμησαν έξω από τη στοά...

Σχεδόν την ίδια στιγμή ο Τζάκ παρουσιαζόταν στην έξορτα κι' έπλεφε στην άγκαλιά της μητέρας του.

— Να!... γλύτωσα, φώναξε, αλλά ίσως ένας μεγάλος κίνδυνος μάς άπειλεί.

— Κίνδυνος; Τί κίνδυνος; ρώτησε ο κ. Ζερμάττ, τραβώντας το γυιό του και σφίγγοντάς τον στο στήθος του.

— Άγριοι, άποκρίθηκε ο Τζάκ, άγριοι που βγήκαν στο νησί μας!

Οι δυό οικογένειες γύρισαν στην τραπέζαρία, με τη καρδιά έχειλισμένη από χαρά, μ' όλη την άνησυχαστική είδησι που έφερε ο Τζάκ. Δεν συλλογίζονταν παρ' αυτό: «Ο Τζάκ έγύρισε!

Και όμως μπορούσαν να φαντασθούν σοβαρώτερο πράγμα; Άγριοι!

«Όποτε ο καπνός εκείνος που είχε διακρίνει ο κ. Ουόλστον, όταν ή πινάσσα είχε φύγει από το στόμιο του ποταμού Μόντροζ, καθώς κι' όταν βρισκόταν στην κορυφή του κώνου Ζαν-Ζερμάττ, ήταν καπνός από κατασκήνωσι άγρίων στο μέρος εκείνο της άκτής;

«Ο Τζάκ ήταν ψόφιος από την πείνα. Έκάθισε άμέσως στο τραπέζι μαζί με όλους τους άλλους, κι' άφου έφαγε και συνήλθε, τους έκανε την άκόλουθη διήγηση:

«Άγαπητοί μου γονείς, σάς ζητώ συγγνώμη για τη λύπη που σάς προξένησα. Ναί, παρ' όλην την έπιθυμία να πιάσω ένα μικρό έλέφαντα... Δεν άκουσα ούτε τον κ. Ουόλστον ούτε τον Έρνέστο, που με φώναζαν, κι' είναι θαύμα πως γύρισα άπόψε σώς και άκέραιος!... Άλλά αυτή ή τρέλλα μου είχε τουλάχιστο το όπο το καλό, ότι θα μάς έπιτρέψη να διοργανώσωμε μία σοβαρή άμυνα για τήν περίπτωση που οι άγριοι αυτοί θα προχωρούσαν ως τη Γή της Έπαγγελίας και θ' άνακάλυπταν το Φελσενχάιμ...

«Βρέθηκα λοιπόν χωμένος στο πυκνό μέρος του δάσους των ελάτων, άκολουθώντας τους τρεις έλέφαντες, χωρίς να ξέρω καλά, το όμολογώ, πώς θα κατάφερνα να πιάσω το μικρότερο. «Ο πατέρας κι' ή μητέρα περπατούσαν ήσυχα, άνοίγοντας δρόμο μέσα στους θάμνους, και δεν έβλεπαν πώς τους άκολουθούσα. Άλήθεια, κρυβόμουνά όσο μπορούσα για να μη με ίδούν και πήγαινα, χωρίς να έξετάζω προς ποια διεύθυνσι μάς τραβούσαν με το Φάλμπ, όχι λιγώτερο τρελλό από μένα, ούτε πώς θα κατάφερνα να γυρίσω. Μία άκατανίκητη δύναμι μ' έσπρωχνε μπροστά κι' έξακολουθούσα ν' άπομακρύνωμαι δυό ώρες, του κάκου ζητώντας τρόπο να ξεμοναχιάσω το χαριτωμένο εκείνο έλεφαντόπουλο...

«Πραγματικώς, αν έπιχειρούσα να σκοτώσω τόν πατέρα και τη μητέρα, πόσες σφαίρες θα μου χρειαζόταν ως που να το κατορθώσω; Και το μόνο αποτέλεσμα δεν θα ήταν ίσως να έξαργύσωμε τ' ά δυό ζώα εναντίον μου;

«Όστόσο χωνόνουν όλοένα βαθύτερα στο δάσος, μη λογαριάζοντας ούτε το χρόνο που περνούσε, ούτε την απόστασι που με χώριζε από τους συντρόφους μου, ούτε τις δυσκολίες που θ' άπαντούσα για να τους ξαναβρω, ούτε, — κι' άς μη μου παραθυμώσουν, — την άνησυχία που θα τους προξενούσε ή εξαφάνισί μου.

«Λογαριάζω πώς θα είχα κάνει έτσι δυό όλόκληρες λεύγες προς τ' άνατολικά, χωρίς να κατορθώσω τίποτα... Άλλά με τη συνείδησι της θέσεώς μου, ή φρόνησι μου ήρθε... λίγο άργά. Κι' έπειδή τ' ά τρία ζώα δεν έδειχναν καμμία πρόθεσι να σταματήσουν, σκέφθηκα ότι το καλύτερο ήταν να γυρίσω πίσω.

«Ήταν τέσσερις, άπάνω-κάτω, ή ώρα. Γύρω μου τ' ά δένδρα, άραιότερα, άφιναν μεταξύ τους μεγάλα κενά.

(Άκολουθεί)

Ο στομαχικός πυρετός

Τ' ά δύο προηγούμενα άρθρα μας για τόν τύφο, μάς έδωσαν άφορμή να άσχοληθούμε με ένα θέμα άρκετά ενδιαφέρον, διότι γίνεται συχνά αίτία πολλών παρεξηγήσεων μεταξύ ιατρών και συγγενών του άσθενούς νέου ή παιδιού, όχι δε σπανίως αίτία μεγάλων κινδύνων για τόν άρρωστο. Συχνότατα και ιδίως κατά την έποχήν του θέρους άκούμε την διάγνωσι, στομαχικός πυρετός, γαστρικός πυρετός, κοιλιακός και πολλές άλλες άκόμη παρεμφερείς όνομασίες, οι όποιες τις περισσότερες φορές λέγονται ή έξ άγνοίας των πραγμάτων από ώριμμένους ιατρούς ή διά νά καλυφθή σκοπίμως μία άρρώστεια, την όποιαν δεν θέλουν νά μάθη ο άρρωστος ή και οι συγγενείς του. Έπειδή όμως συχνότερα λέγονται από άγνοια, με άποτέλεσμα την έξάντλησι εκ της μεγάλης διαίτης και έκείθεν την εμφάνισιν μιάς έπικινδύνου άσθενείας, όπως της άδενοπαθείας ή της φυματιώσεως, διά τοῦτο άναγκάζομαι με κίνδυνο να γίνω κακός με πολλούς συναδέλφους, εις το στόμα των όποιων είναι πάντοτε έτοιμος ή λέξις «Γαστρικός» και εις τους όποιους όσάκις μου δίδεται ή εύκαιρία άποδεικνύω την πλάνην των.

Δυστυχώς ή Ιατρική βρίσκεται σε χέρια ανθρώπων, ενώ θα έπρεπε να είναι σε χέρια θεών, έφ' όσον και ο άνθρωπος είναι θεϊόν δημιουργημα και ως εκ τούτου δυσσεύνητος εις τας πλείστας ζωϊκάς του εκφάνσεις. Εις αυτό κατά το πλείστον όφείλεται ή διαφορά άντιλήψεων και διαγνώσεων των Ιατρών διά μίαν άσθενείαν, εις δευτερεύουσιν δε μοίραν έρχεται ή άντιλήψις και ή μόρφωσις του Ιατρού. Έάν ο άνθρωπος ήτο ανθρώπινον κατασκευάσμα, όπως το αυτοκίνητον, δεν θα όπληρχον διχογνωμιαί και δεν θα ήξευρε κανείς περισσότερα από τόν άλλον, έφ' όσον όλοι μαζί θα έμάνθανον τόν ίδιον τρόπον έπισκευής ή θεραπείας, έφ' όσον και οι μηχαναί αυτοί δεν θα διέφερον μεταξύ των, όπως δεν διαφέρουν τ' αυτοκίνητα της αττής μάρκας. Άς μη έκπληττώμεθα λοιπόν διά τας διχογνωμίας ή διαφωνίας των Ιατρών, διότι μαθαίνουμεν όλοι τ' άδια προκειμένου περί διαγνώσεως ή θεραπείας μιάς άσθενείας, αλλά ή άντιλήψις διαφέρει τελείως από τόν ένα Ιατρόν με τόν άλλον. Έξ άλλου, και το σπουδαιότερον, διαφέρουν οι άσθενείς και οι άσθενείες, τόσο ώστε να λέγωμεν, αυτό είναι γνωστόν και εις τους μη Ιατρούς, ότι δεν υπάρχουν άρρώστειες αλλά άρρώστοι. Έχομεν π.χ. 10 άσθενείς από τύφο της αττής ήλικίας και κανέναν δεν παρουσιάζει τ' ά αυτά με τόν άλλον συμπτώματα, ούτε εις την εισβολήν, ούτε κατά την πορείαν της νόσου.

Έπειτα ένα παιδί παρουσιάζει επί 3 ήμέρες 40 πυρετό και ο γιατρός που το παρακολουθεί βλέπει μία άμυγδαλίτιδα, που δικαιολογεί άξιόλογα τόν πυρετό αυτόν, αλλά ο πυρετός έπιμένει και την τετάρτην ήμέραν οι γονείς άνησυχόντες καλούν άλλον Ιατρόν, συνήθως, αυτό είναι κάκιστον και ιδίως για τόν άρρωστον, κρυφά από τόν πρώτον Ιατρόν.

Ο νέος, τυχερώτερος από τόν πρώτον, εκτός της άμυγδαλίτιδος άκούει και πνευμονίαν και τοῦτο διότι σχεδόν πάντοτε ή πνευμονία δεν άκούγεται τις πρώτες ήμέρες.

Τώρα καταλαβαίνετε όλοι τ' άρεπόμενα, όλη ή μήνις πέπτει επί του πρώτου Ιατρού, έφ' όσον ο δεύτερος δεν φερθή τίμια και δεν δικαιολογήσθ άπολύτως τόν συνάδελφόν του. Παρόμοια συμβαίνουν με τ' ά πολλά νοσήματα, που μάς κάνουν συχνότατα να υποφέρωμε περισσότερο από τους συγγενείς του άρρώστου, οι όποιοι, όχι όλοι βέβαια, νομίζουν ότι δεν μάς καίγεται καρφή. Άπό τις διαφωνίες αυτές και από τις μεγάλες δυσκολίες που συναντάμε τακτικά στην εξάσκησι του άχαρου έπαγγέλματός μας, προέρχεται ή έντύπωσις του κόσμου ότι ή παθολογία είναι πολύ πίσω, ενώ ή χειρουργική έχει προχωρήσει. Είναι κι' αυτό μία πλάνη, διότι ή παθολογία είναι ή Ιατρική, ή πραγματική Ιατρική, όπως μάς την έδιδάξεν ο θεϊός Ιπποκράτης και όπως επί τη βάσει των διδασμάτων εκείνου, ήμεις με τας πεινυχράς μάς δυνάμεις την προσάγαμε σε σημείο ώστε αι σημεριναί της πρόοδοι να θαυμάζονται από πάντας. Η διάγνωσις του τύφου ή της έλονοσίας ή της φυματιώσεως ή ή άνακάλυψις της Ινσουλίνης διά τόν διαβήτην και του όρου διά την διαθερίτιδα, δεν παραβάλλονται με όλας τας μεγάλας προόδους της χειρουργικής — επιτήμης καθαρώς πρακτικής — και των άλλων κλάδων της Ιατρικής. Και μόνον ή έμπνευσις ή ή προσπάθεια του έπιστήμονος, ώστε να προσπαθή να κατανοήσθ τας θεϊας βουλάς, δηλ. την λειτουργίαν των πολυπλόκων όργάνων του ανθρώπου, είναι άρκετόν να θαυμάζεται ίσως και από τόν Θεόν άκόμα.

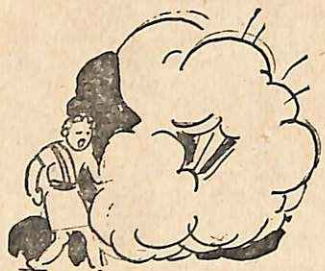
Άλλά παρ' όλην την άφύαρχοσιν πολλών και ίσως άνευ λόγου, ως να έθιχθημεν. Και σε τοῦτο δεν πταίει ουδείς εκ των νεαρών άναγνωστών μας, άλλ' έγώ ο ίδιος, έπειδή δε ή στήλη μας είναι περιωρισμένη, θα μου έπιτρέψουν, αυτά που έπρεπε να ποῦμε σήμερα, να τ' ά ποῦμε εις το προσεχές με την ύπόσχεσιν να περιορισθώμεν εις το θέμα μας.

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Ο Τζάκ έπεσε στην άγκαλιά της μητέρας του.

Δέν είναι γνωστός ο έφευρέτης της πυρίτιδος. Έχει εξακριβωθεί όμως ότι, εκτός από τους Κινέζους, που φέρονται ως πρώτοι μεταχειρισθέντες αυτήν, και οι "Αραβες της Αφρικής" γνώριζαν πρό πολλού τις εύφλεκτες συνθέσεις. Οι Σταυροφόροι, που έδοκίμασαν τα τρομερά των αποτελέσματα, την ωνόμασαν «Feux Gregeois», ήτοι «Υγρόν Πύρ». Τώρα πώς τὸ διά προσθήκης νίτρου «Υγρόν Πύρ» έγινε πυρίτις, είναι άγνωστον. Επάνω στο ζήτημα αυτό κανένας, δυστυχώς, ιστορικός δεν μπόρεσε νά μᾶς διαφωτίση. Εκείνο όμως που ξέρουμε τώρα με βεβαιότητα, όσον αφορά την εποχή, είναι ότι ο Σουλτάνος του Μαρόκου Αμπντ Γουσούφ κατά τὸ 1273 μετεχειρίσθη πρώτος την πυρίτιδα για νά εκσφενδονίση μ' ένα πυ-

ροβόλο σιδηρά βλήματα κατά των τειχών της πόλεως Σιντζίλμεσσα που πολιορκούσε.

Στην Εύρωπη, τὴ συνταγή της πυρίτιδος—νίτρον, θείον, άνθραξ—έδωσε πρώτος τὸ 1230 ὁ Μάρκος Γκρέκουσ καὶ ταυτοχρόνως σχεδόν ὁ Ροζέρ Μπάκον, ὁ ὁποῖος πρό τινος φερόταν καὶ ὡς έφευρέτης αὐτῆς, ἐνῶ δὲν ἔκαμε τίποτε ἄλλο παρὰ νά τὴν πάρῃ ἀπὸ τοὺς "Αραβες. Τὴν έφεύρεσι τῆς πυρίτιδος τὴν ἀπέδωσαν καὶ στὸ μοναχὸ Μπερθολδ Σθάρτζ. Κι' αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι ἀκριβές. Ὁ Σθάρτζ έπενόησε τὸν τρόπο τῆς χύσεως πυροβόλου ἀπὸ ὀρείχαλκο τὸ 1337.

Κανείς λοιπὸν δὲν εἶναι ἀποκλειστικός έφευρέτης τῆς πυρίτιδος καί, ἀκριβέστερον, ὅλοι εἶναι έφευρέται τῆς. Δηλαδή, ὅπως καὶ τὸ πλοῖο ἢ ἡ ἄμαξα, τῶν ὁποίων ἦτο αἰσθητὴ ἡ ἀνάγκη, ἔτσι καὶ τὴν πυρίτιδα ἀναγκαστήκαν νά τὴν έπινοήσουν οἱ πολέμικοι λαοὶ καὶ νά τὴν κατασκευάζουν καθένας μὲ τὸν τρόπο του.

Ἡ νοσημοσύνη τῶν ζώων ΕΝΣΤΙΚΤΟΝ Ἡ ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΣ;

Ασφαλῶς θὰ παρακολουθήσατε καμμιά φορά σὲ κανένα θέατρο ποικιλιῶν μερικὰ ἐκπληκτικὰ νούμερα, τὰ ὁποῖα ἐκτελοῦνται μὲ θαυμαστὴ ἀκρίβεια ἀπὸ ζῶα. Πολλές φορές θὰ ἐκπληττεσθε καὶ σεῖς μὲ τὰς «λελογισμένες» πράξεις τῶν, αἱ ὁποῖαι ἔχουν συγκεκριμένον νόημα καὶ δὲν ἤμπορεῖ — δὲν ἤμποροῦμε νὰ τὸ φαντασθοῦμε αὐτὸ, παρ' ὅλο πὺθ ὑποχθῆκαμε ἀπὸ τὴν φυσιογνωσίαν πῶς μόνον ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ φυσικὸν βασίλειον ἔχει τὸ προνόμιον ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα νὰ διαφέρῃ κατὰ τοῦτο: ὅτι εἶναι «δὺν λογικόν» — νὰ εἶναι πράγματα τὰ ὁποῖα τὰ ζῶα ἔχουν μάθει νὰ ἐκτελοῦν, χωρὶς ὅμως νὰ κατανοοῦν τὴν σημασίαν τῶν.

Έχομεν λ. χ. τὸ παράδειγμα τοῦ σκύλου, ὁ ὁποῖος θέλοντας νὰ θυγῇ ἀπὸ τὸ σπῆτι ἀρχίζει νὰ γαυγίζει καὶ πηδᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰ του, ὅταν βλέπῃ τὸν κύριόν του νὰ παίρνῃ τὸ καπέλλο του καὶ νὰ κατευθύνεται στὴν έξοδο.

Επίσης στὰς Ἰνδίας καὶ στὴν Ἀφρική, ὅπου χρησιμιοιοῦνται εὐρύτατα οἱ ἐλέφαντες σὲ διάφορους ἐργασίας μαζί μὲ τοὺς ἐργάτας, ἔχει παρατηρηθῇ ὅτι

τά αγαθὰ αὐτὰ παχύδερμα γνωρίζουν ἐπακριβῶς τὶς ὥρες τῆς διακοπῆς τῆς ἐργασίας καλλίτερα καὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἄνθρώπους.

Εἰς τὰ διάφορα «ταίρκο» παρουσιάζονται ζῶα, τὰ ὁ-

ποῖα μὲ τὴν καθοδήγησιν τῶν γυμναστῶν τοὺς ἐκτελοῦν, μπροστὰ στὰ ἐκπληκτικὰ μάλιστα τῶν θεατῶν, προσθέσεις, ἀφαιρέσεις καὶ πολλαπλασιασμούς.

Ἀναφέρεται λ. χ. τὸ παράδειγμα ἑνὸς γυμνασμένου φλώρου, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ κύριός του ἔδιδεν εἰς ἑκάστην παράστασιν ἀπὸ τέσσαρα σκουληκάκια.

Ἐάν ὁ κύριός του τοῦ ἔδιδε μόνον δύο ἢ τρία, ὁ φλώρος ἔδειχνε καταφανῆ ἀνησυχίαν καὶ παρακολουθοῦ-

σε τὸν κύριόν του, μέχρις ὅτου θὰ τοῦ ἔδιδε καὶ τὸν τέταρτον σκώληκα. Τότε φαίνεται ὅτι ἡσύχαζε.

Ἀλλὰ πράγματι, λοιπὸν, ὁ φλώρος διέκρινε τοὺς ἀριθμοὺς 2 καὶ 3 ἀπὸ τὸ 4; Στὰ ἐρωτήματα αὐτὰ ὁ Γερμανὸς Χέρμπερτ Πάατς, ὁ ὁποῖος ἔγραψε εἰδικὴ μελέτη περὶ τῆς νοσημοσύνης ἢ τῆς λογικῆς τῶν ζώων, δίνει ἀρνητικὰς ἀπαντήσεις.

Ἰδιαίτερος βέβαια ἀξίζει κανένας νὰ ἀναφέρῃ μίαν ἐξαιρετικὴν περίπτωσιν τέτοιας δράσεως ἐνὸς ἀλόγου πὺθ εἶχεν ἀναστατώσει κυριολεκτικῶς πρὸ ὀλίγων ἀκόμη χρόνων ὀλόκληρον τὴν Εὐρώπην.

Ὁ κύριός του, ἕνας Οὐγγαρέζος, τὸ ἐπεδείκνυε εἰς τὰ διάφορα θέατρα ποικιλιῶν, ὅπου ἐκτελοῦσε δυσκολῶτατες ἀριθμητικὰς πράξεις, εὗρισκε δηλ. τὶς τετραγωνικὰς ρίζας ἀριθμῶν, ἐπολλαπλασίαζεν ἀριθμοὺς εἰς τὸ τετράγωνον, εἰς τὸν κύβον καὶ εἰς ἀνωτέρας ἀκόμη δυνάμεις. Τὰς ἀπαντήσεις τὰς ἔδιδε τὸ θαυμαστὸν αὐτὸ ζῶον μὲ κτυπήματα τοῦ ποδιοῦ του.

Τὸ αἰνίγμα τὸ ἔλυσε τότε ὁ περίφημος ψυχολόγος Πφούγκστ. Τὴν λύσιν αὐτὴν τὴν ἀναφέρει ὁ κ. Πάατς ὡς ἑξῆς: Ὅταν τὸ ἄλογο ἐκτυποῦσε τὸν ἀριθμὸ, ὁ ὁποῖος ἀνταπεκρίνετο πρὸς τὴν λύσιν τοῦ μαθηματικοῦ προβλήματος, ὁ ἐκγυμναστής του ἔκαμνε ἕνα ἀνταίσθητον ὀλωσδιόλου νόημα, τὸ ὁποῖον ἀντελαμβάνετο τὸ ἔξυπνον ἐκεῖνο ἄλογο.

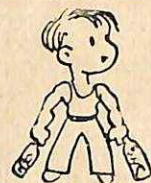
Τὸ πλέον ὅμως περίεργον εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν εἶναι, κατὰ τὴν θεωρίαν πάντοτε τοῦ ψυχολόγου Πφούγκστ, ὅτι ὁ ἐκγυμναστής τοῦ ἔκαμνε ἕνα ἀνταίσθητον ὀλωσδιόλου νόημα, τὸ ὁποῖον ἀντελαμβάνετο τὸ ἔξυπνον ἐκεῖνο ἄλογο.

Τὸ πλέον ὅμως περίεργον εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν εἶναι, κατὰ τὴν θεωρίαν πάντοτε τοῦ ψυχολόγου Πφούγκστ, ὅτι ὁ ἐκγυμναστής τοῦ ἔκαμνε ἕνα ἀνταίσθητον ὀλωσδιόλου νόημα, τὸ ὁποῖον ἀντελαμβάνετο τὸ ἔξυπνον ἐκεῖνο ἄλογο.

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Οἱ κάτοικοι τοῦ Καναδά καταναλίσκουν ἑνεακόσια χιλιόγραμμα ἡτοι 750 ὀκάδες ψωμιοῦ μέσα σὲ ἕνα λεπτό τῆς ὥρας.

Γιὰ νὰ ζήσῃ ἕνας ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη, κατὰ μέσον ὁρον, δυὸ χιλιogramμῶν νεροῦ ἡμερησίως, πλέον δηλ. τῆς 1½ ὀκάς.

Ὅταν συναντῶνται δυὸ κάτοικοι τοῦ θιβετ χαιρετῶνται βάζοντας τὴ γλώσσα τους ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα.

Ένας ἄνθρωπος 60 ἐτῶν τρώγει ὅς κρέας σ' ὅλην τὴν ζωὴν: 3 βώδια, 4 ἀγελάδες, 8 γοῖρους, 4 ἀρνία, 300 κοτόπουλα καὶ 75 χήνες.

Σὲ μιά διάλεκτον μῆας φιλῆς Ἰθαγενῶν τοῦ Καναδά ἡ λέξις «φοβᾶμαι» λέγεται «Νασπιτα» νικοκουτσασα κ. νινταμτακογκο μ. που».

Ἡ πόλις Οὐαμκόν τῆς Σιθρίας εἶναι τὸ μέρος τοῦ κόσμου πὺθ κάνει τὸ μεγαλύτερον ψυχρός. Ἡ θερμοκρασία φθάνει 78 βαθμοῦσιν πρὸς τὸ μηδέν.

Ὁ μυρμηγκὶ τῶν δασῶν ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΦΙΛΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1

Πολὺ λίγοι ἄνθρωποι συμπαθοῦν τὸ γένος τῶν μυρμηκῶν. Κι' ἴσως νὰ μὴν ἔχουν ἄδικο. Ἀν ἐξαίρεση κανεῖς μερικὰ προτερήματα προθυμίας, ἐπιμονῆς καὶ προβλεπτικότητος πὺθ μᾶς ἐντύπωσε στὸ μυαλὸ ὁ Λα Φονταῖν μὲ τοὺς διαλεχτοὺς του μύθους, δὲν βρίσκει κανεῖς σ' αὐτὰ τίποτε ἄλλο παρὰ ἐλαττώματα καὶ κακίες. Ἐκ πρώτης ὄψεως ἄλλωστε δὲν ἔχουν τίποτε τὸ ἑλκυστικόν: τὸ γουργουρητὸ τους, τὰ δαγκώματά τους, τὸ δηλητήριό τους καὶ ἡ ἀπερίγραπτη ἀγανάκτης πρὸς τὴν...τραπεζαρία μας, δὲν εἶναι βέβαια πράγματα πὺθ μποροῦν νὰ δημιουργήσουν καὶ νὰ διατηρήσουν φιλικὰς γειτονικὰς σχέσεις μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ μυρμηκιοῦ. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ τὸ βλέπουμε μὲ κακὸ μάτι καὶ συνεπῶς νὰ χῶμε πάντοτε ὑπ' ὅψιν μας μόνον τὸ δυσάρεστο καὶ ἀντιπαθητικὸ μέρος τῆς ἐνεργητικότητος του.

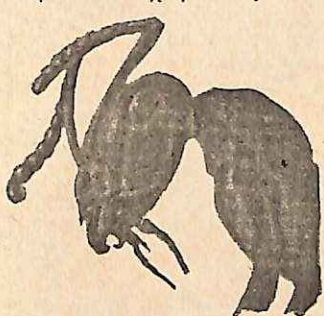
Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμποδίζει καθόλου σὲ μερικὰ εἶδη μυρμηκῶν νὰ παίζουιν ἕνα πολὺ εὐεργετικὸ ρόλο στὴν οἰκονομία τῆς φύσεως.

Ένα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι καὶ τὸ χοντρὸ ὑπόξανθο μυρμηκὶ τῶν δασῶν, εἰδικῶς δὲ τῶν ἑλατοδασῶν, ὅπου τὸ εἶδος αὐτὸ κτίζει ἀξιοσέβαστους θόλους. Τὸ εἶδος, λοιπὸν, αὐτὸ τῶν μυρμηκῶν, πὺθ ὀνομασθῆκε ἀπὸ τὸν Λιννέ «φορμῖκα ρούφα», ἔχει ἐπονομασθῇ ἀπὸ τοὺς δασοφύλακες «ἡ ἀστυνομία τοῦ δάσους».

Πραγματικῶς δέ, ἡ ἐπονομασία αὐτὴ δὲν ὑπερβάλλει τὴν πραγματικότητά.

Ὁ Ρόμπερ Στυμπέρ, γνωστὸς Γάλλος φυσιολόγος, πὺθ εἶχ' ἐπισκεφθῇ καὶ παρακολουθῇσιν φωλῆὰ τῶν «φορμῖκα ρούφα» κατὰ διάφορες ἐποχές τοῦ ἔτους, εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ ἀπαριθμήσῃ τὰ θύματά τους, πὺθ ὅλα ἀνήκουν στὸν κόσμον τῶν βλαθερῶν ἐντόμων. Ἀπὸ τὴ μυρμηκοφωλῆ αὐτῇ, πὺθ σχετικῶς ἦταν μεσαίου μεγέθους, ξεκινούσαν τέσσαρες μεγάλοι δρόμοι, ἑπάνω στοὺς ὁποῖους οἱ «ἐργάτριες» ἔτρεχαν εἰς ἀναζήτησιν τρο-

φῆς γιὰ τὴν συντήρησιν τῆς «μητροπόλεως», καὶ ἡ ἀπόστασις πὺθ ἐκάλυπταν ἔφθανε τὰ τέσσαρα περίπου ἑκτάρια. Στὸ μέρος τοῦ ἐδάφους, πὺθ φαίνονταν καθαρά τὰ ἴχνη τους—καὶ

πὺθ ἦταν τὸ ἕνα τέταρτον τῆς ὅλης ἐκτάσεως—τὰ μνημῖκα αἰχμαλωτίζαν δώδεκα ἔντομα (ὕμενόπτερα, λεπιδόπτερα, κάμπιες, μικρὰ κολεόπτερα) κάθε λεπτό. Ἀν πάρωμε, λοιπὸν, ὡς βάσι ὑπολογισμοῦ μας τὸν ἀριθμὸ αὐτὸ, θὰ ἔχωμε τὸ ἑξῆς ἀποτέλεσμα: Πρῶτον θὰ δοῦμε ὅτι ἡ ἐν λόγω μυρμηκοφωλῆ καταστρέφει κάθε λεπτό 12Χ4=48, πὺθ μᾶς κάνει 2.880 ἔντομα τὴν ὥρα, δηλ. 69.620 τὴν ἡμέραν.

Ἐνὰ ἀπὸ αὐτὰ εἶναι καὶ τὸ χοντρὸ ὑπόξανθο μυρμηκὶ τῶν δασῶν, εἰδικῶς δὲ τῶν ἑλατοδασῶν, ὅπου τὸ εἶδος αὐτὸ κτίζει ἀξιοσέβαστους θόλους. Τὸ εἶδος, λοιπὸν, αὐτὸ τῶν μυρμηκῶν, πὺθ ὀνομασθῆκε ἀπὸ τὸν Λιννέ «φορμῖκα ρούφα», ἔχει ἐπονομασθῇ ἀπὸ τοὺς δασοφύλακες «ἡ ἀστυνομία τοῦ δάσους».

Πραγματικῶς δέ, ἡ ἐπονομασία αὐτὴ δὲν ὑπερβάλλει τὴν πραγματικότητά.

Ὁ Ρόμπερ Στυμπέρ, γνωστὸς Γάλλος φυσιολόγος, πὺθ εἶχ' ἐπισκεφθῇ καὶ παρακολουθῇσιν φωλῆὰ τῶν «φορμῖκα ρούφα» κατὰ διάφορες ἐποχές τοῦ ἔτους, εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ ἀπαριθμήσῃ τὰ θύματά τους, πὺθ ὅλα ἀνήκουν στὸν κόσμον τῶν βλαθερῶν ἐντόμων. Ἀπὸ τὴ μυρμηκοφωλῆ αὐτῇ, πὺθ σχετικῶς ἦταν μεσαίου μεγέθους, ξεκινούσαν τέσσαρες μεγάλοι δρόμοι, ἑπάνω στοὺς ὁποῖους οἱ «ἐργάτριες» ἔτρεχαν εἰς ἀναζήτησιν τρο-

φῆς γιὰ τὴν συντήρησιν τῆς «μητροπόλεως», καὶ ἡ ἀπόστασις πὺθ ἐκάλυπταν ἔφθανε τὰ τέσσαρα περίπου ἑκτάρια. Στὸ μέρος τοῦ ἐδάφους, πὺθ φαίνονταν καθαρά τὰ ἴχνη τους—καὶ

πὺθ ἦταν τὸ ἕνα τέταρτον τῆς ὅλης ἐκτάσεως—τὰ μνημῖκα αἰχμαλωτίζαν δώδεκα ἔντομα (ὕμενόπτερα, λεπιδόπτερα, κάμπιες, μικρὰ κολεόπτερα) κάθε λεπτό. Ἀν πάρωμε, λοιπὸν, ὡς βάσι ὑπολογισμοῦ μας τὸν ἀριθμὸ αὐτὸ, θὰ ἔχωμε τὸ ἑξῆς ἀποτέλεσμα: Πρῶτον θὰ δοῦμε ὅτι ἡ ἐν λόγω μυρμηκοφωλῆ καταστρέφει κάθε λεπτό 12Χ4=48, πὺθ μᾶς κάνει 2.880 ἔντομα τὴν ὥρα, δηλ. 69.620 τὴν ἡμέραν.

μέραν. Χάριν συγκρίσεως, ἂς ὑπενθυμίσωμε ὅτι τὸ 1874 ὁ ἑξοχος ζωολόγος Α. Φορέλ, ἔφθασε στὸν ἀριθμὸ 100.000 τὴν ἡμέραν. Ἀν παραδεχθοῦμε τώρα ὅτι ἡ ἐργασία χαλάροῦται κατὰ τὴ διάρκειά τῆς νύχτας καὶ πρὸ πάντων τὶς πολὺ κρυερές ἡμέρες, μποροῦμε νὰ πάρωμε ὡς μέσον ἀριθμὸν καταστροφῆς τὰ 50.000 ἔντομα ἡμερησίως. Καὶ τότε θὰ βροῦμε ὅτι ἡ μνηδαμινὴ αὐτὴ μυρμηκοφωλῆ καταστρέφει σὲ μιά ἐποχὴ πέντε ἑκατομῦρια ἔντομα.

Σ' ἕνα δάσος ὅμως δὲν ὑπάρχει μόνον μιά τέτοια φωλῆ. Ὑπάρχουν δάση στὰ ὁποῖα βρίσκονται ἀπειράριθμες μυρμηκοφωλῆς τῶν «φορμῖκα ρούφα». Καὶ στὰ δάση αὐτὰ τὰ ἔντομα πὺθ ἐξολοθρεύονται ἀπὸ τὰ μυρμηκία, ἀντιπροσώπεύουν τὸν καταπληκτικὸ ἀριθμὸ τῶν ἑκατὸν ἑκατομμυρίων κατὰ τὴν ἐποχὴν.

Ὑστερ' ἀπ' αὐτὰ, ποῖος μπορεῖ νὰ πῇ ὅτι τὸ μυρμηκὶ δὲν εἶναι ἕνας... «δημόσιος φίλος» Νο 1;

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Ἡ μεγαλύτερα γέφυρα τοῦ κόσμου εἶναι τοῦ Ὁάκλαντ τοῦ Σάν Φραγκίσκο. Τὸ μήκος τῆς φθάνει τὰ 15 χιλιόμετρα.

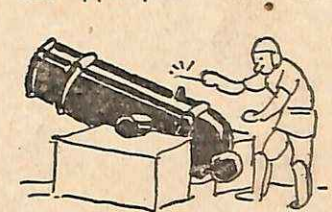

Στὴ Ρωσία τὰ διάφορα ἐπιτραπέζια σκεῦη κατασκευάζονται ἀπὸ ἀδιάρρηκτο γυαλί. Τὸ 1937 ἐδόθησαν στὸ ἐμπόριο 38 ἐκατομμ. ποτήρια.

Τὰ πυροβόλα ὅπλα εἶναι ἐπινόησις τῶν Ἀράβων. Τὸ γεγονός αὐτό, χωρὶς σχετικὰς ὁμῶς λεπτομέρειες, τὸ ἀναφέρει ὁ Ἰσπανὸς ἱστορικός Κοντί. Στὴν Εὐρώπη, ὡς πρῶτοι κατασκευασταὶ σιδηρῶν κανονιδῶν φέρονται ἀδιαφιλονίκητως οἱ Ἴταλοι.

Ένα αὐθεντικὸ χειρόγραφο τῆς Δημοκρατίας τῆς Φλωρεντίας, χρονολογούμενον ἀπὸ 12 Ἰανουαρίου 1315, ὁμιλεῖ περὶ κατασκευῆς «σφαιρῶν σιδηρῶν καὶ μεταλλικῶν κανονιδῶν» διὰ τὴν ἄμυναν φρουρίων καὶ χωρίων τῆς Δημοκρατίας.

Ἡ χρῆσις τῶν πυροβόλων σύντομα διεδόθη εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ σ' ὅλα τὰ πεπολιτισμένα Κράτη. Ἐταὶ εξακριβοῦται ὅτι ἐγένετο χρῆσις κανονιδῶν κατὰ τὴν πολιορκία Γκλιέμ τὸ 1339 καὶ βρέθηκαν αὐθεντικά

χειρόγραφα, πὺθ μαρτυροῦν τὴν ὕπαρξιν ἐργασασίων πυροβόλων στὴν Καντὸρ τὸ 1345.

Τὰ πρῶτα πυροβόλα ἦσαν οἱ «μπομπάρδες», εἶδος ὀλμοβόλου, στὸ ὁποῖον τὸ πῦρ μεταδιδόταν μὲ φυτίλι ἀπὸ τὸ «πυγαῖον», δηλαδή τὸ ὀπίσθιο μέρος του.

Λίγο ἀργότερα ἐνεφανίσθησαν περισσότερον βελτιωμένοι τύποι, τῶν ὁποίων τὸ πυγαῖον, κινητὸν, δεχόταν τὴ γόμωσιν, ἐνῶ τὸ βλήμα εἰσάγετο ἀπ' εὐθείας στὸ σωλήνα. Καὶ τὰ πυροβόλα αὐτὰ εἶναι οἱ πρόδρομοι τῶν ὀπισθογεμῶν πυροβόλων.

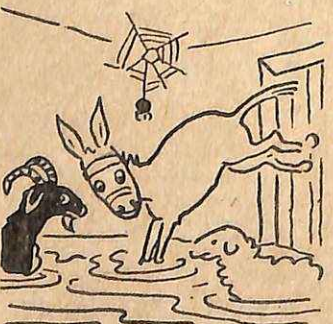
Τὰ φορητὰ ὅπλα χρονολογοῦνται ἀπὸ τὴν αὐτὴν ἐποχὴ τῶν βαρέων ὀπλων. Ὁ πρῶτος τύπος ἦταν τὸ «κανόνι τῆς χειρός», βραχὺ πυροβόλο, στηριζόμενο μὲ ἀκτινίδω. Αὐτὸ εἶναι ὁ μακρινὸς πρόγονος τῶν σημερινῶν τρομερῶν ἐπαναληπτικῶν ὀπλων.

Κοσμάς Μπούφος του Αθανασίου

ΕΝΑΣ ΑΣΗΜΑΝΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΑΚΟΣ
ΜΕ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ

Όσο αντιπαθούσε την α-
ριθμητική ο Κοσμάς, τόσο
λάτρευε τη μυθολογία. Ή
ψυχή του, που έστέναζε κά-
τω από το βάρος της στή-
λης της... προσθέσεως, αι-
σθανόταν απέραντη αγαλ-
λίσσι όταν ο κ. Ίάκωβος
Περλεπές εξιστορούσε τα
κατορθώματα των διαφό-
ρων μυθολογικών ήρώων.
Στην αρχή τα πράγματα
τά έθρισκε φοβερά υπερ-
βολικά και αξία ιδιαίτερας
... αποδοκιμασίας. Συγκε-
κριμένως, όταν ο κ. Ίάκω-
βος Περλεπές απέκλυσε
στούς μικροσκοπικούς μα-
θητάς του ότι ο Ήρακλῆς,
όταν ήταν βρέφος, κατώρ-
θωσε να πνίξη δυο μεγάλα
φείδια, ο Κοσμάς... έβγαλε
τις φωνές:

—Α, πά, πά!
—Τί συμβαίνει; ρώτησε
με αρκετήν δόσιν ταραχής
ο κ. Περλεπές.
—Συμβαίνει ότι... άλλου
αυτά, κύρ δάσκαλε!
—Πώς; Τί;
—Άλλου αυτά, λέω! Γι-
νεται ποτέ ένα μωρό να
πνίξη φείδια;
—Σιωπή!
—Εγώ σωπαίνω, αλλά τα
φείδια δεν πνίγονται...
Σιγά-σιγά, όμως, συνή-
θισε. Κι'όχι μόνο συνήθισε,
αλλά έφθασε να βρίσκη τη
Μυθολογία το πιο καλό, το
πιο ευχάριστο, το πιο...ά-
ληθινό μάθημα. Ο Ήρα-
κλῆς έπαψε να είναι γι'αυ-
τόν απρόσιτος και μυστη-
ριώδης κι' έγινε... φίλος
του! Ο Κοσμάς έθεβαίωσε
ότι πολλές φορές ο περίφη-
μος εκείνος ήρωας έπήγαινε

Ο γαϊδαρός άρχισε να κλωτσάει
με απόγνωση.

την ώρα που κοιμώταν και
τόν έπαιρνε για να τον...
βοηθή σε κάτι καινούργια
κατορθώματά του.
Με ιδιαίτερα υπερηφάνεια,
μάλιστα, ο Κοσμάς ανέφερε
στούς φίλους του, ότι μια
φορά για να βοηθήση τον
Ήρακλῆ να περάση από

Σήκωσε ένα δολόκληρο βουνό και τόν τινάξε στη θάλασσα...

κάποιο υτενό, σήκωσε ένα
δολόκληρο βουνό και τόν πέ-
ταξε στη θάλασσα! Ο Ή-
ρακλῆς τόν ευχαρίστησε
θερμά γι' αυτό και τόν ύ-
ποσχέθηκε να μὴ ξαναφύ-
γη από κοντά του. Όταν,
όμως, ο Κοσμάς ξύπνησε, ο
ήρωας είχε και πάλι εξαφα-
νισθῇ!
Όστόσο δεν διαλύθηκε ή
περίεργη αυτή φιλία από
αυτό το έπεισόδιο. Χρειά-
στηκε να πάθῃ ο Κοσμάς
κάτι σοβαρότερο. Τό έξης:

Μιά μέρα, ο πατέρας του
έκανε λόγο για το καθαρί-
σμα του σταύλου, που βρι-
σκόταν στο υπόγειο του
σπιτιού.
—Πρέπει να φωνάξουμε
έναν έργατη για να τον καθα-
ρίσῃ, είπε ο Αθανάσιος
Μπούφος τού Κοσμά στην
γυναίκα του.
—Νά φωνάξουμε, είπεν
έκείνη.
—Πότε;
—Τῇ Δευτέρᾳ που μάς
έρ-
χεται.

Η κουβέντα σταμάτησε
έδω. Τό μυαλό, όμως, τού
Κοσμά, άρχισε να δουλεύει
από έδω και πέρα. Είχε
υπ' όψει του ότι ο φίλος
του — για τόν Ήρακλῆ πρό-
κειται — δεν φώναζε κανέ-
ναν έργατη για να καθαρί-
σῃ τούς απέραντους σταύ-
λους τού Αύγειου. Γύρισε,
άπλωσε, τά νερά δυο ποτα-
μῶν κι' οί σταύλοι καθαρί-
στηκαν στο λεπτό.

Δέν μπορούσε τάχα να

γίνη τό ίδιο και με τό δικό
τούς σταύλο; Ασφαλώς
μπορούσε. Και μάλιστα γι'
αυτό, επειδή ήταν πολύ μι-
κρός, θα έφτανε μονάχα τό
νερό τού ρυακιού, που περ-
νούσε εκεί κοντά και πότιζε
τόν κήπο.

Όσο τό σκεπτόταν τό

πράγμα, ο Κοσμάς, τόσο τό
έθρισκε περισσότερο φυσι-
κό και βολικό. Δέν είχε πα-
ρά να εφαρμόσῃ τό σχέδιο,
τού οποίου ή έπιτυχία φαι-
νόταν απόλυτως εξησφαλι-
σμένη. Η μόνη δυσκολία ή-
ταν πώς δέν έπρεπε κατά
τήν εφαρμόγῃ τού σχεδίου
να βρίσκωνται στο σπίτι ο
πατέρας κι' ή μητέρα του.
Αυτοί έπρεπε να δοῦν τό
κατόρθωμα τού γιου τούς
τελειωμένους, για να τού δώ-
σουν τά κατάλληλα συγχα-
ρητήρια και τό σχετικό μπό-
ναμά.

Ευτυχώς, κι' αυτή ή δυσ-
χέρεια βρέθηκε τρόπος να
εξαφανισθῇ. Τό Σάββατο τό
πρωτό ο Αθανάσιος Μπού-
φος τού Κοσμά, συνοδευό-
μενος από τη γυναίκα του,
έπήγε στο Βόλο ν' αγο-
ράσῃ μερικά πράγματα.
Έτσι ο μικρός μας ήρωας
βρήκε έντελώς ελεύθερο
πεδίο δράσεως, ό,τι δηλα-
δή ζητούσε...

Με τό πρώτο νερό που
έπεσε στον υπόγειο σταύλο
οί πέντε κασίκες, τά όχτώ
πρόβατα και ο γαϊδαρός,
που βρίσκονταν εκεί μέσα,
σηκώθηκαν στο πόδι. Σιγά
σιγά τά νερά άρχισαν ν' ά-
νεβαίνουν και τότε ο γαϊ-
δαρός, σάν έξυπνότερος ά-
πό τά άλλα ζώα που ήταν
μαζί του, ρίχτηκε στην
κλειστή πόρτα κι' άρχισε
να τὴν κλωτσάει με από-
γνωση. Λίγο άργότερα τά
πρόβατα και οί κασίκες

έδέχθη να αντιληφθοῦν τόν
ύγρον κίνδυνον που άπει-
λοῦσε τῇ ζωῇ τους και να
άρχισουν να βελάζουν κα-
τά τρόπον άπεριγράπτως
άπελπιστικό.

Σ' όλο αυτό τό διάστημα
ο Κοσμάς, ξαπλωμένος έ-
πάνω σε κάτι χόρτα, περι-
μενε με ύπομονῃ τό τέλος
τῆς προσπάθειάς του. Ευτυ-
χώς, τό τέλος αυτό δέν ήρ-
θε ποτέ. Ο Αθανάσιος
Μπούφος τού Κοσμά γύ-
ρισε έγκαίρως και κατώρ-
θωσεν έπειτα από μεγάλες
προσπάθειες να γλυτώσῃ
τά ζωντανά του, από βέ-
θαιο πνιγμό. Έννοείται ότι
χρειάστηκαν δεκαπλάσια
ξοδα για να καθαρισθῇ
τόρα ο σταύλος από τά νε-
ρά και τὴν κοπριά...

Ο Κοσμάς πλήρωσε τὴν
παράξενη πρωτοβουλία του
με ξύλο. Πολύ ξύλο. Α-
φάνταστο ξύλο. Και τό
εφαγε με τὴν πεποίθησιν ότι
είχε δίκιο. Πλήρες δίκιο.
Απόλυτο δίκιο.

Ός τόσο, παρά τὴν πε-
ποίθησιν του αυτήν, ο φοβε-
ρός ξυλοδαρμός τόν απέξέ-
νωσε ψυχικώς από τό «φί-
λο» τού τόν Ήρακλῆ. Διέ-
κοψε μαζί του κάθε σχέσι
και όταν ο κ. Περλεπές δι-
ηγῶταν τώρα τούς άθλους
του, ο Κοσμάς αισθανόταν
πλήξι. Τέλος, για να συμ-
πληρωθῇ ή έπίδειξις αυτής
τῆς μεταστροφῆς, ο Κοσμάς
δέν ξαναείδε τόν Ήρακλῆ
στον ύπνο του. Και γλύτω-
σε έτσι από πολλούς ένδε-
χομένους νέους ξυλοδαρ-
μούς...

Πολύ ξύλο. Αφάνταστο ξύλο.

ΣΠΑΣΟΚΕΦΑΛΙΕΣ

Άκροστιχίς

Με τά αρχικά τῶν κάτωθι ζητουμέ-
νων λέξεων σχηματίζεται τό όνομα
Βασιλέως τῆς αρχαίας Σπάρτης.

1) Χώρα τῆς Βαλκανικῆς Χερσονή-
σου, 2) Ποταμός τῆς Γερμανίας, 3)
Νησιωτική Έλληνική πόλις, 4) Η μη-
τέρα τού Φρίξου και τῆς Έλλης, 5)
Βασιλεὺς τῆς αρχαίας Περσίας, 6)
Αρχαίος σατυρικός ποιητής, 7) Μέ-
ρος τού λόγου, 8) Όρος τῆς Έλλά-
δος, 9) Αρχαίος Έλλην τραγικός
ποιητής.

Κ. Β. ΠΕΡΙΒΟΛΙΔΗΣ

Κρυπτογραφικόν

12345672892 10 11 12 = Ζῶν.
3456 12 = Θερμαίνει.
29232 12 = Λίθος.
1289 11 2 = Έδρα ζωῆς.
284 12 = Αρχαίος θεός.
7282 = Πρόθεσις.
3456 12 = Νῆσος.
92 12 = Φωτίζει.

Ε. Ι. ΡΕΜΕΔΙΑΚΗΣ

Τρίγωνον

* * * * * = Αρχαίος γλύπτης.
* * * * * = Αδειανών.
* * * * * = Ημερον ζῶν.
* * * * * = Ερωτηματικόν.
* * * * * = Υποθετικόν.
* * * * * = Σύμφωνον.

Και καθέτως τά ίδια.

Π. ΜΠΑΛΟΔΗΜΑΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ

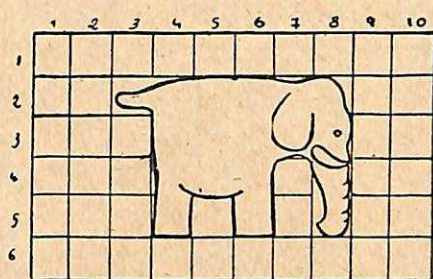
Όπως έγράψαμεν και εις προηγού-
μενον φύλλον, τά σταυρόλεξα που μάς
στέλλουν οί αναγνώσται μας πρέπει να
είναι κατά προτίμησιν διαστάσεων 9×9,
10×10 και 11×11. Εις περιπτώσεις έ-
ξαιρετικῶς έπιτυχῶν συνθέσεων, θα δη-
μοσιεύωνται σταυρόλεξα διαφόρων άλ-
λων σχημάτων, εικονογραφημένα κλπ.
Αι λέξεις τού σταυρολέξου πρέπει να
είναι γνωσταί, να διασταυρώνωνται
έπαρκῶς (να ἔχουν πολλά κοινά γράμ-
ματα). Μαῦρα τετραγωνίδια λίγα και
σκορπισμένα, κατά τό δυνατόν. Αι λύ-
σεις θα γράφονται με μολύβι επάνω στο
σχῆμα τού σταυρολέξου.

Μέχρι νεωτέρας ειδοποιήσεως δέν δε-
χόμεθα άκροστιχίδιας, κρυπτο-
γραφικά, τετράγωνα και τρί-
γωνα. Είμαι εις τὴν σύνθεσιν τά εὐ-
κολώτερα είδη πνευματικῶν ασκήσεων
και δι' αὐτόν φαίνεται τόν λόγον ὅλοι
στέλλουν άκροστιχίδιας, κρυπτογραφικά
κλπ. Τά έγκριθέντα δια να δημοσιευ-
θοῦν υπερασπίζονται δια τά φύλλα ενός
έξαμήνου. Οί αναγνώσται μας μπορούν
να μάς στείλουν άλλων ειδῶν πνευματι-
κάς ασκήσεις. Αι λύσεις θα γράφονται
δεξιά ή κάτω από τὴν άσκησιν.

Και μία γενική διάταξις: Τά χειρό-
γραφα πρέπει να είναι καθαρογραμ-
μένα από τὴ μία ὀψι τοῦ χαρτιού, με
μελάνην κοινή (ποτέ κόκκινῃ) ή μολύβι.

Δεχόμεθα πνευματικάς ασκήσεις και
σταυρόλεξα, εφ' όσον είναι πρωτότυπα.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ Ο «ΕΛΕΦΑΣ»

Ποικίλη άκροστιχίς

Τό πρώτον γράμμα τῆς πρώτης λέ-
ξεως, τό δεύτερον τῆς δευτέρας, τό
τρίτον τῆς τρίτης και οὕτω καθεξῆς
άποτελοῦν μέγαν σύγχρονον πολιτι-
κόν.

1) Πρωτεύουσα κράτους τῆς Ν.Α.
Ευρώπης, 2) Αρχαίος Αθηναίος πο-
λιτικός, 3) Πόλις τῆς Δυτικῆς Έλλά-
δος, 4) Ένδοξον κράτος, 5) Τριγύρω,
6) Νηστήσιμον, 7) Ίδρυτής τῆς Ρώ-
μης.

Α. Β. ΧΟΥΣΙΑΔΗΣ

Τετράγωνον

* * * * * = Μία τῶν Ήπειρων.
* * * * * = Κράτος τῆς Ασίας.
* * * * * = Κραυγή νίκης.
* * * * * = Εἶθε, μακάρι.

Και καθέτως τά ίδια.

Ι. ΚΑΤΣΙΒΑΛΗΣ

Αινίγματα

Εύρίσκεται εις τά φυτά τό θηλυκό μου
πολύ ωφέλιμη τροφή τό ουδέτερό μου

Νῆσος μικρή τό θηλυκό μου
άνθος ευώδες τό ουδέτερό μου.

Τ' άρσενικό μου σύνεργο
ψάρια πολλά γραπώνει
τό θηλυκό άσθένεια
κακή που θανατώνει.

Γ. Δ. ΠΑΝΑΓ.—Α. ΠΕΤΡΟΠ.

Αι λύσεις τού 44ου φύλλου

Δικτυωτόν: Α-Β: Ό-
λυμπος, Όριζόντιως 1 Όλυμ-
πία, 2 Έλευσίς, 3 Λαύρειον, 4
Βέρμιον, 5 Εύριπος, 6 Μύκονος,
7 Ευρώτας.

Άκροστιχίς: Αλέξαν-
δρος (Αθήνα, Λαίμω, Έλένη,
Ξάνθη, Άγγλία, Νείλος, Δα-
νία, Ρώμη, Όμηρος, Σάφρα).
Μαγική εικόνα χωρίς
εικόνα: Καφέ (ΑΙΛΙΚΑ
ΦΕΡΕ).

Αινίγματα: Κανάριον
(Κανά- Ρίον), Γαλαξίδι (Γά-
λα- Ξείδι), Ροδάκινα (Ρόδα-
Κίνα).

Κρυπτογραφικόν: Ρι-
χάρδος, αρχαίος, χαράδρα, δά-
σος, χαρά, Όσσα, Χίος.
Γεωγραφική άκροστι-
χίς: Θεσσαλονίκη (Θεσσαλία,
Έλβετία, Σύρος, Σεβίλλη, Α-
σία, Λήμνος, Ούγγαρία, Νί-
καϊα, Ίρλανδία, Κίνα, Ήρα-
κλειον).

Τετράγωνον: Λύρα — υ-
δαρ — ρώμη — Άρης.

Αναγραμματισμός:
Σπαρά — Σπάρτη.

Τρίγωνον: Ρόδος — δρος
δος — δς — Σ.

Μεσοστιχίς: Βόλος (κά-
βος, Έσθονία, Ιούλιος, ΜύκΟ-
νος, ούσιαΣτικόν).

ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΛΑΘΟΣ;

Σε κάποια έφημερίδα ανεγράφη τό
έξης:

«Χθές τό απόγευμα, άγνωστοι ει-
σῆλθον εις τό διαμέρισμα τού μηχαν-
ικού κ. Α. Γρηγοριάδη, διαρρήξαν-
τες τὴν κλειδαριά τῆς θύρας τῆς υ-
πηρεσίας. Οί κακοποιοί δέν έκλε-
ψαν τίποτα. Έφωτογράφησαν μόνον
τό μοντέλλο ενός σπουδαίου μηχαν-
ήματος, τό όποίον είχε κατασκευά-
σει ο κ. Γ. Γρηγοριάδης κατόπιν πο-
λυετῶν μελετῶν.

Έπειδή, έκτός τῆς κατεστραμμέ-
νης κλειδαριάς, οὐδέν έτερον ίχνος
άνευρέθη, αποβαίνει πολύ δύσκολος
ή ανακάλυψις τῶν κακοποιῶν».

Πρόκειται για μιὰ συνθισμένη αστυ-
νομική είδησι, άπ' αὐτῆς που διαθάζουμε
τακτικά στίς έφημερίδες.

Υπάρχει όμως σ' αὐτὴ κάποιο λάθος,
γιατί ώρισμένη παράγραφος τῆς είδήσεως
συγκρούεται με τό περιεχόμενον άλλης
παραγράφου.

Μπορεῖτε να τό θρῆτε;

ΛΟΓΙΚΗ ΕΞΗΓΗΣΙΣ...

Ψευτιές

Μεταξύ συναδέλφων:
—Προχθές έπιασα ένα τόσο μεγάλο ψάρι, ώστε χρειάστηκαν δέκα άνθρωποι για να το μεταφέρουν σπίτι μου.
—Αυτό δεν είναι τίποτα. Εγώ πέρσι έπιασα ένα τόσο μεγάλο ψάρι, που όταν το τράβηξα έξω από τη θάλασσα, κατέθηκε το νερό της τρία μέτρα!

Λογικώτατο!

Ο έλεγκτής ενός Κινηματογράφου μαλώνει μ'έναν έπαρχιώτη πελάτη:
—Μά δεν μπορείτε, κύριε, να πάρετε μισό εισιτήριο για την κυρία...
—Πώς δεν μπορώ! Άφοβ είναι το ξερόν μου ήμισυ!

Δεν τον πείραξε!

—Πατέρα, με κλώτσησε ένας γάιδαρος. Δες τί μου κανε!
—Τον πείραξες πάλι;
—Όχι, καλέ πατέρα. Προσπαθούσα να χαράξω με το σουγιά το όνομά μου στη ράχη του!

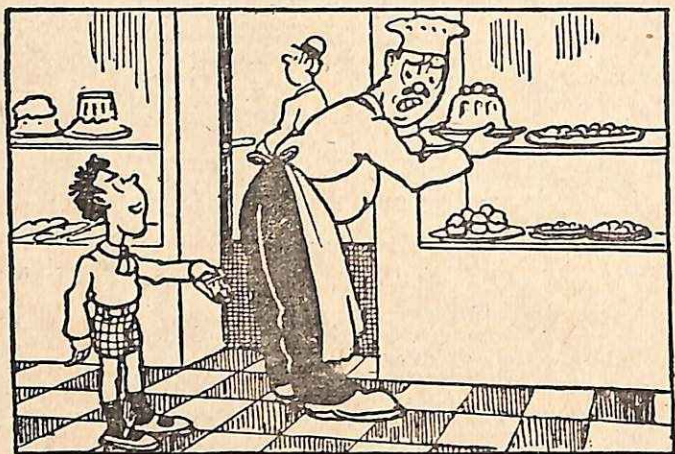
Τον ξέχασαν

Σ'ένα γραφείο δύο συνάδελφοι μαλώνουν:
—Είσαι βλάκας, φίλε μου!
—Και συ είσαι ένας γάιδαρος!
Και ο προϊστάμενος από τη γωνιά του:
—Ε, έ! ξεχνάτε ότι είμαι και εγώ έδω;

ΖΗΣΕ ΓΑΪΔΑΡΕ!

—Θά σέ τσακίσω στο έξυλο παληόπαιδο, να μάθεις άλλη φορά να μη σπάνεις τα τζάμια του κόσμου με το παληότοπί σου!
—Έχει δικιο παιδί μου ο κύριος. Ζήτησέ του συγγνώμη και να του είπης άμα μεγαλώσης θά του πληρώσης το τζάμι...

—Δεν σου άρεσε το γλυκίσμα που σου έδωσα; 11 λες παιδί μου...
—Εγώ φτιάχνα γλυκίσματα από πρίν ακόμη γεννηθής εσύ!
—Τότε, μου δώσατε ένα από αυτά!...

ΕΝΑ ΕΞΥΠΝΟ ΑΣΤΕΙΟ

Ο Κώστας ήταν σκασμένος στα γέλια.
—Τί γελάς, μωρέ; τον ρώτησε ένας φίλος του. Πές μου να γελάσω κι'εγώ.
—Άς τα, φίλε μου, είναι κωμικώτατο! Ο Γιώργος έσπασε το πόδι του σήμερα το πρωί, άπάντησε ο Κώστας εξακολουθώντας να γελά.
—Δεν είμαστε καλά, παρετήρησεν ο άλλος. Και είναι να γελάς έπειδή ο Γιώργος έσπασε το πόδι του; Τό φουκαρά!...
—Άκου να δής πώς έγινε, κι' ύστερα μου λές. Το σπίτι του Γιώργου είχε πιάσει φωτιά και ο Γιώργος βγήκε στο παράθυρο του δευτέρου πατώματος και φώναζε «βοήθεια, βοήθεια». Τότε εγώ σκέφθηκα να του σκάσω ένα έξυπνο άστειο. Λοιπόν του φωνάξω: «Πήδα στο δίχτυ, Γιώργο!» Και ο βλάκας πήδησε, ένω δεν υπήρχε δίχτυ για να πέση μέσα. Θεέ μου, πώς γέλασα, πώς γέλασα!

Ωραία άπάντησις

—Οί σόλες των παπουτσιών που μου δώσατε είναι από χαρτόνι.
—Και μήπως τα λεφτά που μου δώσατε δεν είναι χάρτινα;

Καφέ!

Ο πατέρας του Πετράκη είχε αγοράσει δυο κατσίκες: μιάν άσπρη και μιά μαύρη. Την πρώτη μέρα που τις έφεραν στην αυλή τους, η αδελφή του Πετράκη άρμεξε την άσπρη κατσίκα και ήπιε το γάλα χωρίς να δώσει στον αδελφό της.
Ο μικρός στενοχωρήθηκε. Και για να πεισμώνη την αδελφή του:
—Τώρα, ειπε, θ' άρμεξω κι'εγώ καφέ άπ' τη μαύρη την κατσίκα!

Εύκολα πράγματα

Η γυναίκα του δύτε στον άνδρα της:
—Γιατί έβαλες το σκάφανδρο σου;
—Έπεσε το κουμπι του κολλάρου μου στο μάντιο και πάω να το βοώ!

Έλευθερα!

Ένας περιηγητής ήθελε να επισκεφθί την Άκρόπολη, αλλά δεν έγνώριζε τους δρόμους. Σταμάτησε λοιπόν έναν μικρό και του είπε:
—Θέλω να πάω στην Άκρόπολη.
—Πηγαίνετε όπου θέλετε, άπάντησεν ο μικρός, εγώ δεν σας έμποδίζω.

Παιδικόν πνεύμα

—Ξέρω ένα παιδί, που είναι έξυπνο μέχρι κουταμάρας.
—Κι'εγώ ξέρω ένα άλλο, που είναι κουτό μέχρις έξυπνάδας!

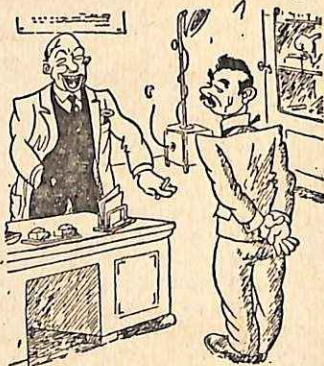
Διάλογος μεταξύ μικρών:
—Άλήθεια, Τοτό, πώς δεν ξεχειλίζει η θάλασσα με τόσα ποτάμια που χύνονται σ' αυτή;
—Μά ξεχνάς πόσα σφουγγάρια έχει; Αυτά πίνουν το νερό!

—Τί ήθελες να ήσουνα; ρώτησαν τον Κωστάκη.
—Αραπάκι, άπάντησε εκείνος άδίστακτα.
—Και γιατί;
—Για να μην πλένουμε ποτέ!

—Πώς πήγες φέτος στις έξετάσεις;
—Λαμπρά! Πήρα ένα βαθμό παραπάνω από πέρσι.
—Και τί είχες πάρει πέρσι;
—Μηδέν!

Η Καίτη στην αδελφή της:
—Κύτταξε τί ύπναρας είναι αυτός ο Νίκος! Μόλις έπεσε, κοιμήθηκε.
Και ο Νίκος κάτω από τα σκεπάσματα:
—Ήουχία, Καίτη! Θά με ξυπνήσης!

ΚΑΤΑΜΗΛΟΤΑΤΟΣ!

—Αν δεν έχετε να με πληρώσετε, δέχομαι να σας προσλάβω στην υπηρεσία μου και να εργασήτε έως ότου κλείσουμε το χρεός που έχετε για την επίσκεψη.
—Σύμφωνοι γιατρέ μου. Το έπαγγελμά μου είναι λατεριντζής!

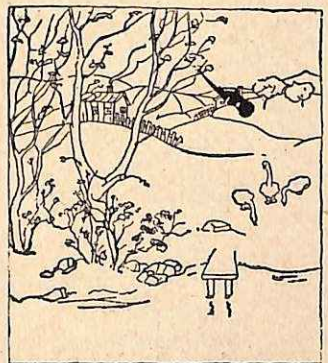

Ναι ή όχι;

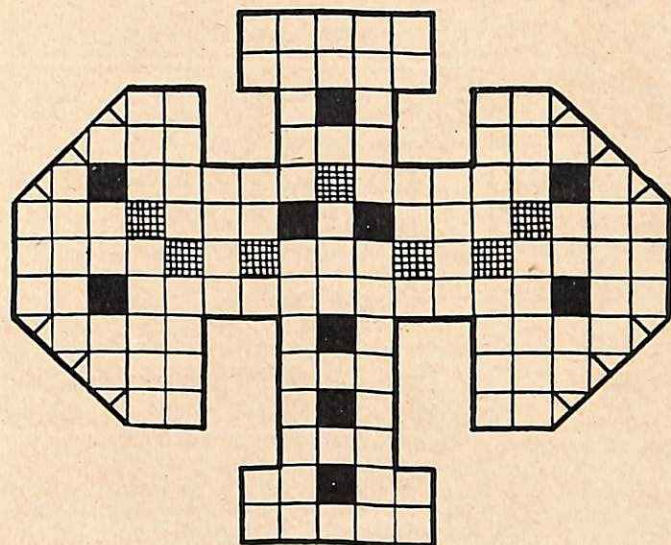
1. Η «Ιλιάς» και η «Οδύσσεια» έγράφησαν από τον Όμηρον περί το 1200 πρò Χριστού. Ναι ή όχι;
2. Το βαθύτερον σημείον της θαλάσσης εύρίσκεται εις τον Άτλαντικόν. Ναι ή όχι;
3. Η «Α.Ε.Κ.» έκέρδισε κατά την λήξασαν περίοδον το πρωτάθλημα της Ελλάδος, το Κύπελλον της Ελλάδος και το Κύπελλον της Βραδυνής». Ναι ή όχι;
4. Αι Άθηναι κατελήφθησαν υπό των Όθωμανών όλίγα έτη μετά την άλωσιν της Κωνσταντινουπόλεως υπό του Μωάμεθ Β'. Ναι ή όχι;
5. Ο Καναδάς της Β. Αμερικής άνήκει εις την Άγγλιαν και όχι εις τας Ηνωμένας Πολιτείας της Β. Αμερικής. Ναι ή όχι;
6. Ο «Όλυμπιακός» του Πειραιώς είναι η όμάς που έκέρδισε το πρωτάθλημα της Ελλάδος περισσοτέρας φορές από κάθε άλλην όμάδα της χώρας μας. Ναι ή όχι;
7. Στέππα: Μεγάλη έκτασις έρήμου, χορός, όρσειρά της Ρωσίας, πολεμικόν πλοϊον των Καρχηδονίων ή λιμνη της Φινλανδίας;

Μαγική εικών

Το κοριτσάκι που φυλάγει τις πάπιες δεν φαίνεται εκ πρώτης όψεως στην εικόνά, αλλά είναι όπωσδήποτε σ' αυτή.
Φορεί μιά φαρδιά φούστα και κρατά στο άριστέρ της χέρι τη βέργα με την όποία κατευθύνει τις πάπιες.
Πού είναι το κοριτσάκι;

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

Οριζοντίως:

1. Ούτω άποκαλούμεν τα άεροπλάνα ή τα πουλιά, όταν πετούν πολλά μαζί.
2. Είναι ο άντικειμενικός σκοπός των Ιατρών που έπισκέπτονται τους άσθενείς.
3. Ίδικά σου—Σύμφωνον του Έλληνικού άλφαβήτου.
4. Υιός του Νώε—τελικός σύνδεσμος—τοπικόν έπίρρημα.
5. Γυναικείον όνομα από τα πλέον συνηθισμένα—Χώρα της Δυτικής Άσίας.
6. Νήσος του Αιγαίου—Τά πληροφορούμεθα από τας έφημερίδας—άγγλικός τίτλος—Χρονική ύποδιαίρεσις.
7. Πλήξις—Νήσος του Αιγαίου—Έλληνική νήσος ή όποία έχει ήφαίστειον.
8. Ίσιον ρυζαντινής μουσικής—Πόλις της Ελλάδος—άρθρον (πληθ.).
9. Το τέλος των προσευχών μας—Φιλονικία.
10. Πρόθεσις—Μία των αισθήσεων.—αίσθητήριον όργανον.
11. Προτρεπτικόν—άνθη.
12. Χρονικόν έπίρρημα.
13. Πρόθεσις—Υποθετικόν.
14. Ήφαίστειον της Εύρώπης.

Καθ'έτος:

1. Πόλις της Γαλλίας.
2. Φτώχεια.
3. Άρθρον (πληθ.).—Προτάσσεται του όρκου.
4. Προσωποποίηση του Άμερικανού—Πρωτεύουσα εύρωπαϊκού κράτους.
5. Έπιφώνημα πόνου (δημ.).—Είς (δημ.).
6. Άρχαία Θεά (γεν.).
7. Νότα—άνθη—Ε.Α.
8. Τρέλλα—Έξοχική παραθαλάσσιος τοποθεσία της Άττικής.
9. Της όποιας—Παύλος (όπως προφέρεται εις την γαλλικήν).
10. Χαρακτηρισμός του χιονιοϋ, όταν πέφτη—Κράτος της Βορείου Εύρώπης (αίτ.).
11. Όμοια με την πρώτην λέξιν του 9 όμιζοντίως—Ζωον—Δεικτικόν (δημ.).
12. Τρέχει (έπί ύγρων).
13. Μέλος του άνθρωπίνου σώματος—Το άνάπτομεν εις την εκκλησίαν.
14. Όμοια εις έκτασιν—Υπάρχουν εις την ζούγκλαν.
15. Άπαγορευτικόν—Κλωστή.
16. Μέρος του ποδός.
17. Καταφατικόν.

Π. και Α. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Άπρόοπτα

—Τί κοινόν ύπάρχει μεταξύ του άλόγου και του άνθους;
—Ποία λέξις είναι γραμμένη με πολλά γράμματα, ένω είναι μόνο με τρία;
—Κατά τί συμφωνούν οι ήρωες με τα μαρούλια;
—Πότε κόπτεται την πρόθεσιν π ρ ό;

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 42ου ΦΥΛΛΟΥ.

Η «Ελλάς»: Οριζοντίως 1 Κωνσταντίνος, 2 Μακεδονία, 3 ήπαρ, 4 όν-ώθω-άει, 5 ύπνο-όν, 6 Άργος-μέ, 7 αία, 8 Ε.Ο.Ν., 9 λάν, 10 σημα, 11 όριον, 12 σία-νά, 13 νό, 14 Άνω, 15 τα, 16 Τήνος, 17 Μάρθα, 18 νά, 19 ρήμα, 20 άρα, 21 ήν, 22 Μεταξάς, 23 λός. Καθ'ώς 1 πάν, 2 Ε.Ρ., 3 Γεώργιος, 4 νήσος, 5 μη-σί, 6 ά-τών-λαμία, 7 κάθουμαι-00, 8 Χαιρώνεια-σόν, 9 άν-άνα, 10 δ-λα-έν, 11 νόν, 12 αλ, 13 ήπα, 15 ίνα 19 δν.

Τι είναι: 1 άποικία, 2 Θεός, 3 μπακαλάρος, 4 Δόγης, 5 φυτόν, 6 Ιδρυτής, 7 κλωστικόν έργαλείον, 8 έφευρέτης του τηλεφώνου.
Μαγική εικών: Ο καθηγητής φαίνεται άν άναποδογυρίσει την εικόνά, μεταξύ των κλαδιών.

Μονοκονδυλιά

Τα μέρη της εικόνας που βλέπετε πιο κάτω έχουν γίνει με τέσσαρες μονοκονδυλιές. Με μιά μονοκονδυλιά ο Παπαγάλος, με άλλη ή πεταλούδα και ούτω καθεξής.
Το πράγμα δεν είναι εύκολο και θά πεισθήτε γι' αυτό άν προσπαθήσετε να γράψετε και σεις την ίδια μονοκονδυλιά. Μ' όλο που θά έχετε μπροστά σας για οδηγό την εικόνά, θά δυσκολευθήτε πολύ και θά θαυμάσετε άσφαλώς την ικανότητα του καλλιτέχνου, ο όποιος κατάρθωσε να φτιάξη το χαριτωμένο αυτό σκίτσο με μονοκονδυλιές.

ΑΙ ΑΘΛΗΤΙΚΑΙ ΜΑΣ ΕΠΙΔΟΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΘΕΡΟΣ

ΟΙ ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Κρήτης). — Τα αποτελέσματα των προκηρυχθέντων υπό της Κεντρικής Διοικήσεως Ε.Ο. Ν. κολυμβητικών αγώνων της Περιφερειακής Διοικήσεως 'Ηρακλείου έχουν ως ακολούθως:

Α') Κολύμβησις ἀρχαρίων 50 μέτρων: 1) 'Αραμπατζόγλου Ε., 2) Κυπριάδης, 3) Γιαννίκος — Κρησιωτάκης, 100 μέτρων Φαλαγγιτών: 1) Μιγάδης 1'21'', 2) Βενιέρης 1'22'', 3) Καργιωλίδης 1'30'', Γ') Κολύμβησις ἐλευθέρα 50 μέτρων Φαλαγγιτών: 1) Μεθυμάκης Εύαγγ., 1'20'', 2) Μεθυμάκης Φιλίππου, 3) Μηλίου Κωνσταντίνος, Β' σειρά, κολύμβησις ἐλευθέρα 50 μέτρων Φαλαγγιτών: 1) Πέτρος Στυλιανόπουλος, 2) Μαν. Χανδάκος, 3) Βίλης Καίτηλ. Κολύμβησις ἐλευθέρα 50 μέτρων Φαλαγγιτισσών: 1η) 'Ιρις Σεργίου 1'2'', 2α) Κατίνα Φορκέτη, 3) Μαρίνα Γιαννίκου. Β' σειρά Φαλαγγιτισσών ἐλευθέρα 50 μέτρων: 1η) Γιαννίκου Δέσποινα 1'55'', 2α) Κατίνα Μπαράλη, 3η) Δέσποινα Λεκτορίδου. Κολύμβησις ἐλευθέρα 1000 μέτρων: 1) Κοκκίνης 'Αλέξ., 15'15'', 2) Νίχας 16'', 3) Κατσιάκης 16'5''. Κολύμβησις ἐλευθέρα 200 μέτρων Φαλαγγιτών: 1) 'Ιωάν. Βερουδάκης 2'19'', 2) Κων. Μαρκογιαννάκης, 3) Κυπριάδης. Κολύμβησις ἐλευθέρα 400 μέτρων: 1) Βερουδάκης 7'4'', 2) 'Αραμπατζόγλου 7'8'', 3) Καργιωλίδης 7'10''. Κολύμβησις ὑπὲρ Φαλαγγιτών 50 μέτρων: 1) Δημ. Σηφάκης, 2) Φώτιος Εὐαγγελινός, 3) 'Ακύλας Ψυχάρκης. Κολύμβησις ὑπὲρ Φαλαγγιτών 100 μέτρων: 1) 'Εμμ. Κοπακάκης, 2) Κ. Φουντάκης, 3) Καργιωλίδης.

ΚΑΛΑΜΑΙ. — Κολυμβητικοί αγώνες μεγάλης σημασίας τελεσθέντων την παρελθούσαν εβδομάδα εἰς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Μεσσηνίας. Τους αγώνες παρηκολούθησαν ὁ διοικητής τῆς 89ης Κολυμβητικῆς, πλείστοι βαθμοφόροι τῆς Διοικήσεως, ἅπαντες οἱ Φαλαγγίται ἐν στολῇ καὶ πλήθος κόσμου. Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐν λόγω αγώνων ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Α' κατηγορία Φαλαγγιτών. Κολύμβησις 100 μέτρων ἐλευθέρας: 1) Δραγώνας Β. 1'26'', 2) Μανωλόπουλος Γεώργ., 1'29''. Κολύμβησις 400 μέτρων ἐλευθέρας: 1) Μαθιόπουλος Δημ. 7'54'', 2) Δανάμης 'Ιωάν. 7'56'', 3) Κολύμβησις 100 μέτρων ὑπὲρ: 1) Τζανατάκης Βασίλ. 1'52'', 2) Μαθιόπουλος Δημ. 1'55''. 'Επίδειξις σκυταλοδρομίας 4 × 50 ὁμάδος 90ης Φαλαγγος 2'44''. Τὴν ὁμάδα ταύτην πετέλουν οἱ ἑξῆς: 1) Δραγώνας Βασ., 2) Νικαυράκης Μανώλης, 3) Μαθιόπουλος Δημ., 4) Δανάμης 'Ιωάννης. Μετὰ τὸ πέραν τῶν αγωνισμάτων ἐγένετο καὶ φιλικὴ συνάντησις ὑδροσφαίρας μεταξύ τῶν ὁμάδων 89ης καὶ 90ης

Φαλαγγος. ἀναδειχθεῖσαι νικητρίαι τῆς δευτέρας μετ' ἐρίματα 4—2.

ΙΤΕΑ. — Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Φωτειδοφικίδος ἐτέλεσε μεγάλους κολυμβητικούς αγώνας εἰς τὴν Ἱτέαν, εἰς τοὺς ὁποίους μετέσχον τέσσαρες ἀθλητικοὶ ὁμάδες, ἥτοι ἡ ὁμάς τῆς Φάλαγγος Φθιώτιδος, ἡ τῆς Λοκρίδος, ἡ τῆς Παρνασσίδος καὶ ἡ τῆς Δωρίδος. Οἱ ἀγῶνες ἐσημείωσαν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν, τὰ δὲ τεχνικὰ ἀποτελέσματα ἔχουν οὕτω. Διὰ τὴν Α' κατηγορίαν: 1) Κολύμβησις 100 μέτρων ἐλευθέρα: α') Γαυρὸς Φάλαγγος Παρνασσίδος, β') Παρνασσίδος, γ') Παρνασσίδος, δ') Παρνασσίδος, ε') Παρνασσίδος, 2) Κολύμβησις 400 μέτρων ἐλευθέρα: α') 'Αλεξίου Φάλαγγος Φθιώτιδος, β') Κωτοκόνης Φάλαγγος Παρνασσίδος, γ') Μανδρέκας Φάλαγγος Παρνασσίδος, 3) Κολύμβησις 1000 μέτρων ἐλευθέρα: α') 'Αναγνωστάκος Φάλαγγος Παρνασσίδος, β') Παπαγεωργίου Φάλαγγος Λοκρίδος, γ') Παρνασσίδος, 4) Κολύμβησις 100 μέτρων ὑπὲρ: α') Μπράβος Φάλαγγος Φθιώτιδος, β') Παρνασσίδος, γ') Παρνασσίδος, 5) Σκυταλοδρομία 4 × 100 μέτρα: α') Ἡ ὁμάς Παρνασσίδος, β') ἡ ὁμάς Φθιώτιδος. Διὰ τὴν Β' κατηγορίαν: 1) Κολύμβησις 100 μέτρων ἐλευθέρας: α') Παπαγιάννης Φάλαγγος Δωρίδος, β') 'Αναστασίου Φάλαγγος Φθιώτιδος, γ') Καλλίας Φάλαγγος Παρνασσίδος, 2) Κολύμβησις 200 μέτρων ἐλευθέρας: α') 'Ελπίδας Φάλαγγος Φθιώτιδος, β') Σκούρος Φάλαγγος Παρνασσίδος, γ') Κοροδοπάτης Φάλαγγος Παρνασσίδος.

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΕΙΣ ΚΕΦΑΛΗΝΙΑΝ

Τὴν πρωτὴν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐγένοντο εἰς τὸν προβλήτα τοῦ Τελωνείου οἱ προαγγελθέντες κολυμβητικοὶ αγῶνες τῆς Ε.Ο.Ν. Κεφαλῆνης, συμφώνως μετ' ὃ κατάρτισθὲν ὑπὸ τῆς 'Επιτροπῆς πρόγραμμα.

Εἰς τοὺς αγῶνας παρέστη ὁ κ. Νομάρχης, Γενικὸς 'Επόπτης τῆς Ε.Ο.Ν., ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς κ. Π. Μανιάτης, ὁ Πρόεδρος τοῦ Δημ. Συμβουλίου, ἀντιπροσωπεύων τὸν κ. Δήμαρχον, ἄπαντες αἱ 'Αρχαὶ τῆς πόλεως καὶ πλήθος κόσμου.

Εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ὑποστέγου τοῦ Τελωνείου εἶχον τοποθετηθῇ κατ' ἀντίκτυπον οἱ Φαλαγγίται καὶ Φαλαγγίτισσαι οἱ ἀθληταὶ εἶχον τοποθετηθῇ ἐπὶ τῶν εἰδικῶς τοποθετηθεισῶν φορηγίδων.

Τους αγῶνας συνώδευεν ἡ φιλαρμονικὴ Λεωβαθῶς, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων ἐπαιάνιζε διάφορα ἐμβλήματα.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Α' κατηγορία Φαλαγγιτών
Κολύμβησις 100 μ. ἐλευθέρας: 1)

Μαγκλιθέρας Σταύρος 1'31'', 2) Κακουράτος Διον. 1'32'' ('Αργοστόλιου).

Κολύμβησις 400 μ. ἐλευθέρας: 1) Φραγκόπουλος 'Ιωάν. 6'58'', 2) Νεόφυτος Σπυρ. 7'11'' ('Αργοστόλιου). Κολύμβησις 100 μ. ὑπὲρ: 1) Μαντῆς 'Αγγ. 1'59'' (Πρόννοι), 2) Μακρῆς Νικ. 2'9'' ('Αργοστόλιου).

Κωπηλασία μονοκώπων 400 μ.: 1) Φραγκόπουλος Ι. 1'55'', 2) Μαγκλιθέρας Σταύρ. 1'56'' ('Αργοστόλιου).

Β' κατηγορία Φαλαγγιτών

Κολύμβησις 100 μ. ἐλευθέρας: 1) Λοβέρδος Εὐθ. 1'33'', 2) Κολαίτης 'Αλέξ. 1'41''.

Κολύμβησις 200 μ. ἐλευθέρας: 1) Λοβέρδος Εὐθ. 3'3'', 2) Κολαίτης 'Αλέξ. 3'8''.

Α' κατηγορία Φαλαγγιτισσών

Κολύμβησις 50 μ. ἐλευθέρας: 1) Λοβέρδος Τίτη 57'', 2) Κουνάδης 'Αθηνά 1'7'' ('Αργοστόλιου).

Κωπηλασία 150 μ.: 1) Καλαφάτη Αικ. 58'', 2) Γεράκη Μ. 1'3''.

Β' Κατηγορία Σκαπανισσών

Κολύμβησις 50 μ. ἐλευθέρας: 1) Φωκά 'Ελλή. 5'9'', 2) Τζαννάτου Παρασκ. 1'11''.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ.—Κατόπιν αποφάσεως τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως διεξήχθησαν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν Ναυπλίῳ κολυμβητικοὶ ἀγῶνες εἰς τοὺς ὁποίους μετέσχον καὶ 13 Φαλαγγίται Κορίνθου.

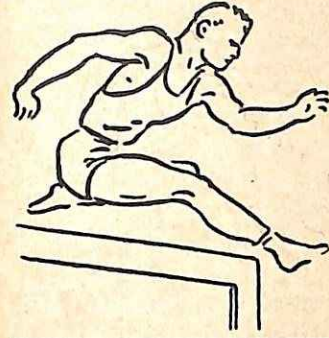
Πρῶτος εἰς τὸν ἀγώνισμα ἐλευθέρου κολυμβήματος 1000 μέτρων ἀνεδείχθη ὁ Κορίνθιος Φαλαγγίτης Βασίλειος Μπουλάφας, λαβὼν τὸ ἐπάργυρον κύπελλον τὸ ἀθλοθετηθὲν ὑπὸ τῆς κοινότητος Σπετσῶν.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΑΓΩΝΙΣΜΑΤΑ

ΒΕΛΕΣΤΙΝΟΝ. — Τὸ Ἰόν Γραφεῖον κατήρτισεν ἥδη τὸ πρόγραμμα τῶν α' ἐτησίαν ἀθλητικῶν αγώνων εἰς τοὺς ὁποίους θὰ λάβῃ μέρος πενήκοντα καὶ πλέον ἀθληταὶ τῆς περιφέρειας. Εἰς τοὺς νικητὰς θὰ ἀπονεμθῶσιν ὠραιότατα κύπελλα προσφερθέντα ὑπὸ τῆς Κοινότητος, τῶν 'Αδελφῶν Πάντου καὶ Θ. Μπέλα. 'Επίσης ἡ Ὑποδιοίκησις θὰ προσφέρῃ 10 μετάλλια καὶ διπλώματα εἰς τὰς β' καὶ γ' νίκας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ. — 'Ετελέσθησαν εἰς τὴν πόλιν μας οἱ ἀθλητικοὶ αγῶνες Ε.Ο.Ν. τὰ ἀποτελέσματα τῶν ὁποίων ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Α' κατηγορίας. Δρόμος 100 μέ-

τρων: 1) 'Ορφανὸς Κωνσταντίνος, 2) 'Ανδρόνικος Κάρολος, 3) Γερμανὸς Πρόδρομος. Δρόμος 400 μέτρων: 1) Περλέγκος 'Αγγελος, 2) Μαντζαρῆς Παν. Β' κατηγορίας. Δρόμος 100 μέτρων: 1) Παπαδάκης Κων., 2) Εὐθυμιάδης 'Αγγελος, 3) Νικολαΐδης Λουκάς. Δρόμος 200 μέτρων: 1) Καραλιάς 'Αντώνιος, 2) Καλεῦρας Εὐάγγελος, 3) Δεμερτζῆς 'Αργύριος. Σκυταλοδρομία 4 × 50 μεταξύ Α' καὶ Β' κατηγορίας: 1) Ἡ ὁμάς Α' κατηγορίας, 2) ἡ ὁμάς Β' κατηγορίας. Α' κατηγορίας Φαλαγγιτισσών. Δρόμος 50 μέτρων: 1η) Ξανθάκη Λουκία, 2α) Μαστράφη Μαρία, 3η) Διανέλλου 'Ιωάννα.

ΣΠΑΡΤΗ. — 'Ετελέσθησαν τὸν παρελθόντα μῆνα εἰς τὴν Σπάρτην μεγάλοι ἀθλητικοὶ αγῶνες, οἵτινες ἐσημείωσαν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως.

Εἰς τοὺς αγῶνας τούτους ἔλαβον μέρος Φαλαγγίται καὶ Φαλαγγίτισσαι τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων 'Αργολιδοκορινθίας, 'Αρκαδίας, Μεσσηνίας καὶ Λακωνίας.

Εἰς αὐτοὺς παρέστησαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λακεδαιμόνος, ὁ Γενικὸς 'Επόπτης τῆς Ε.Ο.Ν., ὁ κ. Δήμαρχος, ὁ κ. Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν, ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς, ὁ κ. Διοικητὴς Χωροφυλακῆς, ὁ κ. Γυμνασιάρχης, ὁ Διευθυντὴς τοῦ Στρατολογικοῦ Γραφείου, ὁ κ. Διοικητὴς 'Αργολιδοκορινθίας, ὁ κ. Διοικητὴς Λακωνίας, ἡ κ. Διοικητὴς Λακωνίας καὶ ὁ κ. Πρόεδρος τοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου Σπάρτης.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν αγώνων ἔχουσιν οὕτω:

Δρόμος 100 μέτρων: 1) Πολυζωγόπουλος Πολυζ. τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας, 2) Οἰκονομίδης Σωτήριος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως 'Αρκαδίας, 3) Περγατῆς Κωνσταντίνος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας.

Δρόμος 400 μέτρων: 1) Εὐδέας 'Εμμανουὴλ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως 'Αρκαδίας, 2) Λούβρης Κωνσταντίνος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως 'Αρκαδίας, 3) 'Αναγνωστόπουλος Δημ. τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Μεσσηνίας.

Δρόμος 800 μέτρων: 1) Κουβαράκος Παναγ. τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας, 2) Εὐδέας 'Εμμανουὴλ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως 'Αρκαδίας, 3) Μπρούσαλης Παναγ. τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως 'Αρκαδίας.

Δρόμος 3000 μέτρων: 1) Μαζαράκος 'Απόστολος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας, 2) Κωστοῦρος 'Ιωάννης τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως 'Αργολιδοκορινθίας, 3) Συμυριώτης Σταύρος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως 'Αργολιδοκορινθίας.

2) Κωστοῦρος 'Ιωάννης τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως 'Αργολιδοκορινθίας, 3) Συμυριώτης Σταύρος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως 'Αργολιδοκορινθίας.

Ἄλμα εἰς μῆκος: Κοντοζήσης 'Απόστολος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας, 2) Οἰκονομίδης Σωτήριος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως 'Αρκαδίας, 3) Φραγκιάς 'Αναστάσιος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας.

Ἄλμα εἰς ὕψος: Βαρδουνιώτης 'Ιωάννης τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως 'Αργολιδοκορινθίας, 2) Κοντοζήσης 'Απόστολος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας, 3) Αφνιώτης 'Ιωάννης τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας.

Ἄλμα τριπλοῦν: 1) Γκούγκουλης Παναγ. τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας, 2) Μασούρης 'Αναστ. τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως 'Αργολιδοκορινθίας, 3) Κατίνης Δημήτριος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως 'Αρκαδίας.

Σφαίροβόλια: Μασούρης 'Αναστάσιος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως 'Αργολιδοκορινθίας, 2) Σταμέλος Κυριακ. τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας, 3) Ψυχογιὸς Γεώργιος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως 'Αργολιδοκορινθίας.

Ἀκοντισμός: 1) Γιαννακόπουλος Γεώργ. τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Μεσσηνίας, 2) Σταμέλος Κυριακ. τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας, 3) Πολυζωγόπουλος Πολυζ. τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας.

Ἐλευθέρα δισκοβόλια: 1) Σταμέλος Κυριακ. τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας, 2) Γιαννακόπουλος Κυρ. τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Μεσσηνίας, 3) Ράπτης Θεόδωρος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως 'Αργολιδοκορινθίας.

Σκυταλοδρομία 5×140: 1) Κοντοζήσης 'Απόστολος, 2) Περγατῆς Κωνσταντίνος, 3) Πολυζωγόπουλος Πολυζ. τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας, 1) Οἰκονομίδης Σωτήριος 2) Μπρούσαλης Παναγ., 3) Δούβρης Κωνσταντίνος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως 'Αρκαδίας, 1) Μασούρης 'Αναστάσιος, 2) Κολοκοντῆς τῆς Περιφ. Διοικήσεως 'Αργολιδοκορινθίας, 3) Μασούρης Παναγ. τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως 'Αργολιδοκορινθίας.

Δρόμος μετ' ἐμποδίων 140 μέτρων: 1) Πολυζωγόπουλος Πολυζ. τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας, 2) Μουστάκης Χρήστος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Μεσσηνίας, 3) Τζανατάκης Βασίλειος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Μεσσηνίας.

Φαλαγγιτισσών

Δρόμος 50 μέτρων: 1η) Μαρτοπούλου Νίκη τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας, 2α) Πολυζωγούλου Μαίρη τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας, 3η) Κατούνα Φρόσω τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας.

Ἄλμα εἰς ὕψος: 1η) Πολυζωγού-

λου Μαίρη τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας, 2α) Κατούνα Φρόσω τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας, 3η) Μαρτοπούλου Νίκη τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας.

Ἡ γενικὴ βαθμολογία τῶν αγώνων εἶναι ὡς κάτωθι:

1) Περιφερειακὴ Διοίκησις Λακωνίας βαθμοὶ 139, πρώτη. 2) Περιφερειακὴ Διοίκησις 'Αργολιδοκορινθίας βαθμοὶ 62, δεύτερα. 3) Περιφερειακὴ Διοίκησις 'Αρκαδίας βαθμοὶ 50, τρίτη. 4) Περιφερειακὴ Διοίκησις Μεσσηνίας βαθμοὶ 32, τετάρτη.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ. — Τὰ ἀποτελέσματα τῶν τελεσθέντων αγώνων μεταξύ τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ε.Ο.Ν. Κερκύρας, 'Ιωαννίνων, Πρεβέζης καὶ Θεσπρωτίας ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

1) Δρόμος 100 μέτρ.: 1) Λαδᾶς Γ. (XVIII) 12'', 2) Λαοπόδης Α. (XVII) 12'', 3) Πατίγκης (XVII) 12'', 3.

2) Δρόμος 800 μέτρ.: 1) Δέδες Κ. (XIX) 2'10'', 2) Τσαντούκας Κ. (XX).

3) Δρόμος 400 μέτρ.: 1) Πατίγκης Β. (XVII) 61'4'', 2) Χειμάρης Κ. (XVII) 61'4'', 3) Πολίτης Κ. (XVIII) 61'.

4) Δρόμος 3000 μέτρ.: 1) Νικολαΐδης Χ. (XVIII) 10'58'', 2) Μπαργιάννης (XVIII) 10'59'', 3) Ραγκάδης Σ. (XVII) 11'.

5) Ἄλμα τριπλοῦν εἰς μῆκος: 1) Ὁμάς XVII Περιφερειακῆς Διοικήσεως Κερκύρας, 2) Ὁμάς XX Περιφερειακῆς Διοικήσεως 'Αρτης, 3) Ὁμάς XIX Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρεβέζης.

6) Ἄλμα τριπλοῦν εἰς μῆκος: 1) Λαδᾶς Γ. (XVIII) 5.8, 2) 'Αρανίτης Γ. (XVII) 5.61, 3) Παπακίτσος Α. (XX) 5.58.

7) Ἄλμα τριπλοῦν: 1) Πολίτης Ι. (XIX) 12.30, 2) Κοντοσιῶς Β. (XVIII) 12.04, 3) Στεφάνης Δ. (XX) 11.93.

8) Ἄλμα εἰς ὕψος: 1) Βέης Γ. (XVIII) 1.63, 2) Λαδᾶς Γ. (XVIII) 1.63, 3) Ζαγαλίκης Κ. (XX) 1.58.

9) Σφαίροβόλια: 1) 'Ογκας Γ. (XVIII) 10.955, 2) Πάνος Φ. (XVIII) 10.715, 3) Λέκκας Α. (XVII) 10.285.

10) Ἀκοντισμός: Πάνος Φ. (XVIII) 46.35, 2) Πάνος Ν. (XIX) 43.28, 3) Σιγκούνας Ε. (XX) 41.76.

11) Ἐλευθέρα δισκοβόλια: 1) 'Ογκας Γ. (XVIII) 32.53, 2) Πάνος Φ. (XVIII) 31.40, 3) Λέκκας Α. (XVII) 30 μέτρα.

12) Δρόμος 60 μέτρων θηλέων: 1) Βάρδα Α. (XVIII) 8'3'', 2) Κολλημένου Σ. (XVIII) 8'5'', 3) Δαγκλή 8'6''.

13) Ἄλμα εἰς ὕψος: 1) Τσόγκα Σ. (XVIII) 1.28, 2) Τόλη Ε. (XX) 1.23, 3) Οἰκονομάκου Α. (XVIII) 1.23.

14) Γενικὴ βαθμολογία: 1) Ὁμάς 'Ιωαννίνων βαθμοὶ 116, 2) Κερκύρας 50, 3) 'Αρτης 43, 4) Πρεβέζης 34, 5) Θεσπρωτίας 8.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Σχηματισμών Πρωτεύουσας

Ἀπὸ σήμερον ἡ Ἐπιτροπὴ κρίσεως τοῦ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν διενεργουμένου διαγωνισμοῦ, καθιερώνει τὴν στήλην αὐτὴν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν διαγωνισθησομένων.

Εἰς τὴν στήλην τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς Δ. Α. Σ. θὰ ἀναγράφεται κάθε λεπτομέρεια, ἐπίσης θὰ ἀναφέρονται καὶ αἱ ἐργασίαι αἱ ὁποῖαι ἐλήφθησαν, βεβαίως ὅχι διὰ τοῦ ἐπωνύμου τοῦ ἀποστολέως, ἀλλὰ διὰ τοῦ χαρακτηριστικοῦ ρητοῦ ὡς ὀρίζει ἡ προκήρυξις τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ἐπενθυμίζομεν εἰς τοὺς Φαλαγγίτας μας ὅτι ἡ προθεσμία ἀποστολῆς τῶν ἐργασιῶν τῶν λήγει τὴν 1ην Νοεμβρίου ἔ. ἔ.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Δ. Α. Σ.

Ἐπενθυμίζομεν ὅτι αἱ ἐργασίαι τῶν διαγωνισθησομένων δὲν πρέπει νὰ περιλαμβάνουν κατὰ ἀνάγκαν ὅριον πλέον τῶν 3.500 λέξεων.

Βραβεῖα διὰ τὰς 3 καλλιτέρας ἐργασίας ἔξ ἐκάστης τῶν 4 σειρῶν ὁ κ. Ἐπίτροπος ὥρισε τὰ ἑξῆς:

Αὐτὸν Βραβεῖον	2.000 δραχμὰς
Βον	1.000 »
Γον	500 »

Αἱ 12 βραβευθεῖσαι ἐργασίαι καὶ αἱ καλλίτεραι ἐκ τῶν ἄλλων θὰ περιληφθῶσιν εἰς τὴν σειρὰν τῶν διαλέξεων καὶ τὴν ἐπετηρίδα τοῦ ἔτους 1939Δ' 1940Ε' τῆς Δ. Α. Σ.

Ἐλάθομεν τὴν ἀποσταλεῖσαν ἐργασίαν «Κλασσικὴ Ἑλλάς — Βυζαντινὴ Ἑλλάς — Ἑλλάς τῆς 4ης Αὐγούστου», χαρακτηριζομένην ἀπὸ τὸ ρητὸν «Εἰς οἶονός ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης».

Δὲν νομίζομεν ὅτι οἱ Φαλαγγῖται μας πρέπει νὰ βιάζονται διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν ἐργασιῶν τῶν, δεδομένου ὅτι ἔχουν 3 μῆνες σχεδὸν καιρὸ.

Κατὰ τὴν γνώμην μας, πρέπει νὰ ἐκμεταλλευθῶσιν κατὰ τὸν προσφορώτερον τρόπο τὴν προθεσίαν ποὺ ὥρισεν ἡ Ἐπιτροπὴ.

Ἰὸ ἀν ν η ν Π α δ ὀ π ο υ λ ο ν, Ἀγίαν Παρασκευήν.— Συμφωνοῦμεν ἀπολύτως. Ἡ τελευταία ἡμέρα ὑποβολῆς τῶν ἐργασιῶν εἶναι ἡ πρώτη Νοεμβρίου 1939Δ'.

Γ ε ὡ ρ γ ι ο ν Κ ο υ ν τ ο ὄ ρ η ν, Σίφνον.— Ἡ βιβλιογραφία εἶναι τὸ παράπαν ἐλευθέρη, ἀρκεῖ νὰ προτάσσεται τῆς ἐργασίας σας.

(Ἐκ τοῦ ΙΙΙ Γραφείου Δ. Α. Σ.)

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ληξάσης τῆς προθεσμίας πρὸς ὑποβολὴν θεατρικῶν ἔργων εἰς τὸν προκηρυχθέντα ὑπὸ τῆς Ε. Ο. Ν. δραματικὸν διαγωνισμόν, ἡ κριτικὴ ἐπιτροπὴ συνεκροτήθη ὡς ἀκολούθως:

Πρόεδρος Κ. Μπασιτῆς, Διευθυντὴς Κρατικῶν Σκηνῶν. Μέλη: Παντελῆς Χόρν, θεατρικὸς συγγραφεὺς, Σωτ. Σκίτης, ποιητῆς, Στ. Κανονίδης, δημοσιογράφος, Τάκης Μουζενίδης, σκηνοθέτης Βασιλικῆς Θεάτρου, εισηγητὴς Μελέης Νικολαΐδης καὶ γραμματεὺς Ἰωάννης Καψάλης.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς θὰ ἀναγγελθῶσιν τὴν 7ην Νοεμβρίου, δευτέραν ἐπέτειον τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἑθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Ἡ Διοίκησις Ἀνωτάτων Σχολῶν ὁργανώνει σειρὰν ἐκδρομῶν ἀπὸ τῆς 15ης Αὐγούστου μέχρι τῆς 15ης Σεπτεμβρίου.

Ἡ πρώτη τοῦ προγράμματος θὰ γίνῃ τὴν προσεχῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Μααραθῶνα τῆς Ἀττικῆς.

Ἐχει ληφθῇ πρόνοια ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων, ὥστε ἡ ἐπι-

τυχία τῆς ἐκδρομῆς νὰ εἶναι ἐξησφαλισμένη.

Τὸ πρόγραμμα τῆς ἐκδρομῆς περιλαμβάνει ἐκτὸς τῆς ψυχαγωγίας τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ τῶσων ἄλλων, ὁμιλίαν πρὸ τοῦ ἱστορικοῦ Τύμβου, διδακτικωτάτην, μὲ θέμα: «Τὸ μααραθῶνιον κλέος καὶ ἡ ἱστορικὴ αὐτοῦ σημασία».

— Ὁ Ἀρχηγός, ἐκτιμῶν τὴν προθυμίαν ἣν ἐπέδειξε τὸ Ὑγειονομικὸν τῆς Δ. Α. Σ. ἀνέκαθεν καὶ τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας προσέφερεν εἰς τὰς διαφόρους συγκεντρώσεις, παρελάσεις καὶ παντὸς εἶδους ἐξορμήσεις τῆς Ε. Ο. Ν. διὰ τῶν ἀρτίως κατηρτισμένων συνεργείων του καὶ τῶν ἱατρῶν τοὺς ὁποίους διαθέτει, εὐηρεστήθη νὰ ἀπονεύμῃ πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ βαθμοφόρους ποὺ τὸ ἀποτελοῦν, τὴν εὐαρέσειάν Του.

— Τὴν περασμένην ἐβδομάδα συνήλθον εἰς κοινὴν σύσκεψιν μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ΙΙΙ Γραφείου οἱ διευθυνταὶ τῶν ΙΙΙ Γραφείων τῶν Ὑποδιοικήσεων τῆς Δ. Α. Σ.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων συνεζητήθη καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως προκηρυχθέντος διαγωνισμοῦ, ὅλοι δὲ ἀνέφερον ὅτι οἱ φοιτηταὶ ὑπεδέχθησαν τὴν προκήρυξιν μὲ ἐξαιρετικὴν ἱκανοποίησιν.

— Εἰς τὰς Ὑποδιοικήσεις ἐξακολουθοῦν τακτικώτατα αἱ ἐβδομαδιαῖαι συγκεντρώσεις τῶν Φαλαγγιτῶν.

Τὴν περασμένην ἐβδομάδα ἐγένετο συγκέντρωσις εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Καλῶν Τεχνῶν, καθὼς καὶ εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν HENRY.

Εἰς τὴν τελευταίαν ὁμιλήσεν ὁ διευθυντὴς τοῦ ΙΙΙ Γραφείου, ἀναπτύξας τὸ περὶ πειθαρχίας θέμα εἰς τοὺς συναγωνιστάς του, κατὰ τρόπον ποὺ ἐνεθουσίασε τὸ πυκνὸν ἀκροατήριόν του.

Κατὰ τὴν περασμένην ἐβδομάδα παρατηρήθη ζωηροτάτη κίνησις εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Παντείου Σχολῆς. Συγκεκριμένως καταβάλλεται μεγίστη προσπάθεια ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων διὰ τὴν ἀρτιωτέραν ἐμφάνισιν καὶ λειτουργίαν τῆς Ὑποδιοικήσεως κατὰ τὸ προσεχὲς ἀκαδημαϊκὸν ἔτος.

Τελευταίως τὸ ἐντευκτήριον τῆς ἰδίας Ὑποδιοικήσεως ἐπλουτίσθη ἀπὸ μίαν βιβλιοθήκην, ἐπαρκοῦσαν κατὰ τρόπον ἱκανοποιητικὸν πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς Παντείου.

Οἱ καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς προθύμως προσέφερον συγγραμμάτα τῶν, καθὼς καὶ οἱ Φαλαγγῖται προσωπικῶς διαφόρους τόμους, ὥστε νὰ καταρτισθῇ ὅσον τὸ δυνατόν ἀρτίως ἡ βιβλιοθήκη τους.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐορτῶν τῆς 4ης Αὐγούστου ἤρχισαν ἡ Διοίκησις καὶ ἡ Ὑποδιοίκησις νὰ ἐτοιμάζονται διὰ τὰς θερινὰς διακοπὰς. Εἰς τὴν Περιφ. Διοίκησιν Θηλέων Πρωτεύουσας ὠρκίσθησαν παρουσία τῆς Διοικητρίας αἱ Ὑποτομαρχαὶ καὶ Ὑποδιοικήτριαι πλὴν 2 Ὑποδιοικήσεων, αἱ ὁποῖαι θὰ ὀρκισθῶσιν τὸν Ὀκτώβριον. Μετὰ τὴν ὀρκωμοσίαν ἀνεγνώσθη ἡμερησία διαταγὴ τῆς Διοικητρίας, ἥτις ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἐλπίζω νὰ ἔχετε καταλάβει ὅλες τὴν σημασίαν τοῦ ὅρκου τὸν ὁποῖον δίδετε σήμερον. Αὐτὸς ὁ ὅρκος δὲν σὰς ζητεῖται ἐπειδὴ ὑπάρχει ἀμφιβολία διὰ τὴν πίστιν σας, διὰ τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον τόσον προθύμως καὶ μὲ τόσον ἐνθουσιασμόν ἀνελάβατε, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπισημοποιήσῃ διὰ τῆς παρουσίας τελετῆς ἡ θέσις, τὴν ὁποῖαν ἀναλαμβάνετε. Μείνατε πιστὲς εἰς τὸν ὅρκον σας, ὅχι μόνον εἰς τὸ στενὸν περιβάλλον τῶν συναδέλφων σας, ἀλλ' εἰς ὅλην σας τὴν ζωὴν. Θὰ εἰσθε ἀπόστολοι τῆς μεγάλης ἰδέας τὴν ὁποῖαν ἀντιπροσωπεύουν ἡ Ε. Ο. Ν. καὶ οἱ κυριώτεροι ἐκπρόσωποι τοῦ Γ' Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐδημιούργησεν ἡ 4η Αὐγούστου. Ὑπηρετήσατε μὲ πίστιν καὶ ἐνθουσιασμόν. Ἐχετε ὑπ' ὄψιν σας πάντοτε ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ εὐγενέστερον ἀπὸ τοῦ νὰ ὑπηρετῇ κανεὶς τὴν πατρίδα του καὶ ἐστὲ εὐγνώμονες ὅτι ἡ Ἑθνικὴ Κυβέρνησις σὰς ἐμπιστεύεται σήμερον τὴν διαπαιδαγώγησιν τῆς Νεολαίας τῆς».

Λόγω τῆς μεγάλης ἐπιτυχίας τὴν ὁποῖαν ἐσημείωσεν ἡ παράστασις τῆς «Πενθεσίλειας», ἐπανελήφθη αὕτη τὴν Πέμπτην 8ην τρέχοντος. Κατόπιν τούτου, ὁ Κυβερνητικὸς

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Σχηματισμών Πρωτεύουσας

Ἐπίτροπος παρέθεσε τὴν Δευτέραν 14ην τρέχοντος εἰς τὸ «Ἀκροπόλ» γεῦμα εἰς ὅλα τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν., τὰ ὁποῖα ἔλαβον μέρος εἰς τὸ ἔργον καὶ κατέβαλαν ὅλας τὰς δυνάμεις διὰ τὴν μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν. Ἐπίσης ἀπένεμειν εὐαρεσκείας εἰς ὅλους τοὺς ὁπωσδήποτε βοηθήσαντας εἰς τὴν παράστασιν.

Εἰς τὴν Δ. Α. Σ. Θηλέων, ἐπὶ τῇ λήξει τῶν ἐορτῶν τῆς 4ης Αὐγούστου, ἔπαυσαν αἱ συγκεντρώσεις καὶ αἱ ὁμιλίαι διὰ νὰ ἀρχίσουν πάλιν τὸν Ὀκτώβριον. Κατὰ τὸν ὑπόλοιπον καιρὸν αἱ Φαλαγγίτισσαι θ' ἀσχοληθῶσιν μὲ τὴν ψυχαγωγίαν. Μερικαὶ τῶν ἀξιωματικῶν ἀπὸ Λοχίτου καὶ ἄνω θὰ μεταβῶσιν ἐπὶ 20ήμερον εἰς τὸ Ζούμπερι.

Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην μετεδόθη ἐκ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ ὁμιλία τῆς Ὑποδιοικητρίας τῆς Δ. Α. Σ. Θηλέων μὲ θέμα: «Πρὸς νέας ἐξορμήσεις».

Πολλὰς Φαλαγγίτισσας προσεφέρθησαν νὰ κάμουν ὁμιλίαι διὰ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ε. Ο. Ν.

Κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον ἐσημειώθησαν εἰς τὴν Δ. Α. Σ. ἐγγραφαὶ ἰδίως διπλωματούχων τοῦ Πανεπιστημίου.

Εἰς τὴν Ὑ. Θ. Α. παρατηρήθη μεγάλη κίνησις κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς λόγω τῶν ἐορτῶν τῆς 4ης Αὐγούστου. Δύναμις τῆς Ὑ. Θ. Α. ἀπὸ ὅλους τοὺς Ὑποτομείς παρηκολούθησε τὴν μεγάλην ἐορτὴν τοῦ Σταδίου καὶ Σκαπίνισσαι ἔλαβον μέρος εἰς τοὺς σχηματισμούς.

Τὴν Κυριακὴν ἡ Ὑποδιοικήτρια μετὰ τοῦ ἐπιτελείου τῆς καὶ δυνάμεις διαφόρων Ὑποτομῶν παρηκολούθησαν τὴν παράστασιν τῆς Π. Δ. Θ. Π. «Πενθεσίλειαν».

Κατὰ τὰς προπαρασκευαστικὰς συγκεντρώσεις τῆς Ὑ. Θ. Β. τὰς ἀφορώσας τὴν 4ην Αὐγούστου ἐγένοντο ὁμιλίαι ὑπὸ τῶν Ὑποτομαρχῶν περὶ τῆς Μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου.

Τὴν μεσημβρίαν τῆς προπαραελθούσης Κυριακῆς ἐδόθη εἰς τὸ ἐστιατόριον «Ἀθέρωφ» γεῦμα πρὸς τὰς ἀντιπροσώπους τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Θηλέων, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἔλθει εἰς τὴν πρωτεύουσάν διὰ τὰς ἐορτάς τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἐκ μέρους τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτεύουσας ἐχαίρετρε τὰς ἀντιπροσωπείας ἡ συνεργάτις τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἄννα Δειμέζη, ἐκφωνήσασα τὸν ἀκόλουθον λόγον:

Συναγωνίστριες,

Εἶναι ἀρκετὰ δύσκολο πρᾶγμα σὲ μέ, ἡ ὁποία αἰσθανομαί περισσώτεραν δυνάμιν στὴν ψυχὴ μου καὶ τὰ πόδια μου, σὸ νὰ εὐρίσκωμαι ἐκεῖ ὅπου ἡ ἀνάγκη τὸ καλέσει, παρὰ εἰς τὰς ἐκφράσεις διὰ νὰ λέγω ὠραῖους λόγους, εἶναι λέγω ἀρκετὰ δύσκολο νὰ ἐκφράσω τὰ αἰσθήματα τῶν ἀνωτέρων μου καὶ τὰ ἰδικά μου πρὸς σὰς καὶ τίς εὐγενεῖς συναγωνίστριες ποὺ ἦλθατε ἀπ' ὅλες τίς γωνίας τῆς πατρίδος μας διὰ νὰ φέρετε ἀπ' ἐκεῖ μακριὰ ὅπως οἱ προσκυνητὰ λίθων καὶ σμύρνα ἐδῶ εἰς τὴν Πρωτεύουσάν εἰς τὴν ὁποῖαν μιά δολφωτὴ νύκτα τοῦ Αὐγούστου ἐγεννήθη ἡ ἰδέα.

Σεῖς, κορίτσια τῆς Ἑλλάδος, τὰ ὁποῖα ἔχετε τὴν εὐγενέστερη καὶ ἡρωϊκώτερη ψυχὴ ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ κόσμου, εἰδείξατε σάν νεώτερες Σπαρτιάτισσες καὶ Σουλτανοπούλες ὅτι ἡ Ἑλληνίδα δὲν ἐλησμονεῖ ποτὲ τὴν θέσιν τῆς στοὺς ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς Πατρίδος.

Δὲν πρόκειται νὰ σὰς ὑπενθυμίσω ἐγὼ τὰ βαρεῖά σας καθήκοντα, διότι ἡ παραμονὴ σας ἐδῶ τίς λίγες αὐτὰς μέρες, εἰδείξε τὴν βαθεῖαν κατανόησιν ποὺ ἔχετε πρὸς τὴν ἀποστολὴν σας καὶ τὴν πειθαρχίαν ποὺ ἔχετε σὸ γοργὸ βῆμα σας, γιὰ τὴν δολοκλήρως τοῦ σκοποῦ τοῦ ὅληθαι καὶ ὠραίου ποὺ ἐπιδιώκεται καὶ ἐπιδιώκομεν ὅλοι ἀπὸ τοῦ Βασιλείου, τοῦ Διαδόχου καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ μας μέχρι τοῦ τελευταίου ἐργάτου τῆς Ἑλλάδος.

Τὴν ἀποστολὴν τὴν ἰδικήν σας, κορίτσια τῆς Ἑλλάδος, μπορεῖτε νὰ τὴν θεωρήσετε ὅτι ἐξεπληρώθη ὅταν εἰσθε μῆτερον καὶ θὰ βλέπετε τὰ παιδιὰ σας νὰ ἐορτάζουν τὴν ἐπέτειον αὐτὴν καὶ ὅταν τὰ παιδιὰ σας θὰ συνορτάζουν μὲ τὰ παιδιὰ τῶν τὴν ἰδίαν αὐτὴ ἐορτὴ. Αὐτὸ τὸ βαρὺ ἔργο ἔχετε.

Τώρα ποὺ θὰ ἐπανεέλθετε εἰς τοὺς τόπους σας φωνάξτε μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς σας, ποὺ συγκινεῖ καὶ ἐνθουσιάζει, ποὺ πείθει καὶ συνεπαίρνει, ὅτι ἐδῶ κάτω εἰς τὴν Πρωτεύουσάν ἕνα Μεγάλος Βασιλεὺς καὶ ἕνας ἀκούρατος Ἀρχηγός ἐργάζονται, ἐργάζονται, ἐργάζονται γιὰ μιά Ἑλλάδα νέα.

Φέρτε ἀκόμη εἰς τὰ κορίτσια τῆς πατρίδος σας τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Ἀρχηγοῦ, τὸν χαιρετισμὸν τῆς Περιφερειακῆς Διοικητρίας Θηλέων Πρωτεύουσας κυρίας Λουκίας Γ. Μαντζούφα καὶ τὸν χαιρετισμὸν ὅλων τῶν κοριτσιῶν τῆς Διοικήσεως Πρωτεύουσας.

Εὐχόμενες ὅλες μαζί ὑπὲρ τῆς δολοκληρώσεως τοῦ σκοποῦ μας σὰς παρακαλῶ νὰ ἀναφωνήσετε μαζί μου:

Ζήτω τὸ Ἔθνος, Ζήτω ὁ Βασιλεὺς, Ζήτω ὁ Διάδοχος, Ζήτω ὁ Ἀρχηγός μας, Ζήτω ἡ 4η Αὐγούστου.

Ζήτω αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις Θηλέων τῆς Ἑλλάδος, Ζήτω ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Θηλέων Πρωτεύουσας.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΑΦΩΤΙΣΕΩΣ

Τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα ὁ Διευθυντὴς τῆς Πολιτικῆς Διαφώσεως τῆς Ε. Ο. Ν. ἐπεσκέψθη εἰς τὸ στρατόπεδον «Ἰωάν. Μεταξᾶς», ὅπου ἀπὸ ἡμερῶν φιλοξενοῦνται, τοὺς ἀντιπροσώπους Φαλαγγίτας τῆς Ε. Ο. Ν. Αἰγύπτου.

Εἰς τοὺς Αἰγυπτίους Φαλαγγίτας ὁ κ. Διευθυντὴς ἀνέπτυξε τὸ πρῶτον μάθημα ἐν μέσῳ ἀτμοσφαιρᾶς ἐνθουσιασμοῦ. Τὸ τέλος τοῦ λόγου ἐκάλυψαν παταγώδη χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ «ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ»

Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην οἱ Φαλαγγῖται τῆς Αἰγύπτου ἀνεχώρησαν δι' αὐτοκίνητον ἐξ Ἀθηνῶν καὶ μετέβησαν εἰς τὸ στρατόπεδον «Ἰωάν. Μεταξᾶς» εἰς Ζούμπερι, ὅπου θὰ φιλοξενηθῶσιν ἐπὶ δεκαπενθήμερον.

ΑΝΕΜΟΠΟΡΟΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ ΕΙΣ ΣΚΥΡΟΝ

Ἀνεχώρησεν ἤδη διὰ Σκύρον, ὅπου καὶ θὰ ἀσκηθῇ καταλλήλως, ὁμάς ἀποτελουμένη ἐκ δώδεκα ἀνεμοπόρων τῆς Ε. Ο. Ν.

Οἱ ἀναχωρήσαντες Φαλαγγῖται θὰ παραμείνουν ἐπὶ ἕνα μῆνα εἰς τὴν θέσιν «Τραχῦ», ὅπου ὑπάρχει εἰδικὴ κατασκήνωσις καὶ χώρος ἐκπαιδεύσεως κατάλληλος.

ΔΩΡΕΑΙ

Ἡ Διεύθυνσις 5ης ὑπεραστικῆς γραμμῆς λεωφορείων διέθεσε δωρεάν 20 λεωφορεῖα αὐτοκίνητα διὰ τὴν μεταφορὰν Φαλαγγιτῶν κατὰ τὴν 4ην Αὐγούστου.

Τὸ Τμήμα Νέας Φιλαδελφείας τῆς Ὀργανώσεως Ἑθνικῆς Ἀναγεννήσεως προσέφερεν ὑπὲρ τῆς στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου δραχ. (2000) δύο χιλιάδας.

— Ὁ κ. Δ. Παπαζογλοῦ προσέφερεν ὑπὲρ τῆς Φιλαρμονικῆς Ε. Ο. Ν. τοῦ 23ου Ὑποτομῆος Σκαπανέων δραχ. (1000) χιλίας.

— Οἱ κ.κ. Ἀδελφοὶ Βασάλου, ζωέμποροι, προσέφερον ὑπὲρ τῆς στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου δραχ. (2000) δύο χιλιάδας.

— Διὰ τὴν στολὴν ἐπίσης τοῦ Φαλαγγίτου ἡ κυρία Ε. Δράκου προσέφερε δραχ. (1000) χιλίας.

— Ὁ κ. Μ. Γκούζης προσέφερε δραχ. (1000) χιλίας διὰ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου.

ΧΑΛΚΙΣ.— Μὲ πᾶσαν ἐπισημότητα ἐτελέσθησαν ἐν τῷ χωρίῳ Μύτικα, τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνεγερθέντος ὑπὸ τῆς Κοινότητος μεγαλοπρεπὸς Ἡρώου τῶν ἐν πολέμοις πεσόντων, εἰς τὰ ὁποῖα παρέστησαν ὁ Γεν. Ἐπόπτης Ε. Ο. Ν. Νομάρχης κ. Τοράκης, ὁ Φρούραρχος κ. Κώτσας, ὁ Διοικητὴς τοῦ 3ου

Πεζικού Συντάγματος κ. Λειβαράς, ὁ Δήμαρχος Χαλκιδέων κ. Σαραφινός κ.ά. Εἰς τὴν ἐν λόγω τελετὴν προσκλήθεισ παρέστη καὶ ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς τῆς Ε.Ο. Ν. Εὐβοίας κ. Κων. Ρεγγούκος μετὰ τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποδιοικητοῦ κ. Βασιλείου Δούρου.

Μετὰ τὴν ψαλείσαν ἐπιμνημόσυνον δέξιν ὑπὸ τοῦ Πρυτοσυγκέλλου τῆς Μητροπόλεως Χαλκίδος, ὁ κ. Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἐξεφώνησε συγκινητικώτατον λόγον, μετὰ ταῦτα δὲ ὁ κ. Νομάρχης Εὐβοίας καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος Μύτικα κ. Καλόγηρος. Ἀπαντὰ τὰ τμήματα τῶν Φαλαγγιτῶν Ε.Ο.Ν. τῆς Τετραρχίας Περιχώρων, τῶν χωρίων Φύλλα, Λαμφάκου, Ἀφρατίου, Μύτικα καὶ Δοκοῦ εἶχον μετὰσχει τῆς ἐπιθλητικῆς τελετῆς, παραταχθέντα πρὸ τοῦ Ἡρώου καὶ ἀποδίδοντα τιμὰς. Ἀκολουθῶς ἐγένετο παρέλασις ἀπάντων τῶν τμημάτων, πρὸ τῶν ἐπισήμων, με ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Διοικητὴν τῆς Τετραρχίας Περιχώρων, κ. Κοντούλην Βασ., ὅστις εἶχε καὶ τὸ γενικὸν πρόσταγμα τῆς παρατάξεως καὶ ἔληξεν ἡ καὶ ὅλα σεμνὴ ἑορτὴ διὰ τῆς προσφορᾶς ἀναψυκτικῶν ὑπὸ τῆς Κοινότητος πρὸς τοὺς Ἐπισήμους καὶ Φαλαγγίτας.

Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Οἴκου Φαλαγγίτου» ἐγένετο χθὲς δευτέρα συγκέντρωσις τῶν ἐργαζομένων, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνεπτύχθησαν ὑπὸ διαφόρων ὁμιλητῶν οἱ σκοποὶ τῆς Ὁργανώσεως καὶ ἐγένετο θερμὴ σύστασις πρὸς τοὺς προσελθόντας, ὅπως ἐγγραφοῦν εἰς τὰς τάξεις τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἡ κατὰ τὴν τελευταίαν μετὰβασιν τοῦ κ. Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ εἰς Κάρυστον καταρτισθεῖσα ἐξ ἐπιλέκτων προσώπων Ἐπιτροπὴ Συντονισμοῦ Ε. Ο. Ν. Καρύστου, ἥτις τελεῖ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ δημοσιογράφου κ. Ἰω. Σζέρελη, ἐργάζεται εἰς καρποφόρως ὑπὲρ τῶν σκοπῶν τῆς Ὁργανώσεως. Δι' ὁμιλιῶν καὶ διαφωτιστικῶν διαλέξεων πρὸς τοὺς κατοικοὺς τῆς Καρύστου ἀνεπτύχθησαν οἱ σκοποὶ τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ ἐγένετο πρωτοβουλία τῆς Ἐπιτροπῆς, ἕρως ὑπὲρ τῆς στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου.

ΣΟΥΦΛΙ.— Μετὰ πάσης ἐπισημότητος, παρισταμένου τοῦ Δημάρχου καὶ τῶν λοιπῶν Ἀρχῶν τῆς πόλεως, ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ κέντρου τοῦ σχηματισμοῦ θηλέων Σουφλίου.

Μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ ἁγιασμοῦ ὠμίλησαν καταλλήλως ἡ Φαλαγγάρχης κ. Ἑρμ. Σεϊτανίδου καὶ ὁ κ. Δήμαρχος, ἐπηκολούθησαν δὲ ἀπαγγελία καὶ ἄσματα ὑπὸ τῆς χορωδίας θηλέων.

Οἱ συμπληθεῖς προσκεκλημένοι καὶ οἱ ἐπίσημοι, ἀπεχώρησαν μετὰ τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ.— Τὴν πρωΐαν τῆς 4ης Αὐγούστου, κατόπιν διαταγῆς τοῦ κ. Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ Ἀρρένων, οἱ σαλπικταὶ καὶ τυμπανιστὰς τῆς 25ης Φάλαγγος ἐπαίνανσαν μετὰ τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου καὶ τῆς μουσικῆς τῆς στρατιωτικῆς φρουρᾶς τὸ ἑωθινὸν τῆς ἡμέρας.

Κατὰ τὴν δοξολογίαν τὰ τμήματα Ἀρρένων καὶ Θηλέων ἐν παρατάξει εἰς τὰς πρὸ τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς πόλεως ὁδοὺς ἀπέδωσαν τιμὰς πρὸς τοὺς ἐπισήμους, ἐνῶ τὴν Ἐπιτελείαν τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων μετὰ τῶν κ. κ. Διοικητῶν τῶν, καταφθασάντων ἐνωρίτερον πρὸ τῆς κυρίας εἰσόδου τοῦ Ναοῦ, ὑπεδέχθησαν καὶ ἐπαισιώσαν τὸν κ. Γενικὸν Ἐπόπτην κατὰ τὴν δοξολογίαν.

Μετὰ ταῦτα οἱ σχηματισμοὶ Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων καὶ Θηλέων παρήλασαν κάτωθι τοῦ Δημαρχείου ἐπὶ τῆς προκυμᾶσις πρὸ τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπόπτου, τῶν κ. κ. Περιφερειακῶν Διοικητῶν καὶ τῶν ἐπισήμων.

Τὴν παρέλασιν τῶν ὁ κόσμος ὑπεδέχθη με ἐνθουσιασμὸν πρωτοφανὲς καὶ χειροκροτήματα. Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον ἐθαυμάσθη ἰδιαίτερος κατὰ τὴν παρέλασιν, ἦτο τὸ παράστημα καὶ ἡ τάξις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιστῶν, Σκαπανέων καὶ Σκαπανισσῶν.

ΛΑΡΙΣΑ.— Τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ὁ ὑποδιοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Βόλου ἐπεσκέφη τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ εἰς Βόλον ὁρμούντος στόλου ναύαρχον κ. Οἰκονόμου.

Ὁ κ. Οἰκονόμου ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιστῶν τὰς ἀτμακάτους, ὅπως καὶ ἐσπέρων καὶ ὥραν 6,30' μ. μ. μεταφέρουν τμηματικῶς τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὰ σκάφη πρὸς ἐπίσκεψιν.

ΣΕΡΡΑΙ.— Τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα τὸ Α' τάγμα Θηλέων Ε.Ο.Ν. ἐξέδραμε δι' αὐτοκινήτων εἰς τὴν ὥραν τοποθεσίαν Ντουτλί, ὅπου αἱ Φαλαγγίτισσαι διήλθον δόλοκληρον τὴν ἡμέραν τῶν.

ΑΝΔΡΟΣ.— Κατὰ τὴν ἐπέτειον τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 4ης Αὐγούστου ἡ ὑποδιοίκησις Θηλέων Ἀνδρου παρηκολούθησε συντεταγμένη τὴν τελεσθεῖσαν δοξολογίαν, μετὰ τὸ πέρασ τῆς ὁποίας ἡ Φαλαγγίτισσα Ἀννα Δ. Μπόνη ἀπήγγειλε τὸ ποίημα «Ὕμνος πρὸς τὴν Νεολαίαν».

Τὸ ἑσπέρας, ἐν μέσῳ ἀπεριγράπτου ἐνθουσιασμοῦ καὶ χαρᾶς, αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐτραγοῦνθσαν διάφορα ἐθνικὰ ἄσματα καὶ ἐχόρευσαν Ἑλληνικοὺς χορούς.

ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΗ (Χαλκιδικῆς).— Ἡ Οἰκοκυρικὴ Σχολὴ τῆς Ε.Ο.Ν. Στρατονικῆς ἔδωσε παρουσίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἱερισσοῦ καὶ Ἀγίου Ὁρους κ. Σωκράτους, τῶν κοινοτικῶν καὶ ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν θαυμασίαν ἐορτήν, καθ' ἣν ἐξετέθησαν διάφορα χειροτεχνήματα τῶν Φαλαγγιστῶν. Κατὰ τὴν ἐορτὴν ἔκαμε τὴν ἐμφάνισιν τῆς καὶ ἡ Μανδολινάτα Θηλέων, ἐψάλησαν διάφορα ἄσματα καὶ ἐχορεύθησαν ἐθνικοὶ χοροὶ ἐν μέσῳ ἐνθουσιασμοῦ καὶ γενικῆς χαρᾶς.

Τὴν ἑσπέραν ὁ ἀντάξις πρόεδρος τῆς Κοινότητος παρέθεσε γεῦμα εἰς τὸν περιφερειακὸν Διοικητὴν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τοὺς βαθμοφόρους τοῦ σχηματισμοῦ.

Ὁ κ. πρόεδρος κατὰ τὴν πρόποσιν τοῦ ἐδεσβαίωσε τὸν κ. Περιφ. Διοικητὴν ὅτι θὰ ἐνισχύσῃ με ὅλας τοὺς δυνάμεις τὸ ἔργον τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΑΜΟΣ.— Πρωτοφανῆς, ἄφθαστος καὶ μεγαλειώδης ἦτο ὁ πανηγυρικὸς ἑορτασμός τῆς Μεγάλης Ἱστορικῆς Ἐπετείας μας.

Λίαν ἐνωρίς, ἀπὸ τῶν πρωϊνῶν ὥρῶν, ἀσυνήθης κίνησις καὶ πραγματικὸς συναγεμὸς παρετηρεῖτο εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, τῶν Φαλαγγιτῶν πυρετωδῶς ἀσχολουμένων μετὰ τὴν διευθέτησιν καὶ τῶν τελευταίων λεπτομερειῶν τοῦ ἑορτασμοῦ, διὰ τοποθετήσεως μεγάλων πινακίδων καθ' ὅλον τὸ μήκος τῆς προκυμᾶσις, ἐπὶ τῶν ἡλεκτρικῶν στύλων.

Τὴν 5.45' πρωϊνὴν, σύμφωνα μετὰ τὴν ἐκδοθεῖσαν ὑπὸ τῆς Π. Δ. ἡμερησίαν διαταγὴν, ἡ Μουσικὴ τῆς Ε.Ο.Ν. ὁργανωθεῖσα ἐπ' ἐσχάτων καὶ ἀπαρτιζομένη ἀπὸ 22 ὄργανα, ἐμφανίζεται διὰ πρώτην φοράν καὶ περιερχομένη μετὰ τμήματος ἐξ 22 τυμπανιστῶν καὶ σαλπικτῶν ὄλην τὴν ἑκτασιν τῆς πόλεως, ἀναγγέλλει τὴν ἀνατολὴν τῆς ἱστορικῆς ἐπετείας.

Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως, πραγματικοὶ λάτρες τῆς Ε.Ο.Ν., σπεύδουν ἀπὸ ἐνωρίς νὰ καταλάβωσιν ἐγκαίρως τὰς θέσεις παρὰ τὴν προκυμᾶσιν, ὁπότεν μέλλουσι νὰ διέλθωσι τὰ τμήματα τῆς Ὁργανώσεως.

Τὴν 10.30 ὥραν, ἐν μέσῳ γενικῆς τῶν Ναῶν κωδωνοκρουσίας, δίδεται τὸ σύνθημα τῆς δοξολογίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκ τῶν πρώτων καταφθάνει ὁ Περιφ. Διοικητὴς μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του, ὁ Δήμαρχος μετὰ τῶν μελῶν τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Δήμου καὶ τῆς Λαϊκῆς τοιαύτης τοῦ ἑορτασμοῦ, ἅπαντες φέροντες ἐπὶ τοῦ στήθους τῶν στοργύλων σήμα (κονκάρδα) τοῦ Ἀρχηγοῦ, τὸ Σῶμα τῶν Ἀξιωματικῶν, οἱ προϊστάμενοι τῶν Δημοσίων ὑπηρεσιῶν, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ξένων Κρατῶν, οἱ ἀπόστρατοι Ἀξιωματικοί, τὰ Σωματεῖα καὶ αἱ διάφοροι Ὁργανώσεις μετὰ τῶν Διοικητικῶν αὐτῶν Συμβουλίων καὶ τῶν λαθάρων τῶν, ἀσφυκτικῶς πληρωθέντος τοῦ Ναοῦ, τέλος δὲ ὁ κ. Γενικὸς Ἐπόπτης, μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ ὁποίου ἤρξατο ἡ δοξολογία.

Πρὸ τοῦ Ναοῦ εἶχε παραταχθῆ ἅπασα ἡ δύναμις τῆς 262ας Φάλαγγος δι' ἀπόδοσιν τιμῶν, ἐν δὲ τῷ Ναῷ, συννηοῖσι Δημάρχου καὶ Περιφ. Διοικήσεως, ὠρίσθησαν

ὡς τελετάρχαι δύο ἐπιτελικοὶ ἀξιωματικοὶ ταύτης.

Μετὰ τὸ πέρασ τῆς δοξολογίας, εἰς ἣν ἕτερος ἐπιτελικὸς ἀξιωματικὸς ἐξεφώνησε σύντομον ὠραῖον λόγον, καὶ τὴν ἀνάκρουσιν τοῦ Ἑθνικοῦ Ὕμνου, ἀπεχώρησεν ἡ παραταχθεῖσα δύναμις τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ μετέβη εἰς τὴν πρὸ τοῦ Δημαρχείου πλατεῖαν, ἔχουσα ἐπὶ κεφαλῇ τὴν μουσικὴν ταύτην, εἰς τὸ μέρος δὲ τοῦτο προσήλθον ἐντὸς ὀλίγου ἅπαντες οἱ ἐπίσημοι καὶ τὸ πλῆθος, κατακλύσαν τὴν ἐν λόγω πλατεῖαν.

ΣΚΟΠΕΛΟΣ.— Μὲ πρωτοφανὴ ἐνθουσιασμὸν ἐωρτάσθη ἡ ἐπέτειος τῆς Ἑθνικῆς ἀναγεννήσεως. Τὸ χαρμόσυνον τῆς ἡμέρας ἀνηγγέλη, κατὰ τὸ καταρτισθὲν πρόγραμμα ὑπὸ τῆς Λαϊκῆς Ἐπιτροπῆς ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ε.Ο.Ν., διὰ κωδωνοκρουσιῶν τῶν ἐκκλησιῶν ἀπὸ τῆς 6ης πρωϊνῆς μέχρι τῆς 6½, ἐνῶ συγχρόνως καὶ ἡ Φιλαρμονικὴ (μπάντα) τοῦ Λόγου τῆς Ε.Ο.Ν., περιερχομένη τὰς ὁδοὺς, ἀνέκρουε τὸ ἑωθινόν.

Τὴν 9½ π. μ. ἔλαθε χώραν παράταξις τοῦ Λόγου

Αἱ «ΥΠΟΘΗΚΑΙ» ΤΟΥ ΤΥΡΤΑΙΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 1454)

μερινῶν τῶν ζῶν, διὰ νὰ νοιώσῃ τὸ αἶσθημα τῆς ἀσφαλείας πού φέρει μιά καλὴ ὀργάνωσις καὶ τὸν θερμὸν παλμόν πού προκαλεῖ ἡ ἐνθουσιαστικὴ συγκίνησις.

Εἶναι πολλὰ τὰ πράγματα πού διακηρύσσουν τὴν Ἑλληνικὴν ἀναδημιουργίαν καὶ ἀναμόρφωσιν καὶ ὄχι μόνον εἰς τὰ μεγάλα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ μικρὰ πού συνήθως ἀποτελοῦν τὴν μεγάλην λεπτομέρειαν.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, ἐνῶ τὰ αὐτοκίνητα ἀνέμεναν εἰς τὴν κάτωθεν τῆς πλατείας Δεξαμενῆς ὁδὸν νὰ παραλάβωσιν τοὺς ἐπιβάτας, πού θὰ μετέφεραν εἰς τὸ θέατρον τοῦ Λυκαβητοῦ διὰ τὴν παράστασιν τῆς «Πενθεσιλείας», ἕνα «Φαλαγγιτάκι» ἔπεσεν ἀπὸ τὴν πλατεῖαν εἰς τὴν κάτωθι μαρμαρίνην σκάλαν, ἀπὸ ἀρκετοῦ ὕψους, ὥστε νὰ κτυπήσῃ καὶ εἰς μίαν στιγμήν νὰ εὐρεθῇ αἰμόφυρτον, ἐνῶ πρὶν ἔπαιζε πλῆρες χαρᾶς.

Τὸ λυπηρὸν τοῦτο ἐπεισόδιον, διὰ τὸ ὁποῖον κανεὶς ἄλλος δὲν πταίει παρὰ ἡ τύχη τοῦ μικροῦ, ἔδωσε τὴν

εὐκαιρίαν νὰ φανῇ ἀπὸ μιᾶς ἄλλης πλευρᾶς ἡ συντελουμένη μεταβολὴ εἰς τοὺς χαρακτῆρας.

Εἰς μίαν ἄλλην ἐποχὴν, ἕνα παρόμοιον ἐπεισόδιον θὰ προεκάλει συγκέντρωσιν κόσμου, σκόλλαν, συζητήσεις, θόρυβον, ἀναζητήσιν εὐθυνῶν, διάσπασιν τῆς συνοχῆς εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῆς παραστάσεως, ἡ ὁποία εἶχε τὴν πανηγυρικώτεραν μορφήν. Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, μόλις τὸ παιδάκι ἔπεσε, Φαλαγγίται καὶ Φαλαγγίτισσαι, χωρὶς νὰ χάσουν μίαν στιγμήν, χωρὶς καὶ τὸ ἐλάχιστον νὰ δημιουργήσωσιν ρήγαν εἰς τὴν ὀργάνωσιν, ἔπρην τὸ παιδάκι καὶ τὸ μετέφεραν εἰς τὸ φαρμακεῖον ἢ εἰς τὸν σταθμὸν Πρώτων Βοηθειῶν, μετὰ ψυχραιμίαν καὶ ταχύτητα πού ἔκαμαν ὥστε ἄνθρωποι πού ἐστέκοντο εἰς πέντε μέτρων ἀπόστασιν νὰ μὴ ἀντιληφθοῦν τί συνέβη.

Ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἕνας ἐπιπλοῖος παρατηρητὴς ζῇ τὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς τοῦ χωρὶς ν' ἀντιληφθῇ ἂν γίνεται μεταβολὴ, ἢ ἂν συντελεθῇ μιά ἀναδημιουργία, ἡ ὁποία μοιραίως θὰ ἐπιδράσῃ καὶ εἰς αὐτόν, διότι θὰ τὸν ἀναγκάσῃ ν' ἀλλάξῃ συνήθειαν καὶ κατευθύνσεις. Κατὰ συνέπειαν ὁ ἐπι-

πόλειος παρατηρητὴς δὲν θὰ ἐδόλεπεν εἰς τὸ γεγονὸς τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἕνα λυπηρὸν συμβάν, διὰ τὸ ὁποῖον θὰ ἐξέφραζε τὴν λύπην του καὶ θὰ ἐλάμβανε ἀμέσως τὴν θέσιν του εἰς τὸ αὐτοκίνητον διὰ τὴν παράστασιν τῆς «Πενθεσιλείας».

Ὁ ἄλλος ὅμως, ὁ προσεκτικὸς παρατηρητὴς, θὰ ἔμενεν ἐνεὸς ἐμπρὸς εἰς τὴν ψυχραιμίαν πού ἔδειξαν τὰ Ἑλληνόπουλα τὴν στιγμήν τοῦ συμβάντος καὶ πού χωρὶς θόρυβον καὶ κραυγὰς, ἀλλὰ μετὰ σαφὴ ἀντιληψιν ἔκαμαν ὅτι ἔπρεπε νὰ κάμουν.

Τὸ ἀπορρέον συμπέρασμα ; Πρῶτον ὅτι τὰ Ἑλληνόπουλα μαθαίνουν εἰς τὴν Ὁργάνωσιν τῶν ὅτι τὸ πρῶτον στοιχεῖον ἐπιτυχίας εἰς τὴν ζωὴν εἶναι ἡ ψυχραιμία. Δεύτερον ὅτι τὰ φυσικὰ προσόντα τῆς φυλῆς ἤρχισαν νὰ θαυματουργοῦν, εὐθὺς ὡς τὸ παιδί ἐπαυρε τὸν δρόμον του. Καὶ ὁ δρόμος αὐτὸς δὲν ἡμπορεῖ παρὰ νὰ φέρῃ εἰς τὴν ἐθνικὴν ἀνθισιν, αὐτὴν πού ὑπόσχονται τὰ ῥωρὰ καὶ ἀπαστράπτοντα ἀπὸ χαρὰν καὶ ὕψους πρόσωπα τῶν Ἑλληνοπαίδων.

Ἀγ.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΠΕΝΗΝΤΑ ΑΙΩΝΩΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 1461)

τὴν αἰ τοπικαὶ ἐνδυμασίαι καὶ οἱ τοπικὶ χοροὶ καὶ τὰ τοπικὰ τραγούδια ὑπάρχει ἐλπίς νὰ κρατηθοῦν.

Αὐτὴ ἡ σημασία τῆς 4ης Αὐγούστου εἶναι ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας. Ὁ πολιτισμὸς ἐνὸς τόπου εἶναι τὰ ἰδιαίτερά του ἔθιμα. Ἄν ἕνας τόπος δὲν ἔχῃ ἰδικὰς τοὺς ἐνδυμασίας, ἰδικὰς τοὺς τραγούδια, ἰδικούς τοὺς χορούς, ἰδικὴν τὴν λαϊκὴν τέχνην, ἰδικὴν τὸν ἀρχαιολογικὴν, ἰδικὸν τὸν δημοτικὸν τραγούδι, ἰδικούς τοὺς τρόπους πανηγυρισμῶν καὶ ἑορτασμῶν, δὲν ἔχει ἰδικόν του πολιτισμόν. Δὲν ἔχει δηλαδὴ κανὸν πολιτισμοῦ. Γιατί ὅτι ἄλλο καὶ ἂν ἔχῃ αὐτὸ θὰ ἀποτελῇ ἐκδήλωσιν μιμνήσεως ξένων πραγμάτων.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπῆρχαν ὄχι ἑκατοντάδες, ὅπως εἶπαμε, ἀλλὰ χιλιά-

δες ἐνδυμασιῶν. Ὑπάρχουν δὲ ἀκόμη ἀρκεταί. Ἡ 4η Αὐγούστου ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ ἐνδιαφερθῇ κάθε τόπος περισσότερο διὰ τὰ ἔθιμά του, διὰ τὸν πολιτισμὸν του. Εἶναι συγκινητικὸν καὶ μεγαλειώδες τὸ θέαμα τῶν συγκεντρωμένων ἀπὸ ὅλην τὴν Ἑλλάδα ὁμάδων εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον. Ζῶμεν ὥρας καὶ στιγμὰς ἐθνικωτῶν παλμῶν. Εἴμεθα ὑπερήφανοι δι' ὅτι βλέπομεν. Ἡ ἀσύλληπτος ὡμορφία καὶ κομψότης καὶ χάρις αἱ ποικιλία τῶν ἐνδυμασιῶν, τῶν χορῶν, τῶν τραγουδιῶν μας, τῆς ἑλληνικῆς γενικῆς ἐκφράσεως, προδίδει καὶ μαρτυρεῖ τὸν μακρότατον μας πολιτισμόν, πού εἶναι μιά ἄλυσις πέντε χιλιάδων ἐτῶν.

Ἄν μελετηθοῦν καλὰ καὶ αἱ ἐνδυμασίαι καὶ οἱ χοροὶ καὶ τὰ τραγούδια καὶ αἱ λαϊκαὶ μας τέχναι, θὰ εὐρωμεν ἴχνη πολλὰ καὶ παραδόσεις καὶ

κληρονομίαν ἀπὸ τὸν πολιτισμὸν τοῦ Μίνωος καὶ ἀπὸ τὸν πολιτισμὸν τῶν Ἀχαιῶν καὶ ἀπὸ τὸν πολιτισμὸν τῶν Δωριέων καὶ ἀπὸ τὸν κλασσικὸν ἑλληνικὸν πολιτισμὸν καὶ ἀπὸ τὸ Βυζάντιον καὶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἑνετοκρατίας καὶ τῆς Φραγκοκρατίας καὶ τῆς Τουρκοκρατίας, μέχρι τῆς σημερινῆς ἑλληνικῆς ἐποχῆς.

Ἡ εἰκὼν πού μᾶς δίδεται εἰς τὸ Στάδιον κάθε χρόνον τὴν ἡμέραν τῆς 4ης Αὐγούστου μᾶς κάνει αὐτομάτως νὰ βλέπωμεν δόλοκληρον τὴν διαδρομὴν τοῦ μακροτάτου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ ἐπίδρασις τῆς 4ης Αὐγούστου εἰς τὸ ἔργον τῆς διατηρήσεως καὶ ἐμφανίσεως τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, πού ἔχει διάρκειαν πέντε χιλιάδων ἐτῶν, ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς ὁποίας ἐξητάσαμεν, ἐννοεῖ κανεὶς πόσον εἶναι μεγάλη.

Κ. Φαλτάτης

ΚΑΝΕΝΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΝ ή ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ, είτε δημοσιεύεται είτε όχι, δεν επιστρέφεται.

ΓΕΩΡΓ. ΓΑΒΡΙΗΛ., Πάρον. Έγκρίνεται και θα δημοσιευθῇ με κάποιες ελαφρές παραλλαγές το «Οἱ ἥρωες τοῦ Εἰκοσιένου». Ὁ παλῶς πού σας δυνεῖ μάς συνεκίνησε βαθύτατα. Καί ὁ τρόπος πού ἐκφράζεσθε ἀγγίζει τὰ κατά-θετα τῆς καρδίας. Συγχαρητήρια. — Β. ΒΡ., Κιούρκια. Εἶναι ἀπαράδεκτος μάς ἀρχή νά μὴ ἀναδημοσιεύουμε τίποτα. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ποιη-μά σας ἔχει πολλὰ χαρίσματα μεταφέρομε ἐδῶ μερικoὺς στίχους:

Καί γ' ὡς μικρὸς τραγουδιστὴς
μὲ τὴ φωνή μου λυρά,
ἀπ' τὰ κλαριά τοῦ Γατογιοῦ
τ' ἀρώματα τοὺς πῆρα
τὰ σκόρπια στῶν Ἀπελαιοῦ
τὸ δροσερὸ τὸ ἀγέρι
σὲ πέλαγα καί σὲ σπεργιές
νάρθη νὰ σοῦ τὰ φέρῃ
καί νὰ σοῦ πῇ πῶς σήμερα
Πατρίδα, στὴ γιορτὴ σου
τὰ γιορτινά σου φόρεσε
στὰ νυφικά στολίσου
καί κούττασε περὶ φαντα
τριγύρω σου καὶ πάλι:
Ὁ Ἄρχηγός μας σ' ἔκανε,
Πατρίδα μου, μεγάλη.

Γ. Π. Βρούτσος.

— Π. ΒΕΡ. Έγκρίνεται καὶ θα δημοσιευθῇ συντομικῶς. Προσέξτε νὰ βάζετε περισσότερη κίνηση καὶ πλοκή στὰ διηγήματά σας. Ἐχετε πλούσιο λεξιλόγιο καὶ ἡ γλώσσα σας εἶναι στραωτῇ. Ἀποφεύγετε τὶς μεγάλες φράσεις. — Α.Χ. ΠΕΙΣΤ., Λιτοχώριον. Θὰ δημοσιευθῇ με ἐλαφρὲς μεταρρυθμίσεις. Ἐχετε ταλέντο. Ἐξακολουθεῖτε νὰ γράφετε, ἀλλὰ παράλληλα διαβάστε δημοτικὴ ποίηση καὶ νεοελληνικὴς ποιη-τές. Μεταξύ τῶν πρώτων διαβάστε «Τὰ τραγού-δια τῆς Πατρίδος μου» καὶ τὸν «Ἐδωκελόγο τοῦ Γούττου» τοῦ Παλαμά. — ΙΩΑΝ. Ν. ΤΡΑΓ. Θήβας. Ὅπως γιὰ τὸν πεζὸ λόγο, ἔτσι καὶ γιὰ τὴν ποίηση, πρωταρχικός ὅρος εἶναι ἡ βαθεῖα γνώσις τῆς γλώσσας. Δὲν μποροῦμε νὰ γράφωμε μιά λέξι πού δὲν τὴν ξέρομε, ἔτσι, ἀπλῶς καὶ μόνο ἐπειδὴ εἶναι ἡχητική, εὐχάριστη στὸ αὐτί. Πρέπει νὰ ξέρωμε τὸ κυριολογικὸ νόημα τῆς, καὶ ὅλη τὴν κλίμακα τῶν ἐννοιῶν πού μπορεῖ ν' ἀποδώσῃ. Ἐπίσης πρέπει ν' ἀποφεύ-γωμε τὶς «εὐρηστικὰς» λέξεις, τὶς λέξεις δηλ. ἐκείνες πού ἡ καθημερινὴ τοὺς χρῆσις τὶς ἔχει ἀδείας ἀπὸ κάθε ποιητικὴ οὐσία. Πρέπει νὰ προσέχετε πολὺ τὶς λέξεις πού μεταχειρίζεσθε γιὰ τὴν ποίησιν ἢ καὶ ἐξείναι δυνατόν νὰ πάρῃ «ἀποχρώσεις» πού δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τῆς δοθῶν στὸν πεζὸ λόγο. Ἡ «δυναμικότης» κάθε λέξεως στὸ στίχο δὲν ἐξαρτᾶται μόνο ἀπὸ τὴν κανονικὴν τοποθέτησιν τῆς μέσα στὴ φράσι ἀλλὰ — κυρίως — ἀπὸ τὴν πληροσμία τῆς ἢ ὅχι στὴν «τομή» ἢ στὴν ὁμοιοκαταληξίαν. Πολλὲς φορές, λοιπόν, ἀναγκάζομαστε νὰ παραδελώωμε τὴν φυσιολογικὴ συντακτικὴν τοποθέτησιν μιᾶς λέξε-ως, γιὰ νὰ τὴν τονίσωμε ἢ νὰ τὴν φωτίσωμε, πλησιάζοντάς τὴν στὴν «κυρία τομή» ἢ στὴ «δευ-τερεύουσα» ἢ τοποθετώντας τὴν στὴν ὁμοιοκα-ταληξίαν. Ἀλλες φορές πάλι, γιὰ τὸν ἴδιον λόγον χωρίζομε μὲ τὴν «τομή» μιά λέξι στὰ δύο. Κλασσικὸ παράδειγμα εἶναι ἡ φράσι «τὰ θερι-σμένα στάχυα» πού ὁ Σολωμός μεταχειρίστηκε ὡς ἑξῆς

τὰ θερι-
σμένα στάχυα.

Κόβοντας τὴ λέξι καὶ βάζοντας «τὰ θερι-» ὡς ὁμοιοκαταληξίαν ἀφῆκε τὸ «-σμένα» στὴν ἀρχὴ τοῦ ἑποικοῦ στίχου δίνοντας ἔτσι παραστατικὰ ὅχι μόνο ἡχητικὰ ἀλλὰ καὶ ὁπτικὰ τὴν εἰκόνα τοῦ κομψίματος καὶ τοῦ πεισιμασίου τῶν σταχυῶν. Καταλαβαίνετε, τώρα, τὴν ἐννοίαν «ἀποχρώσεις» καὶ τοιαυτὴ τῆς ἐννοίας μιᾶς λέξεως; Διαβά-στε, λοιπόν, πολὺ. Μάθετε πρώτα τὴν γλώσσα καλὰ καὶ τότε μόνο ἐπιχειρήστε νὰ ξαναγρά-ψετε ποίημα. Εἰσάστε προθύμοι νὰ σας λύσωμε κι' ὅποιονδήποτε ἄλλη ἀπορία σας. — ΝΙΚΗ Ζ. ΝΙΚ. Δὲν προσέξτε καθόλου στὴν τεχνικὴν τοῦ ποιήματός σας καὶ τὸ ἀδίκησατε. Οὐτὲ οἱ ῥίμες εἶναι σωστὲς (τὰ ἀντιρρογεννημένα δὲν ὁμοιοκαταληκτεῖ ὅτε μὲ τὸ «γενναῖα» ὅτε μὲ τὸ «σημαῖα») ὅτε προσέξτε καθόλου τὶς χα-σμάδες (ἐξ ὡ τ ε ρ ι κ ές : Ἐλληνόπουλα - ἄν-

δρεογεννημένα, ἀδολύκα - ἀσούληπτα, Νίκη — ἢ — ἐξ ὡ τ ε ρ ι κ ές : ἀνδρεογεννημένα, πε-ρό-εσα). Διορθώστε τὸ καὶ ξαναστεῖτε το. Πα-ρακαλοῦμε ἀλλοτε νὰ γράφετε σὲ ξεχωριστὸ χαρτί ὅ,τι στέλνετε γιὰ τὸ Βῆμα τῶν Νέων καὶ σὲ ξεχωριστὸ τὶς πνευματικὰς ἀσκήσεις. — ΛΕΥΤ. ΣΦΑΚ. Δουλεύετε τὸ καλλιτεχνικόν. Τὸ ἀφῆσε δὲν ριμάρει μὲ τὸ ἀκούσε. Ἡ τελευταία εἰκόνα εἶναι θαμπή. — ΔΗΜ. Γ. ΦΩΤ., Λεον-τάριον. Δὲν εἶναι τοῦ καθενὸς νὰ γίνῃ λογοτέ-χνης. Ἐκεῖνον πού ἐπεκράτησε νὰ λέγεται: «γεν-νιέται κανεὶς ποιητῆς» εἶναι ἀλήθεια βέβαια, ἀλλὰ ἀλήθεια μισή. Γιατὶ πολλοὶ γεννιοῦνται μὲ ταλέντο ἀλλὰ λίγοι, πολὺ λίγοι, γί ν ο ν τ α ι ποιηταὶ ἢ λογοτέχνη. Γιατὶ γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς λογοτέχνης — ὅπως γιὰ νὰ γίνῃ ζωγράφος, γλύπτης, μουσικός, ἀρχιτέκτων — δὲν ἀρκεῖ ἡ ψυχικὴ διάθεσις, ἡ κλίσις, τὸ ταλέντο. Χρειά-ζεται σπουδὴ, σκώψιμο, μελέτη. Σὰς βεβαιώω πῶς ἀπ' ὅλες τὶς Καλὰς Τέχνας ἡ πιὸ δύσκολη νὰ μαθευθῇ εἶναι ἡ Τέχνη τοῦ Λόγου. Κι' αὐτὸ συμβαίνει γιὰ τὸ «ἐλικὸς» (ὁ Λόγος) δὲν εἶναι σὰν τὰ «ἐλικὰς» τῶν ἄλλων Τεχνῶν, κατὰ στα-θερὸ, καθωρισμένον. Ἀκόμη καὶ ὁ ἥχος (τὸ «ἐλικὸς» τῆς Μουσικῆς) μπαίνει σὲ ὁρισμένα μα-θηματικὰ καλοῦται, ἐνῶ ὁ Λόγος — ἡ γλῶσσα — ὅποιαδήποτε γλῶσσα εἶναι ἐξελλείμω καὶ γι' αὐτὸ ρευστή. Ὅλα αὐτὰ σὰς τὰ γράφω γιὰτὶ βλέπω πῶς ἔχετε ταλέντο καὶ θέλω νὰ σας προτρέπω νὰ τὸ καλλιεργήσετε. Τὸ νὰ ὀρε-σφαλῶς χαρὰ ἀλλὰ ἡ χαρὰ αὐτὴ θάνατι προσω-ρινὴ καὶ θὰ γίνῃ ἀπογοητεύσις αὐριο μεθαύ-ριο ἂν δὲν ὀρμίσσετε κατὰ τὴν μελέτην τὸ ταλέντο σας. Εἶμαι βέβαιος πῶς ἂν θελήσετε θὰ γράφετε μιά μέρα πολὺ καλὰ. — ΝΙΚ. ΜΥΛΩΝ., Γύθειον. Ζηλεύω τὴν ἀντοπεποίησιν σας καὶ ξαναγυρίζω καμπόσα χρόνια πίσω ὅταν εἶχα τὴν ἡλικία σας καὶ τὴν ἀνυπομονήν πού ἔχετε. Λίγη ὑπομονὴ δὲν βλάπτει ποτε καὶ μιά κάποια αὐτοκρατορικὴ εἶναι πάντα ὀφελιμὴ. Τὸ «Ἀυγουστινάκι» ἐξοκλαδωμένον εἶναι ἕνα πῆδημα πού δὲν τὸ καταφέρατε καλὰ. Ὅσο γιὰ τὸ ποι-ημα ὕστερὲς πολὺ ἀπὸ προηγουμένα σας. Μὴ βιάζεσθε λοιπόν. Ὅταν γράφετε κατὰ, ρίχτε τὸ μέσα στὸ συρτάρι σας γιὰ λίγες μέρες καὶ προσπαθεῖτε νὰ τὸ ξεχάσετε. Ὑστερὰ ἀπὸ καιρὸ ξαναδιαβάστε το. Τότε θὰ βρῆτε μόνος σας ἕνα σωρὸ λάθος. Διορθώστε τὸ καὶ ἐπανα-λάβετε τὸ «κλείσιμο» στὸ συρτάρι. Αὐτὴ ἡ ἀπλή μέθοδος ἔχει περίφημα ἀποτελέσματα. Δοκιμά-στε τὴν καὶ θὰ με ὀυμῆθητε. — ΝΤ. ΑΡΤ., Ἐλληνικό. Καὶ σεις βισοτήκατε αὐτὴ τὴν φορὰ. Ἡ ἐμπνευσις καθὼς γράφω καὶ παραπάνω πρέ-πει νὰ σημειώνεται ἀμέσως στὸ χαρτί ἄλλὰ πρέπει νὰ ἐλέγχεται ἀπὸ καὶ τρεῖς φορές ψύ-χραιμα. Τὸ ποιητικὸν καὶ ἔχει ὁροσὶ καὶ πρωτοτυπία ἀλλὰ θέλει δούλεμα. Πρὶν γρά-ψετε ἄλλο διορθώστε αὐτὸ καὶ ξαναστεῖτε το μάς. — ΣΠΥΡ. ΜΙΧ. ΚΑΡ., Μοσχάτο. Δὲν σας συμβουλεύω νὰ «κυκλοφορήσετε» προσεχῶς τὴν πρώτῃ σας ποιητικὴ συλλογὴν ὅπως σημειώνε-τε. Ἐνα μέτρον ποίημα δημοσιουμένο τὶς σελί-δες ἑνὸς περιοδικοῦ εἶναι βέβαια μιά κιλιά γιὰ τὸν μέλλοντα δοκιμὴν ποιητῇ, ἀλλὰ, τέλος πάντων δὲν εἶναι πρὸς θάνατον. Μιά ὅμως πρό-ωπη ποιητικὴ συλλογὴ, με τεχνικὰ καὶ φρα-στικὰ ἀκόμα λῆθη εἶναι κηλὶδα ἀνεξίτηλη. Μὴν βιασθῆτε λοιπόν. Τὸ ποίημα σας δείχνει πῶς πρέπει νὰ περάσουν λίγα χρόνια ἀκόμη πρὶν ἀποφασίσετε μίαν ἐκδοσί. — Ε. Ν. ΜΟΣΧ., Πειραιᾶ. Σὰς παραπέμπω στὸ προηγουμένο τεύχος ὅπου ἔγραψα σχετικὰ με τὸν πεζὸν λόγον. Μέσα στὰ σύντομα ἐκείνα λόγια θὰ βρῆτε, ἴσως, ὅ,τι σας εἶναι ἀπαραίτητο. — ΤΡΙΑΝΤ. Δ. ΠΑΠ., Θεσσαλονίκη. Ρητορικὸ καὶ με πλε-τασμούς στὶς ἐννοιὰς δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν πρόθεσί σας. Τρία τετράστιχα θὰ χωροῦσαν ἀνετα ὅλες τὶς ἐννοιὰς πού μεταχειρίστηκατε τριπλὸ γὰρ γιὰ νὰ τὶς γράψετε. Ἡ συντομία εἶναι μιά ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἀρετὰς τοῦ Λο-γοτέχνη. — ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΚΑΛΗΣ Σ. ΒΡΥ. ΣΕΩΣ. Αἱ ἀποστέλλονται φωτογραφίαι ἀδύνα-τον νὰ δημοσιευθῶν, πρῶτον διότι εἰς τὴν μίαν εἰκονίζονται πρόσωπα ἀσχετὰ πρὸς τὴν Ε. Ο. Ν. καὶ δεύτερον διότι εἰς τὴν ἄλλην εἰκονίζεται Φαλαγγίτης ἀκανονιστὴς ἐνδεδωμένος. Παρα-καλοῦμεν εἰς τὸ μέλλον νὰ συμμορφωθῆτε πρὸς τὰς διαταγὰς τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως σχε-τικῶς με τὰς φωτογραφίας. — ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΜΠΟΓΟΡΔΑΝ, Δεκανεῖα Ἰ Τάγματος Εὐζώ-νων. Σὰς εὐχαριστοῦμεν καὶ σας συγχαίρομεν γιὰ τὸ ἐνθουσιώδες γράμμα σας. — Π. ΛΕΜΟ-ΝΗ, Σῆρον. Ἡ μιά ἐκ τῶν δύο φωτογραφιῶν θὰ δημοσιευθῇ ἐν καιρῷ. Παρακαλοῦμεν ὅπως εἰς τὰς ἀνταποκρίσεις σας ἀποφεύγετε τὰς περι-γρηφὰς καὶ περιρριζήσεις εἰς τὸ καθαρὸς εἰ-δησεολογικὸν μέρος. Ὁ ἥχος τοῦ περιοδικοῦ δὲν μὴ ἐπιτρέπεται δυστυχῶς τὴν δημοσίευσιν ἐκτενῶν ἀνταποκρίσεων. — ΣΤΥΛ. ΟΙΚΟΝΟ-ΜΙΔΗΝ, Σάππας (Θράκης). Σὰς συγχαίρομεν γιὰ τὸ γράμμα σας τὸ γεμᾶτο ἐνθουσιασμό. Δυστυχῶς, ἀτομικὲς φωτογραφίαι δὲν δύναται νὰ δημοσιεύσωμεν. Ὁμάδας Φαλαγγιτῶν πολὺ εὐχάριστος. — Δ. ΑΝΘΟΠΟΥΛΟΝ, Κων)πο-

λις. Αἱ ὑποδείξεις σας διὰ τὸ κανονικὸν τῆς στολῆς διεθιδάσθησαν ὅπου δεῖ. Ὅσον διὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ Εὐαγγελίου, ταύτην ἐπιτελεῖ εἰδικὸς θεολόγος. — ΑΛΕΞ. ΧΡΙΣΤΟΦΥΛΛΗΝ, Ἐνταῦθα. Ἀποταθῆτε δι' ὅσα μὰς γράφετε εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν Ε.Ο.Ν. Ἐλλάδος, ὡς μόνον ἀρμοδίαν νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰ ἐρωτήμα-τά σας. — Α. ΣΑΛΙΓΚΑΡΟΝ, Ἐνταῦθα. Ἡ δρᾶσις τῆς οἰκογενείας σας μάς εἶναι γνωστὴ καὶ σας συγχαίρομεν. Τὸ ἄρθρον σας δὲν ἐρ-ρίφη εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων ὅπως νομίζετε. Ἀπλῶς δὲν ἔλαθεν ἀκόμη τὴν σει-ράν του. — ΝΙΚ. ΜΠΑΛΟΝ, Λίμνην (Εὐ-βοίας). Τὰ περὶ ἑορτασμοῦ τῆς 4ης Αὐγού-στου θὰ ἀναφέρῃ ἐπισημῶς ὁ αὐτόθι σχημα-τισμός.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Π. ΜΠΑΜΠΑΤΣΙΚΟΝ, Βραγγιανὰ. Γιατὶ ἀπὸ τίς δύο ὀψεις τοῦ χαρτίου; — Ν. ΒΕΛΩ-ΝΗΝ, Μεσολόγγιον. Ἀπορρίπτονται. ΔΗΜ. Μ. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΝ, Ἡράκλειον. Καλὰ, ἀλλ' ὅχι καὶ διὰ δημοσίευσιν. — Σ. ΔΡΙ-ΤΣΑΝ, Θεοπιάς, Ἰ. ΙΟΥΔΑΝΙΔΗΝ, Θεσσα-λονίκη, Π. ΝΤΟΦΑΝ, Πειραιᾶ, Α. ΛΑΠΑ-ΡΑΝ. Ἀπορρίπτονται. — Γ. Α. ΚΑΠΑΤΟΝ, Λιακέικα. Ἐλαβον σειρὰν δημοσιεύσεως. — Χ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΝ, Πάτρας, Γ. ΡΕΡΕ-ΚΟΝ, Π. ΒΙΑΛΗΝ, Ἐνταῦθα, Χ. ΧΟΥΖ-ΝΑΝ(;) Θήβας. Αἱ λύσεις τῶν ἀσκήσεων ὀρ-θαί. Ἰ. ΒΕΛΩΝΗΝ, Μεσολόγγιον. Κακὴ το-ταποτέθησις τῶν μαθῶν τετραγωνιδίων καὶ ἀνεπιτυχεῖς λέξεις. — Ι. Π. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟ-ΠΟΥΛΟΝ, Κρέσταινα. Τὴν ἄλλη φορὰ εἶχε σημειώσῃ — ἐκ παραδρομῆς προφανῶς — τέσσαρα γράμματα (ΡΕΒΥΘΙ). Ἡ ἀσκήσις σω-στή, ἀλλ' ἡ λέξις «ποθούμενα» ἀκατάλληλος. Θὰ ἀλλάξῃ καὶ θὰ δημοσιευθῇ. — Α. Κ. ΜΙΖΑ-ΛΗΝ, Καρπενήσιον. Έγκρίνεται. — Χ. Κ. ΠΑ-ΝΑΓΙΩΤΟΥ, Ἄγ. Γεωργίου. Παλαιὸν τὸ πρό-βλημά σας. Στὴν ἐποχὴ μας δὲν ὑπάρχουν πεν-τάρες (35 λεπτά). — Α.Χ. ΛΙΒΑΔΑΝ, Πάρ-γαν. Αἱ πνευματικὰ ἀσκήσεις σας — καὶ ὅχι πρὸς Θεοῦ τὰ παιγνία... — ἔχουν ἀκα-τάλληλες λέξεις (Ταῦτο, Μάρκα ταϊγάρων κλπ.). — Β. ΠΑΥΛΟΥ, Χ. ΡΩΝΙΟΝ, Ἐνταῦ-θα. Έγκρίνεται. — Ε. Α. ΣΑΒΒΑΛΗΝ. Συγχαρητήρια διὰ τὰς λύσεις. Τοὺς «ἀμπτῆ-ρας» ἐλάσιστοι τοὺς ἐποθετήσαν σωστά. Μπράβο. — Σ. ΚΑΤΑΒΑΝ, Πειραιᾶ. Διὰτὶ ἀ-πὸ τὰς δύο ὀψεῖς τοῦ χαρτίου; Ἀπορρίπτονται. — ΧΡ. Χ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, Βούλαν. Συγχα-ρητήρια γιὰ τὴν ὑπόμνησιν σας. Καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ τὸ 11×11. — Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΙ-ΔΗΝ, Α. Π. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, Ν. ΜΗΛΑ-Ι-ΤΗΝ, Α. Ν. ΜΠΙΤΖΙΑΚΗΝ, Κ. ΚΟΚΚΙ-ΝΟΠΟΥΛΟΝ. Ἀπορρίπτονται. — Α. Μ. ΛΙΑ-ΡΟΜΜΑΤΗΝ. Ἀποφεύγετε τὰ πλάγια. Γενί-κως τὰ σταυρολέξια σας ἔχουν ἀνορθογράφους καὶ ἀνεπιτυχεῖς λέξεις. Ἐπίσης πολλὰ σκόρτα (Ν.Ο.Ρ.Σ., ἸΣ'Κ κλπ.). Καὶ τὰ ἄλλα ὅχι ἄξια δημοσίευσως. — Μ. ΠΑΝΤΟΥΒΑΚΗΝ. Οὐτε κακὰ, οὐτε καλὰ... Περιμένουμε κατὰ κα-λύτερο. — Γ. Ν. ΚΑΡΑΠΑΝΑΓΟΝ, Βυζί-κιον. Ἀπορρίπτονται. — Δ. Γ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, Ἐνταῦθα. Εἶναι πολὺ καλὰ τὰ σταυρολέξια πού μὰς στείλατε ὡς τώρα, ἀλλὰ παρουσιάζουν ἀκανόνιστα σχήματα. Περιμένουμε ἕνα κανο-νικὸ σταυρολέξιο (τετράγωνον). — Α. ΤΖΑΝΙ-ΔΑΚΗΝ, Ἰεράπετραν. Ἀπορρίπτονται. — ΠΑΝ. Γ. ΚΑΣ. Συγχαρητήρια διὰ τὰς λύ-σεις. — Γ. Χ. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΝ, Πει-ραιᾶ. Δὲν εἶναι καλὸ. — Α. ΑΡΑΒΑΝΟΠΟΥ-ΛΟΝ, Μυτιλήνην. Μεγάλον σταυρολέξιο καὶ τὸ κυριώτερον μέτρον. — Ο. Ι. ΝΕΓΡΙΝ, Ἄρ-ταν. Έγκρίνεται τὸ σταυρολέξιο. — Γ. ΛΑ-ΓΟΝ, Ὑψούτια. Δὲν παρουσιάζει ἐνδιαφέρον. — Δ. Ν. ΤΣΙΤΣΙΡΙΔΗΝ. Τὶ ἀτάξια εἶναι αὐτὴ; Ἀπορρίπτονται. Ἀπὸ τὴ μιά ὀψιν καὶ σὲ κανονικὸν χαρτί ἄλλη φορὰ. — Ν. ΤΣΑΡΟΥ-ΧΗΝ. Έγκρίνεται τὸ σταυρολέξιο. — Γ. ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗΝ, Ρέθυμνον. Ἐλαβον σει-ράν. — Α. Κ. ΚΑΛΙΑΝΤΗΝ, Λεβάδειαν. Ἄλλα γνωστὰ καὶ ἄλλα ἀνεπιτυχῇ. — Ν. Κ. ΣΑΒΒΕΑΝ. Αὐτὸ τὸ αἶνγμα εἶναι γνωστὸν ἀπὸ πολλῶν χιλιάδων ἐτών. Γιατὶ δὲν φτιά-χνετε κατὰ δικὸν σας; — Π. ΞΕΦΑΡΑΝ, Γύ-θειον. Έγκρίνεται. — ΕΥ. ΓΕΡΟΝΤΕΛΗΝ. Θὰ δημοσιευθῶν μερικὰ. — Γ. Κ. ΓΡΗΓΟ-ΡΟΠΟΥΛΟΝ. Δὲν εἶναι ἀρκετὰ καλὰ γιὰ νὰ δημοσιευθῶν αἱ ἀσκήσεις σας. — Δ. ΚΟΚΟ-ΣΟΥΛΗΝ, Λεωνίδιον. Κακὴ ἡ διασταύρωσις τῶν λέξεων τῶν σταυρολέξων σας. — Χ. ΧΑΤΖΗΧΡΥΣΟΣ ΤΟΜΟΥ, Ν. Μάδυτον. Γιατὶ δὲν φτιάχνετε ἕνα δικὸν σας σχέδιο. Ὅπως ὁ-ποτε μέτρον καὶ ἀπορρίπτεται. — Β. Κ. ΠΑΥ-ΛΟΝ, Ἐνταῦθα. Έγκρίνεται τὸ βέλος. — ΣΤ. ΠΛΕΣΑΝ. Ἀπορρίπτονται. Λίγα καὶ καλὰ, ἄλλη φορὰ. — ΣΠ. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΝ, Χα-νιά. Δὲν παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον. — Ι. Γ. ΣΙΡΟΥΝΗΝ. Ἀπορρίπτονται.

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΡΙΟΥΡΓΙΑ Α. Ε.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ ΔΡΧ. 100.000.000

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ: ΕΡΙΟΥΡΓΙΑΣ ΕΝ ΠΑΤΗΣΙΟΙΣ, ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ, ΒΑΜΒΑΚΟΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ: ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 13, 13^α

ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΓΡΑΦΕΙΩΝ & ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ: 80-851 & 80-852, ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ: 30-394

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣΙΩΣ

Έσωτερικῶς ἀπὸ δραχ. 1 ἕως 100.000.—

Έξωτερικῶς » » 1 » 500.000.—

Κεφάλαιον καταθετῶν Δραχ. 3.760.000.000.—

Πᾶς κάτοχος βιβλίου Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου δύναται νὰ ἐνεργῇ καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις εἰς ὅλα τὰ Ταχυ-δρομεῖα τοῦ Κράτους καὶ δι' ὅλων τῶν ἀγορευτικῶν διανομῶν — Οἱ τόκοι τῶν ἀποταμιευμένων ποσῶν κεφαλαι οἰοῦνται κατ' ἔτος καὶ ἀνατοκίζονται. — Τὸ 1/3 τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου τῶν καταθέσεων, ἤτοι δραχ. 33.500, δὲν κατὰσχονται εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν. — Διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς ἀποταμιεύσεως, τὸ Ταχυδρομικὸν Ταμιευτήριον διαθέτει εἰδικoὺς καλλιτεχνικοὺς κοιμητράδες, πωλουμένους εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομικὰ Γραφεῖα τοῦ Κράτους. — Ὅταν ἔχετε ἕνα κοιμητράδι δύνασθε νὰ ἐξυπηρετήσετε κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον τὰς οἰκονομίας σας, διότι συνηθίζετε εὐκολότερα στὴν ἀποταμίευσιν.

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ:

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ πρὸς 3 1/2 % μέχρι δραχμῶν 125.000.—

ΟΨΕΩΣ πρὸς 3 % • ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ πρὸς 3 1/2 % — 4 1/2 %

Ὁ τόκος τοῦ Ταμιευτηρίου ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς καταθέσεως. Ἀπασα αἱ καταθέσεις εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου ἡγγυημέναι ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ἀππληρομέναι τελῶν χαρτοσήμου.

Μία ἀπὸ τὰς ἀρετὰς τῆς Νεολαίας πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ ἀποταμίευσις. ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ καὶ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ! Ἀποταμιεύετε καὶ καταθέτετε τὰς οἰκονομίας σας εἰς τὸ :

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Οὕτω προετοιμάζετε μίαν καλλιτέραν αὐρίον διὰ τὸν ἑαυτὸν σας, καὶ συμβάλλετε συγχρόνως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Γεωργίας τῆς Χώρας.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 31
35 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ 72 ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΚΑΘ' ὅλην τὴν ΕΛΛΑΔΑ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΑΧ. 1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 31 Δεκεμβρίου 1938) » 10.800.000.000

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ

Πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς λαϊκῆς ἀποταμιεύσεως ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται καταθέσεις Ταμιευτηρίου (ἀπὸ δρχ. 100 καὶ ἄνω) με εὐνοϊκὸν ἐπιτόκιο, παρέχουσα εἰς τὸ κοινόν, πλὴν τῆς ἀπολύτου ἀσφαλείας, καὶ πᾶσαν εὐκόλιαν διὰ τὴν ταχείαν καὶ εὐχερῇ κατὰθεσιν καὶ ἀνάληψιν τῶν χρημάτων. Τὸ Ταμιευτήριον τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἐργάζεται συνεχῶς ἀπὸ πρωῒας μέχρις ἐσπέρας. Εἰσοδος εἰς τὴν γωνίαν τῶν ὁδῶν Σταδίου καὶ Γεωργίου Σταύρου.

Ἡ ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΔΕΧΕΤΑΙ ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ ΟΨΕΩΣ, ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ ΚΑΙ ΔΙΑΡΚΕΙΣ

